

กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมในนวนิยายเรื่อง อะ คอนเนกทิคัต แยกก็ อิน คิง อาเทอร์ส คอร์ต ของมาร์ก
ทเวน และนวนิยายเรื่อง เดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง ของ ที.เอส.ไวต์

นางสาวสุธินี แจ่มอุทัย

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาศึกษารรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2546

ISBN 974-17-5397-7

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

KING ARTHUR AND THE KNIGHTS OF THE ROUND TABLE IN MARK TWAIN'S A CONNECTICUT
YANKEE IN KING ARTHUR'S COURT AND T.H.WHITE'S THE ONCE AND FUTURE KING

Miss. Sutinee Jamutai

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2003

ISBN 974-17-5397-7

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กษัตริย์อาเทอร์และอัศวินโต๊ะกลมในนวนิยายเรื่อง อะ คอนเนกทิคัต แยงกี อีน คิง อาเทอร์ส คอร์ต ของ มาร์ก ทเวนและนวนิยายเรื่อง เดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง ของ ที.เอส.ไวต์
โดย	นางสาวสุธินี แจ่มอุทัย
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศรัทิย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กองกาญจน์ ตะเวทีกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ชุติมา ประกาศวุฒิสาร)

สุทินี้ แจ่มอุทัย : กษัตริย์อาเทอร์และอัศวินโต๊ะกลมในนวนิยายเรื่อง *อะ คอนเนกทิคัต แองกี้ อีน คิง อาเทอร์ส คอร์ต* ของ มาร์ก ทเวน และนวนิยายเรื่อง *เดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง* ของ ที.เอช.ไวต์. (KING ARTHUR AND THE KNIGHTS OF THE ROUND TABLE IN MARK TWAIN'S *A CONNECTICUT YANKEE IN KING ARTHUR'S COURT* AND T.H.WHITE'S *THE ONCE AND FUTURE KING*) อ.ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์นาฏ เกกิงวิทย์, 135 หน้า. ISBN 974-17-5397.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการนำตำนานกษัตริย์อาเธอร์มาใช้ในนวนิยายเรื่อง *อะ คอนเนกทิคัต แองกี้ อีน คิง อาเทอร์ส คอร์ต* ของ มาร์ก ทเวน และเรื่อง *เดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง* ของ ที.เอช.ไวต์ โดยนำตำนานต้นแบบมาจาก *ฮิสทอรี ออฟ เดอะ คิงส ออฟ บริเทน* ของ เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท และ *เลอ มอรัต ดาตูว์* ของเซอร์โทมัส มาโลรี

จากการศึกษาพบว่า ทั้งทเวนและไวต์เหมือนกันที่นำตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่เป็นตัวแทนของอดีตมาใช้เพื่อวิพากษ์ปัจจุบัน แต่มีความแตกต่างกันในรายละเอียด เนื่องจากความแตกต่างของบริบททางสังคม วัฒนธรรม การเมือง ในช่วงที่นักเขียนแต่ละคนมีชีวิตอยู่แตกต่างกันออกไป ในเรื่อง *อะ คอนเนกทิคัต แองกี้ อีน คิง อาเทอร์ส คอร์ต* ของทเวนสะท้อนให้เห็นถึงความภูมิใจในความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและต้องการที่จะแยกตัวเป็นอิสระจากอังกฤษของคนอเมริกันศตวรรษที่ 19 ทเวนวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมอังกฤษและอเมริกันอย่างเช่นการใช้เทคโนโลยีโดยขาดความระมัดระวัง การกอบโกยผลประโยชน์ของนโยบายจักรวรรดินิยมการใช้อำนาจกดขี่ของศาสนจักรนิกายโรมันคาทอลิกและระบบศักดินา รวมถึงความโหดร้ายของระบบทาส ส่วนในเรื่อง *เดอะ วันส์ แอนด์ ฟิวเจอร์ คิง* ของไวต์วิพากษ์สังคมอังกฤษศตวรรษที่ 20 เพื่อการปรับเปลี่ยนให้ดีขึ้น เช่นควรเลี้ยงเด็กด้วยความรักพร้อมทั้งให้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงความโหดร้ายของการใช้อำนาจในการปกครองและสงคราม เป็นต้น

ภาควิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ	ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา	2546	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4380193022 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEY WORD: KING ARTHUR / ARTHURIAN LEGEND / MARK TWAIN / T.H.WHITE

SUTINEE JAMUTAI : KING ARTHUR AND THE KNIGHTS OF THE ROUND TABLE IN MARK TWAIN'S *A CONNECTICUT YANKEE IN KING ARTHUR'S COURT* AND T.H.WHITE'S *THE ONCE AND FUTURE KING*. THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF. ANONGNAT THAKOENGWIT, 135 pp. ISBN 974-17-5397-7

The purpose of this thesis is to study and compare the application of King Arthur legend in *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* by Mark Twain and *The Once and Future King* by T.H.White. The legend of King Arthur that appears in Twain's and White's novel is based on *History of the King of Britain* by Geoffrey of Monmouth and *Le Morte D'Arthur* by Sir Thomas Malory.

The study shows that although Twain and White similarly appropriate King Arthur legend for criticizing their societies, their works differ in details due to their difference in social, cultural, and political context. In *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, Twain reveals American pride in advanced technology and American desire for independence from the motherland. However, he criticizes certain beliefs and practices of his time such as careless use of technology, imperialism, the abuse of power by Roman Catholic Church and feudalism, and the cruelty of slavery. In *The Once and Future King*, White calls for the improvement of children's education based on love and experience and for the end of tyranny of communism and war.

Department   Comparative Literature

Student's signature.....

Field of study   Comparative Literature

Advisor's signature.....

Academic year   2003

Co-advisor's signature .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างสูงของรองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เถลิงวิทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มาโดยตลอด และด้วยความสามารถของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. กองกาญจน์ ตะเวทีกุล ประธานกรรมการและ อาจารย์ ดร. ชูติมา ประกาศุฒิสาร กรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ ดร. วรุณี อุดมศิลป์ อาจารย์ถนอมนวน หิรัญเทพ และอาจารย์ศิริพร ศรีวรรณต์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ ให้พลังใจ คอยกระตุ้นเตือนให้ผู้วิจัยศึกษา และทำวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง

ขอขอบคุณ คุณสุนิสา ศรีเจริญ และคุณวลัยลักษณ์ ตรงจิตติปัญญา เจ้าหน้าที่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบที่กรุณาช่วยเหลือ ติดต่อประสานงานในการสอบและนัดหมายกรรมการเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่คอยให้กำลังใจอย่างอบอุ่น

ท้ายที่สุด ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณ บิดา มารดา อันเป็นที่รักยิ่งซึ่งคอยช่วยเหลือในทุกๆด้าน ถือเป็นภูมิพลังใจอันกล้าแกร่ง รวมทั้งทุกคนในครอบครัวที่เป็นแรงใจ ส่งผลให้ผู้วิจัยมุ่งมั่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงสำเร็จด้วยดี และหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 สมมุติฐานของงานวิจัย	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 วิธีดำเนินการวิจัย	5
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับดั้งเดิม	7
2.1 เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท กับ <i>History of the King of Britain</i> : ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบของบันทึกประวัติศาสตร์.....	8
2.2 เซอร์โทมัส มาโลรี กับ <i>Le Morte D'Arthur</i> : ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบของงานเขียนแนวโรمانซ์.....	24
บทที่ 3 ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20	51
3.1 ภูมิหลังวรรณกรรมและผู้ประพันธ์	51
3.1.1 มาร์ก ทเวน	52
3.1.2 ที.เอส. ไวต์	56
3.2 ลักษณะของตำนานที่เหมือนและต่างจากฉบับดั้งเดิม	58
3.2.1 เนื้อเรื่อง	59
3.2.1.1 การนำเอาบางส่วนของตำนานมาแต่งใหม่	59
3.2.1.2 การนำตำนานดั้งเดิมมาตีความเพิ่มเติม	64

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

3.2.2 ตัวละคร	65
3.2.2.1 ตัวละครตามตำนานดั้งเดิม	65
3.2.2.2 ตัวละครใหม่	73
3.2.3 ฉาก	78
3.2.3.1 คาเมลอทกับมิติเวลาและสถานที่ในคริสต์ศตวรรษที่ 19.....	78
3.2.3.2 การจำลองฉากและบรรยากาศแบบยุคกลาง	80
3.2.4 กลวิธีการประพันธ์	82
3.2.4.1 ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบเสียดสี	83
3.2.4.2 การผสมผสานรูปแบบยุคกลางกับคริสต์ศตวรรษที่ 20.....	85
บทที่ 4 ทศนคติของผู้ประพันธ์ในตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับนวนิยาย	88
4.1 <i>A Connecticut Yankee in King Arthur's court</i>	88
4.1.1 วิทยาการสมัยใหม่และนโยบายจักรวรรดินิยม	88
4.1.2 การต่อต้านศาสนจักรและนิกายโรมันคาทอลิก	93
4.1.3 ระบบศักดินา	101
4.1.4 ทาส	105
4.2 <i>The Once and Future King</i>	109
4.2.1 การศึกษา	109
4.2.2 จิตวิทยา	112
4.2.3 สงคราม	117
4.2.4 การปกครอง	121
บทที่ 5 บทสรุป	127
รายการอ้างอิง	130
บรรณานุกรม	133
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	135

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตำนานเรื่องกษัตริย์อาเธอร์ (King Arthur) นั้น นอกจากจะเป็นเรื่องที่ได้รับนิยมนิยมมากแล้วยังสร้างความสับสนได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ หรือเป็นเพียงแค่อ่านอย่างใดก็ตามมีผู้อ่านจำนวนมากที่เชื่อว่ากษัตริย์อาเธอร์นั้นมีตัวตนจริง เนื่องจากว่ามีหลักฐานหลายชิ้นในปัจจุบันที่ช่วยเสริมให้ตำนานเรื่องนี้น่าเชื่อถือในแง่ประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นซากเมืองเก่าที่กลาสตันเบอรี (Glastonbury) ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆทางตอนใต้ของประเทศอังกฤษ เชื่อกันว่าเป็นเกาะอาวัลลอน (Avalon) ที่ฝั่งพระศพของกษัตริย์อาเธอร์ นอกจากนั้นในสมัยการปกครองของกษัตริย์เฮนรี่ที่ 2 (Henry II) ได้มีนักบวชกลุ่มหนึ่งออกมากล่าวอ้างว่า ได้พบหลุมฝังพระศพของกษัตริย์อาเธอร์ที่ปราสาทแคดเบอรีซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นปราสาทแห่งนครคาเมลอท (Camelot) หรือใต้กะลามที่ปราสาทวินเชสเตอร์ (Winchester) ฯลฯ สิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนแต่ทำให้ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่น่าเชื่อถือและเป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน และสิ่งที่ทำให้เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมโด่งดังมานานกว่า 1,400 ปี คือเนื้อเรื่องที่เข้มข้นเต็มไปด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ เวทมนตร์ ตัวละครเอกทุกตัวเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและบุคลิกที่โดดเด่นในตัวเองไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์อาเธอร์ ราชินีของพระองค์พระนางกวินีเวียร์ (Guinevere) พ่อมดเมอร์ลิน (Merlin) และเหล่าอัศวินทั้งหลาย รวมทั้งอีกสองสิ่งที่จะขาดเสียมิได้คือโต๊ะกลม และดาบเอกซคาลิบอร์ (Excalibur) กษัตริย์อาเธอร์ยังเป็นเสมือนตัวแทนของความยุติธรรมที่ต่อสู้กับความอยุติธรรม เป็นเสมือนด้านสว่างที่ต่อสู้กับด้านมืดที่เปี่ยมไปด้วยอำนาจ และการต่อสู้ที่ไม่มีวันจบสิ้นระหว่างความดีและความชั่ว

ความสับสนไม่แน่ใจว่ากษัตริย์อาเธอร์มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์หรือเป็นแค่เพียงตำนานนั้น ได้เริ่มมีถกเถียงกันมาตั้งแต่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) นักวิจารณ์บางคนในสมัยนั้นเห็นว่าเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์มีลักษณะหลายประการที่ใกล้เคียงกับตำนานของชาวเคลต์ (Celtic) ยิ่งไปกว่านั้นในงานเขียนชิ้นแรกๆที่เป็นภาษาละตินเป็นเรื่องราวของพระองค์ในตำแหน่งของแม่ทัพที่มีความสามารถ แต่เมื่อเวลาผ่านไปภาพลักษณ์ของพระองค์ก็เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จนมีภาพเป็นกษัตริย์เต็มตัวในงานเขียนยุคโรมานซ์ (Romance) สำหรับสาเหตุที่ทำให้มีการโต้เถียงก็เนื่องมาจากว่า ราชวงศ์ทิวดอร์ (Tudor) ได้กล่าวอ้างว่า พวกตนนั้นเป็นผู้ที่สืบเชื้อ

กษัตริย์อาเธอร์ ขึ้นมาจวบจนปัจจุบันนี้¹ อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ได้ให้ข้อสรุปว่า ความเป็นไปได้ที่พระองค์จะมีตัวตนจริง แต่เมื่อเวลาล่วงผ่านไปเรื่องราวของพระองค์ก็ถูกแต่งเติมจนอาจจะทำให้ความน่าเชื่อถือในแง่ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ลดลง²

เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์ในแง่ของข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์นั้นกล่าวได้ว่า พระองค์เป็นบุคคลในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 5-6 โดยเป็นเพียงนักรบที่ต่อสู้กับพวกเยอรมานิก (Germanic) ในตอนท้ายของคริสต์ศตวรรษที่ 5 หรือคริสต์ศตวรรษที่ 6 แต่อย่างไรก็ดีข้อมูลที่คนส่วนใหญ่รับรู้ ได้แก่ การที่พระองค์เป็นกษัตริย์ของประเทศอังกฤษในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 โดยมีการบันทึกวีรกรรมไว้ในประวัติศาสตร์ชาติเวลส์ (Welsh) ตั้งแต่ปี ค.ศ.850 บทบาทที่สำคัญของพระองค์ คือการนำทัพเข้าต่อต้านการรุกรานของชนชาติอื่นในยุโรป รวมทั้งชาวโรมัน นอกจากนี้ นักประวัติศาสตร์ในยุคก่อนยังเชื่อว่าพระองค์ได้สู้รบที่ภูเขาแบดอนในปี ค.ศ.516 (The Battle of Mount Badon) และได้รับชัยชนะเหนือพวกแองโกล-แซกซัน (Anglo-Saxons) นักประวัติศาสตร์ยุคกลางที่ชื่อว่า กิลดาส (Gildas) ได้เขียนเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้ด้วยแต่ไม่พบการพูดถึงกษัตริย์อาเธอร์แต่อย่างใด หากแต่กล่าวว่ามีวีรบุรุษของสงครามนี้ได้แก่นักรบที่ชื่อว่าแอมโบรเซียส ออเรเลียนัน (Ambrosius Aurelianus) ซึ่งนักเขียนและนักประวัติศาสตร์คนอื่นในยุคกลางก็ยังคงเชื่อว่าเป็นกษัตริย์อาเธอร์ แต่นักประวัติศาสตร์ยุคใหม่ไม่แน่ใจนัก

สำหรับในส่วนของตำนานที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์นั้นปรากฏเป็นครั้งแรกในตำนานปรัมปราของพวก เคลต์และเวลส์ แต่กษัตริย์อาเธอร์ตามตำนานเหล่านั้นค่อนข้างที่จะแตกต่างไปจากภาพของกษัตริย์อาเธอร์ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นภาพของพระองค์ในเทวดำนาจของชาวเคลต์ ที่เป็นเสมือนเทพเจ้าองค์หนึ่ง มีพลังอำนาจเหนือมนุษย์ธรรมดา สามารถต่อสู้กับยักษ์และสัตว์ประหลาดต่างๆได้ นอกจากนี้คำว่า Art ในภาษาเคลต์ยังหมายถึงหมี ซึ่งหมายถึงคุณลักษณะของเทพที่ต้องสามารถแปลงร่างเป็นสัตว์ได้ หรือในบทกวีโบราณของเวลส์ชื่อ *Preiddeu Annwfn* กษัตริย์อาเธอร์ได้ลงไปผจญภัยในโลกหลังความตายหรือ Celtic Underworld (Annwfn)

¹ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society* (London: Macmillan Press Limited, 1985), p. 46.

² Albert C. Baugh, *A Literary History of England* (Meredith Publishing Company, 1967), p. 168.

เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์นั้นยังคงเป็นเพียงเรื่องเล่าปากต่อปากจวบจนกระทั่ง ประมาณปี ค.ศ.1135 จึงมีการบันทึกขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรโดยเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท (Geoffrey of Monmouth) ซึ่งมีชื่อว่า *History of the Kings of Britain* และแม้ว่าเขาจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับ รัชสมัยของกษัตริย์อาเธอร์แต่มีร่องรอยของอิทธิพลที่มาจากตำนานต่างๆ เช่นเคลต์และเวลส์ เช่น การที่พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ทรงคุณธรรมอย่างมากหรือการต่อสู้ที่น่าตื่นตาตื่นใจไม่ต่างกับศัตรูที่เป็น มนุษย์หรือสัตว์ประหลาดก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าแม้ในงานเขียนของ เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัทขึ้นนี้จะมี ความเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อยู่บ้าง แต่กระนั้นก็ยังมีความเป็นเหมือนนิยายแนวโรมานซ์ ของยุคกลางอยู่ด้วยเช่นกัน

เนื้อเรื่องของ *History of the Kings of Britain* นั้นค่อนข้างที่จะมีอิทธิพลของตำนานเข้ามา ประกอบกับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ แต่อย่างไรก็ตามเรื่องราวเกี่ยวกับกษัตริย์อาเธอร์ใน *History of the Kings of Britain* มีอิทธิพลเป็นจุดเริ่มต้นให้เกิดเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์เรื่อง อื่นๆที่มีในสมัยหลัง พร้อมกับผู้ที่เชื่อถือและศรัทธาในตัวพระองค์ต่างก็พยายามที่จะค้นหา หลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์

แม้ว่ายังไม่สามารถหาหลักฐานที่น่าเชื่อถือที่แสดงถึงการมีตัวตนจริงของพระองค์ได้ แต่ พระองค์เป็นเสมือนตัวแทนของความเป็นชนชาติอังกฤษและความภาคภูมิใจในชาติของตน และ อิทธิพลของพระองค์นั้นส่งผลต่องานวรรณกรรม ดนตรี ศิลปะ รวมไปถึงสังคมในยุคกลางมาจวบ จนยุคปัจจุบัน เช่นการที่พระองค์เป็นต้นแบบของราชสำนักในยุคกลางและยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่สาม (Edward III) ได้ทรงจัดให้มีโต๊ะกลมและแต่งตั้ง อัศวินขึ้นมาเป็นอัศวินคู่ใจ 12 คน เพราะที่โต๊ะกลมนั้นเป็นเหมือนตัวแทนของความเท่าเทียมกัน หรือกษัตริย์เฮนรี่ที่เจ็ด (Henry II) ที่อ้างตัวว่าเป็นเชื้อสายของกษัตริย์อาเธอร์³

ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 13 เริ่มมีการนำตำนานของกษัตริย์ไปเล่าใหม่และแต่ง รายละเอียดเพิ่มเติม เช่นเรื่องราวของการผจญภัยของอัศวินโต๊ะกลม จึงทำให้ตำนานของพระองค์ เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมากยิ่งขึ้น กษัตริย์อาเธอร์กลายเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจมากเทียบเท่า กษัตริย์ชาร์ลมาญ กวีชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงมากที่สุดได้แก่ เครเตียง เดอ ทราวส์ (Chretien de Troyes) ได้นำเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์มาแต่งเป็นนิยายคำกลอนแบบราชสำนักและมุ่งแสดง ลักษณะของอัศวินตามอุดมคติของราชสำนัก นอกจากนี้ยังได้มีการแนะนำตัวละครสำคัญคือ

³ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 59.

ลานสล็อด (Lancelot) ที่ต่อมาได้เป็นอัศวินโต๊ะกลมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดและได้สร้างกรณีชู้สาวกับ พระนางกวีนิเวียร์อีกด้วย อีกทั้งยังนำเรื่อง *Joseph d'Aramathie* ของนักประพันธ์ชื่อ โรเบิร์ต เดอ โบรอน (Robert de Boron) ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติของจอกศักดิ์สิทธิ์และการเดินทาง ของโจเซฟแห่งอาริมาทีย (Joseph of Arimathea) ที่นำจอกเข้ามาสู่ยุโรปมาเสริมแต่งลงใน ตำนานของกษัตริย์อาเธอร์ด้วย

ต่อมาในปี ค.ศ.1470 เซอร์โทมัส มาโลรี (Sir Thomas Malory) ได้เขียนเรื่อง *Le Morte D' Arthur* เป็นคำประพันธ์ร้อยแก้วภาษาอังกฤษซึ่งเรื่องราวชิ้นนี้กลายเป็นต้นแบบของตำนานชิ้น ต่อๆมา กวีและนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายคนได้เคยนำเอาเรื่องราวเหล่านี้ไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นลอร์ด อัลเฟรด เทนนิสัน (Lord Alfred Tennyson) ในเรื่อง *Morte D'Arthur* (1838) *Idylls of the King* (1882) มาร์ก ทเวน (Mark Twain) ในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* (1889) หรือแม้แต่คีตกวี ริชาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner) ก็นำเรื่องอัศวินเพอร์ซิวัล (Persival) ไปแต่งเป็นเรื่อง *Persival* ในปี ค.ศ.1882 และเรื่องที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ *The Once and Future King* แต่งโดยที.เฮช.ไวต์ (T.H White) ในปี ค.ศ.1958 ในเรื่องนี้เน้นถึง ความฝันของกษัตริย์อาเธอร์ที่จะสร้างโลกให้มีความสุข การใช้อำนาจหรือความแข็งแกร่งเพื่อความถูกต้อง รวมทั้งนำตำนานรักสามเส้าระหว่างกษัตริย์อาเธอร์พระนางกวีนิเวียร์และเซอร์ ลานสล็อดมาเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องด้วย ซึ่งบทประพันธ์ชิ้นนี้คือต้นแบบของละครบรอดเวย์เรื่อง *Camelot* นั่นเอง นอกจากนั้นยังมีผู้สร้างภาพยนตร์เกี่ยวกับกษัตริย์อาเธอร์มากกว่า 40 เรื่อง กล่าวได้ว่า กษัตริย์อาเธอร์เป็นสุดยอดของอัศวินและกษัตริย์ที่สูงส่ง จึงทำให้เรื่องของพระองค์ยังคง ได้รับความนิยมนมาจวบจนปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. ศึกษาที่มาของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมที่เป็นต้นแบบของนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน และนวนิยายเรื่อง *The Once and Future King* ของ ที.เฮช.ไวต์
2. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบเรื่องกษัตริย์อาเธอร์ที่เป็นต้นแบบกับนวนิยายทั้งสองเรื่องดังกล่าว

1.3 สมมติฐานของงานวิจัย

นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน และ นวนิยายเรื่อง *The Once and Future King* ของ ที.เอส.ไวต์ มีการนำเรื่องกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมมาเขียนใหม่โดยใช้ต้นแบบของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท และ เซอร์ โทมัส มาโลรี เพื่อแสดงทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่เป็นบุคคลในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

เนื่องจากมีเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับตำนานของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมอยู่มาก ผู้วิจัยจึงเลือกตัวบทที่จะนำมาเป็นหลักในการทำวิจัย 4 เล่มได้แก่

1. *The History of the Kings of Britain* ของ เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท (1136)
2. *Le Morte D'arthur* ของ เซอร์โทมัส มาโลรี (1469)
3. *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน (1889)
4. *The Once and Future King* ของ ที.เอส.ไวต์ (1958)

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. สืบค้นและค้นคว้าข้อมูลจากห้องสมุดของสถาบันการศึกษาภาครัฐและเอกชน รวมไปถึงแหล่งข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน และนวนิยายเรื่อง *The Once and Future King* ของ ที.เอส.ไวต์ กับงานของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท และ เซอร์ โทมัส มาโลรี
3. เรียบเรียงวิทยานิพนธ์

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการถอดเสียงอ่านจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยได้อ้างอิงจาก *หลักเกณฑ์การทับศัพท์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*
2. ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้คำแทนชื่อเต็มของผู้ประพันธ์ดังนี้

- คำว่า เจฟฟรี แทนชื่อเต็มของ เจฟฟรี ออฟ มอนมัท
  - คำว่า มาโลรี แทนชื่อเต็มของ เซอร์โทมัส มาโลรี
  - คำว่า ทเวน แทนชื่อเต็มของ มาร์ก ทเวน
  - คำว่า ไวต์ แทนชื่อเต็มของ ที.เอส.ไวต์
4. ผู้วิจัยถอดเสียงชื่อของตัวละครบางตัวตามความคุ้นเคยของผู้อ่านแทนหลักของราชบัณฑิตยสถาน เช่นกษัตริย์อาเธอร์ แทนกษัตริย์อาเทอร์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมที่มาจากต้นแบบเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับดั้งเดิม

เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์นั้นนับได้ว่าเป็นเรื่องที่ได้รับการสนใจมาตลอดตั้งแต่ยุคกลางมาจนถึงปัจจุบัน เชื่อกันว่าเป็นตำนานของชาวเคลต์ (Celtic) ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณเวลส์และ คอร์นวอลล์ (Wales and Cornwall) เล่าสืบทอดกันมาภายในท้องถิ่น จนมาถึงเมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 11-12 ก็ได้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายเมื่อถูกนำมาเขียนไว้ในรูปแบบของบันทึกเชิงประวัติศาสตร์เรื่อง *Historia Regum Britanniae* หรือ *History of the Kings of Britain* ของ เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท (Geoffrey of Monmouth) และต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 15 เซอร์โทมัส มาโลรี (Sir Thomas Malory) ได้นำเสนอใหม่ในรูปแบบของงานเขียนแนวโรมานซ์เรื่อง *Le Morte D'Arthur*

เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์นั้นเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามีต้นกำเนิดมาจากตำนานดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ได้รับการแต่งเติมไปตามจินตนาการของนักประพันธ์แต่ละคน ดังนั้นจึงมีรายละเอียดต่างๆกันออกไปในแต่ละฉบับ ไม่ว่าจะเป็นฉบับของกิลดัส (Gildas) ซึ่งไม่ได้กล่าวถึงบุคคลที่ชื่ออาเธอร์แต่อย่างใด หากแต่ได้กล่าวถึง แอมโบรเซียส ออเรเลียนัน (Ambrosius Aurelianus) ซึ่งเป็นแม่ทัพของชาวเคลต์เชื้อสายโรมัน (Roman) ที่นำการรบที่เม้าท์ แบดอน (Mount Badon) หรือในฉบับของเนนเนียส (Nennius) กล่าวถึงแม่ทัพคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้นำทัพชาวเคลต์รบในศึกใหญ่ 12 ครั้ง รวมทั้งที่เม้าท์ แบดอนด้วย แต่ในฉบับของเนนเนียส นี้ นักประวัติศาสตร์มีความเห็นว่าเริ่มที่จะมีความเกินจริงไปบ้างแล้ว¹

อย่างไรก็ดีเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินของพระองค์นั้นจากที่เคยเป็นเพียงตำนานเก่าแก่ของยุคกลางได้รับการยกย่องให้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์การสร้างสรรค์ประเทศของอังกฤษและเป็นสัญลักษณ์ของคตินิยมอัศวิน เรื่องของพระองค์ได้ถูกนำไปเขียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าในรูปแบบต่างๆ จนกลายเป็นที่รู้จักกันดี และสามารถที่จะรู้สึกได้ถึงบรรยากาศของยุคกลางที่เป็นเรื่องไกลตัวผู้อ่าน

---

¹ Albert C. Baugh, *A Literary History of England*, pp. 620-631.

2.1 เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท (Geoffrey of Monmouth) กับ *History of the Kings of Britain*: ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบของบันทึกเชิงประวัติศาสตร์

เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท เป็นนักเขียนที่มีความโดดเด่นและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกว้างขวางในราวคริสต์ศตวรรษที่ 12 ในฐานะของผู้ประพันธ์ *History of the Kings of Britain* ซึ่งงานเขียนชิ้นนี้จัดได้ว่าเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ชิ้นต้นๆ ของประเทศอังกฤษ นอกจากนี้ยังทำให้เรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์รู้จักกันเป็นที่แพร่หลายและเป็นที่น่าเชื่อถือมากกว่าเดิมที่เรื่องราวของพระองค์เป็นเพียงตำนานหรือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม กษัตริย์อาเธอร์ในงานเขียนของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัทนี้ แม้ผู้ประพันธ์จะพยายามทำให้เป็นงานเขียนเชิงหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แต่ก็ยังคงหลงเหลือความเป็นตำนานอยู่ เช่นมีบางส่วนที่คล้ายคลึงกับนิทานของชาวเวลช์ (Welsh) และถึงแม้ว่า *History of the Kings of Britain* ชิ้นนี้จะได้รับการยอมรับในฐานะของบันทึกทางประวัติศาสตร์มากกว่า 600 ปี แต่นักวิจารณ์และนักวิชาการในยุคต่อมาก็เริ่มที่จะตั้งข้อสงสัยในความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ ดังนั้น *History of the Kings of Britain* จึงเริ่มที่จะแปรเปลี่ยนบทบาทไปเป็นเหมือนงานวรรณกรรมหรือตำนาน อย่างไรก็ตามงานเขียนชิ้นนี้ก็ยังคงเป็นงานที่มีความโดดเด่น ไม่ว่าจะเป็นการที่ ผู้ประพันธ์กล้าที่จะทำให้ประวัติศาสตร์ของอังกฤษนั้นยิ่งใหญ่เทียบเท่ากับประวัติศาสตร์ของกรีกและโรมัน และยังเป็นจุดกำเนิดของกระแสงานเขียนแนวอัศวินต่างๆ หรือแนว Arthurian Romance นั้นเอง

ประวัติของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท ในตอนต้นไม่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัด แต่สันนิษฐานว่าเขาเกิดในราวช่วงปี ค.ศ.1100 และเสียชีวิตในราวช่วงปี ค.ศ.1155 นอกจากนั้นนักประวัติศาสตร์ยังสันนิษฐานว่าเขาเป็นชาวเวลช์โดยกำเนิด แต่อาจจะมิใช่เชื้อสายชาวเบรตัน (Breton) คำว่า “of Monmouth” ในชื่อของเขานั้นเชื่อว่าแสดงถึงสถานที่เกิดและอยู่อาศัย มากกว่าที่เป็นตำแหน่งหรือบรรดาศักดิ์ที่เขาได้รับแม้ว่าจะมีสำนักศาสนาที่ชื่อว่า “Monmouth” อยู่ในสมัยนั้นก็ตาม อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจคือเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท มีชื่อเรียกว่าอาเธอร์ด้วย ซึ่งชื่ออาเธอร์นี้อาจจะเป็นชื่อที่ได้รับมาจากครอบครัวหรืออาจจะเป็นเพียงชื่อสมญานามที่ถูกเรียกเนื่องมาจากความเป็นที่นิยมของเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์ในงานเขียน *History of the Kings of Britain* ของเขานั่นเอง

แม้ว่าเจฟฟรีย์จะได้รับการศึกษาแบบชาวนอร์มัน (Norman) แต่เขากลับรู้สึกถึงความไม่พอใจในตัวอย่างแรงกล้า ซึ่งทำให้เขามีความรู้สึกสงสารและเห็นใจชาวเคลต์ที่อาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษในขณะนั้น เจฟฟรีย์เห็นว่าชาวเคลต์ต้องทุกข์ทรมานจากการถูกชาวโรมัน ชาวแองโกล-แซก

ชั้นและนอร์มันกดขี่มานานนับทศวรรษ ดังนั้นเขาจึงเริ่มต้นที่จะเขียนบันทึกทางประวัติศาสตร์ โดยอาศัยมุมมองของตัวเองเพื่อสร้างความภาคภูมิใจให้กับชาวเคลต์ ในฐานะของผู้เป็นเจ้าของดินแดนบริเตนอย่างแท้จริง เขาเล่าถึงอดีตอันรุ่งโรจน์และยังให้ความหวังกับชาวเคลต์ด้วยการกล่าวถึงคำทำนายของเมอร์ลิน (Merlin) ที่เกี่ยวกับการกลับมาของกษัตริย์อาเธอร์ ซึ่งจะนำชาวเคลต์กลับคืนมาเป็นผู้ยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง²

ในส่วนของคำทำนายของเมอร์ลินนี้ เจฟฟรีได้เขียนเอาไว้ใน *Prophecies of Merlin* ในส่วนของคำทำนายของเมอร์ลินนี้จะเห็นได้ว่า เจฟฟรีนั้นได้สร้างให้กษัตริย์อาเธอร์เป็นคนที่ยิ่งใหญ่มา

The Boar of Cornwall shall bring succour (to the Britons) and shall trample the necks (of the Saxon) under his feet. The islands of the ocean shall be subdued to his power, and he shall possess the forests of Gaul. The house of Ramulus shall dread his fierceness, and his end shall be doubtful. In the mouths of people he shall be celebrated, and his deeds shall be food to the tellers of tales.³

Prophecies of Merlin เป็นงานเขียนที่ต่อมาจาก *History of the Kings of Britain* แต่ไม่ได้รับความนิยมเทียบเท่า นักประวัติศาสตร์ได้ตั้งข้อสงสัยว่าเจฟฟรีอาจแต่งเรื่องในส่วนของเมอร์ลินขึ้นมาเอง โดยได้แรงบันดาลใจและต้นแบบมาจากนักทำนายที่มีชื่อเสียงชาวเวลส์ชื่อเมอร์ดิน (Myrddin)⁴

History of the Kings of Britain เขียนขึ้นในช่วงประมาณปี ค.ศ.1136-1138 เมื่องานประพันธ์ชิ้นนี้ปรากฏออกสู่สายตาประชาชนก็ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว ดังจะเห็นได้จากบันทึกของเฮนรี ออฟ ฮันติงตัน (Henry of Huntingdon) พระนักประวัติศาสตร์ผู้ประพันธ์หนังสือเรื่อง *Historia Anglorum* (1139) ว่าเมื่อเดือนมกราคมปี ค.ศ.1139 เฮนรีได้ไปที่นอร์มันดี (Normandy)

² David Nash Ford, *Knights of the Round Table* [Online] Available from : www.britannia.com/history/arthur/knights.html [2002, October 25].

³ Roger Sherman Loomis, *The Developments of Arthurian Romance* (USA: Norton Library, 1970), p.167.

⁴ Ibid., p. 35.

และได้มีโอกาสอ่าน *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ ซึ่งทำให้เขารู้สึกทึ่งและตื่นตะลึงกับเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับกษัตริย์อาเธอร์⁵

เนื่องจาก *History of the Kings of Britain* เขียนเป็นภาษาลาติน ดังนั้นกลุ่มผู้อ่านในตอนต้นจึงเป็นพระ นักบวช และเหล่าชนชั้นสูงชาวโรมันที่เข้าใจภาษาลาตินได้เท่านั้น จนต่อมาเริ่มมีการแปลตัวบทออกเป็นภาษาต่างๆ โดยแปลภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแรก ทำให้ความนิยมแพร่หลายขึ้น

ถึงแม้ *History of the Kings of Britain* จะได้รับความนิยมและได้รับการยอมรับในฐานะบันทึกทางประวัติศาสตร์มานานกว่า 600 ปี แต่นักประวัติศาสตร์ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 12 เริ่มที่จะตั้งข้อสังเกต และสงสัยเกี่ยวกับความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ ประเด็นสำคัญที่ทำให้มีข้อสงสัยคือ แหล่งที่มาของข้อมูลที่เจฟฟรีย์ใช้อ้างอิงนอกเหนือไปจากบันทึกที่เป็นที่รู้จัก ซึ่งได้แก่ งานเขียนของเบด (Bede) กิลด์ส เนนเนียส และ อันนาลิส คัมบริเอ (Annales Cambriae) แล้ว เขายังได้กล่าวอ้างถึงอาร์ชดีคอน ออฟ ออกฟอร์ด (Archdeacon of Oxford) ซึ่งเขาให้ความเห็นว่าเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านประวัติศาสตร์ ว่าเป็นผู้ที่มอบบันทึกโบราณซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคเก่าของอังกฤษให้กับเขา โดยเนื้อหาเริ่มต้นตั้งแต่รัชสมัยของกษัตริย์บรูตัส (Brutus) ปฐมกษัตริย์ของอังกฤษ บันทึกชิ้นนี้เขียนขึ้นเป็นภาษาอังกฤษโบราณซึ่งเจฟฟรีย์ได้แปลออกมาเป็นภาษาลาติน เขากล่าวว่าได้พยายามที่จะแปลโดยคงความเดิมไว้ให้มากที่สุด

At a time when I was giving a good deal of attention to such matters Walter, Archdeacon of Oxford, a man skilled in the art of public speaking and well-informed about the history of foreign countries, presented me with a certain very ancient book written in the British language. This book, attractively composed to form a consecutive and orderly narrative, set out all the deeds of these men, from Brutus, the first King of the Britons, down to Cadwallader, the son of Cadwallo. At Walter's request, I have taken the trouble to translate the book into Latin, although, indeed, I have been content with my own expressions and my own homely style and I have gathered no gaudy flowers of speech in other men's gardens. If I have adorned my page with high-flown rhetorical

⁵ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 39.

figures, I should have bored my readers, for they would have been forced to spend more time in *discovering* the meaning of my words than in following the story⁶

จะเห็นได้จากคำบอกเล่าของตัวเจฟฟรีเองว่าเขาได้ข้อมูลมาจากบันทึกซึ่งใช้ภาษาโบราณนี้และดูเหมือนว่าเขาจะนำข้อมูลจากบันทึกนี้มาใช้มากกว่าข้อมูลจากแหล่งอื่นทั้งหมด แต่เขาก็ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับบันทึกเล่มนี้อีกเลย ไม่ว่าจะ เป็นชื่อของผู้แต่งหรือแม้แต่ชื่อของหนังสือ ทำให้เกิดข้อสงสัยว่า บันทึกเก่าแก่เล่มนี้มีอยู่จริง หรือว่าเป็นเพียงคำกล่าวอ้างของเจฟฟรี เพื่อที่จะสร้างความน่าเชื่อถือให้กับ *History of the Kings of Britain* ของเขาเอง⁷

อย่างไรก็ตามผู้ที่สนับสนุนเจฟฟรี ก็พยายามที่จะหาบันทึกภาษาโบราณเล่มนั้นเพื่อพิสูจน์ความน่าเชื่อถือของงานเขียนชิ้นนี้ อาเธอร์ ลา บอร์เดอริ (Arthur la Borderie) นักประวัติศาสตร์ชาวเบรตันได้ค้นพบหนังสือที่เขียนด้วยภาษาเก่าซึ่งเขียนขึ้นในราวปลายปีคริสต์ศตวรรษที่ 14 ชื่อว่า *Chronique de Saint Brieuc* มีบทหนึ่งในหนังสือนี้ชื่อว่า "*Legenda Sancti Goeznovii*" หรือตำนานของเซนต์Goeznovios (Legend of St.Goeznovios) ซึ่งได้มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องราวการรบของกษัตริย์บรูตัสและกษัตริย์คอร์เนียส (Corineus) ที่อัลบิออน (Albion) เป็นชื่อเดิมของประเทศอังกฤษ ในหนังสือเก่าเล่มนี้อ้างไว้ว่านำข้อมูลทั้งหมดมาจากบันทึกที่ชื่อ *Ystoria Britannica* ซึ่งปัจจุบันบันทึกเล่มนี้ได้สูญหายไปแล้ว บอร์เดอริสันนิษฐานว่าบันทึกนี้อาจจะเป็นบันทึกเล่มเดียวกันกับที่เจฟฟรีกล่าวอ้างไว้ นั่นเอง⁸

แม้เจฟฟรีจะเขียนงานชิ้นนี้ในแง่ของบันทึกทางประวัติศาสตร์แต่แหล่งที่มาของข้อมูลอ้างอิงไม่มีความชัดเจน ประกอบกับเขาได้นำเรื่องปาฏิหาริย์และตำนานต่างๆ รวมทั้งการแต่งเติมเรื่องบางส่วนเพื่อความสนุกสนาน อาทิเช่นในตอนทีกล่าวถึงการราชาภิเษกครั้งที่ 2 ที่จัดขึ้นที่แคร์ลีออน-ออน-อุสก์ (Caerleon-on-Usk) ชื่อของแขกที่มาร่วมงานตามต้นฉบับเวลส์นั้นมีอยู่น้อย เจฟฟรีจึงสุ่มบางชื่อมาจากบันทึกสืบการประวัติบรรพบุรุษวงศ์ตระกูลของชาวเวลส์ หรือการที่เขาสุ่มชื่อของกษัตริย์ผู้เป็นศัตรูของกษัตริย์อาเธอร์บางพระองค์มาจากบันทึกของกิลด์ัส รวมทั้งนำเรื่องของเนนเนียสมาขยายต่อเช่นในส่วนของกษัตริย์บรูตัส หรือในส่วนที่เกี่ยวกับกษัตริย์

⁶ David Nash Ford, *Knights of the Round Table* [Online] Available from : www.britannia.com/history/arthur/knights.html [2002, October 25].

⁷ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 41.

⁸ Ibid.

เวอร์ติเกิร์นกับเด็กที่มีอำนาจในการทำนาย ซึ่งเจฟฟรีย์ได้นำมาเป็นเรื่องของเมอร์ลินนั่นเอง ยังมีใน ส่วนของกษัตริย์อูเธอร์เพนดากอน (Uther Pandragon) แม้ว่าจะมีปรากฏในตำนานของเวลส์แต่ ก็ไม่มีในสโนว์ด็อกที่กล่าวว่าเป็นพระบิดาของกษัตริย์อาเธอร์แต่อย่างใด นอกจากนี้เขายังจบเรื่อง ในงานของเขาลงในปี ค.ศ.689 โดยเขากล่าวว่าต้องการจะปล่อยให้เรื่องราวต่อจากนั้นเป็นหน้าที่ ของนักประวัติศาสตร์คนอื่นที่จะบันทึกต่อไป การที่เขากล่าวถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตที่ค่อนข้างไกล จากสมัยของตัวเองนั้น ทำให้ไม่มีใครสามารถที่จะออกมาโต้เถียงคัดค้านเกี่ยวกับความถูกต้อง ในหนังสือเล่มนี้ได้ ถึงแม้ว่ามีใครพยายามจะทำเช่นนั้นก็ไม่สามารถที่จะหาหลักฐานใดๆมา สนับสนุนข้อสงสัยของตนได้อย่างน่าเชื่อถือ ประกอบกับ *History of the Kings of Britain* นี้ ก็ ได้รับความนิยมน้อยมาก จึงเป็นการยากที่ใครจะขึ้นมาตั้งข้อสงสัยใดๆเกี่ยวกับงานเขียนเล่มนี้⁹

จวบจนในปี ค.ศ.1151 อัลเฟรด ออฟ เบเวอร์ลี (Alfred of Beverley) นักเขียนในยุค กลางคนหนึ่งได้ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับ *History of the Kings of Britain* ไว้ในหนังสือของเขาว่า หาก ว่า ชนชาติเบรตันยิ่งใหญ่จริงตามบันทึกของเจฟฟรีย์แล้ว เหตุใดเรื่องราวที่เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ และสงครามกับชนชาติต่างๆเหล่านั้นจึงไม่ปรากฏในบันทึกของประวัติศาสตร์ของชาติอื่นแต่อย่าง ใด

If the Breton were so great and so glorious in battle, do not the historians of the world acknowledge their accomplishments?, Why, if the Breton crushed the Romans, did not a single Roman, Greek or Frankish writer ever mention it ?¹⁰

นอกจากนี้ยังมีวิลเลียม ออฟ นิวเบิร์ก (William of Newburgh) นักประวัติศาสตร์อีกคน หนึ่งซึ่งถึงกับเรียกเจฟฟรีย์ว่า “เจ้าแห่งการโกหก” (Father of Lies)

Geoffrey cloaked fables about Arthur under the honest name of history and ‘ History of the Kings of Britain ‘ was a tissue of imprudent and shameless lies.¹¹

⁹ Ibid., p. 43.

¹⁰ David Nash Ford, *Knights of the Round Table* [Online] Available from : www.britannia.com/history/arthur/knights.html [2002, October 25].

¹¹ Ibid.

การตั้งชื่อโจมตีของวิลเลียม ออฟ นิวเบอร์กนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นผลที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากเนื้อเรื่องในส่วนของเรื่องเกี่ยวกับกษัตริย์อาเธอร์โดยตรง เขาให้ความเห็นว่าหากกษัตริย์อาเธอร์มีตัวตนจริงและยิ่งใหญ่เช่นที่เจฟฟรีย์กล่าวไว้แล้ว เรื่องราวของพระองค์ควรที่จะมีปรากฏในบันทึกอื่นๆบ้าง หรือชื่อเสียงของพระองค์ควรจะเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายกว่านี้ เขายังให้ความเห็นว่าเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์และเมอร์ลิน น่าจะเป็นเพียงสิ่งที่เจฟฟรีย์เสริมแต่งเข้ามาเท่านั้น¹²

ถึงแม้ว่าจะได้รับเสียงวิจารณ์จากนักประวัติศาสตร์มากขึ้น แต่ *History of the Kings of Britain* ก็ยังคงเป็นที่นิยมและเชื่อถือในฐานะของบันทึกประวัติศาสตร์อังกฤษอยู่ จวบจนกระทั่ง โพลีโดร์ เวอร์จิล (Polydore Vergil) นักประพันธ์ชาวอิตาลีได้รับคำสั่งจากกษัตริย์เฮนรี่ที่ 7 (Henry VII) ให้เขียนบันทึกทางประวัติศาสตร์อังกฤษขึ้นอย่างเป็นทางการ เขาได้พิมพ์งานเขียนเรื่อง *Anglica Historia* ออกมาในปี ค.ศ.1535 ซึ่งประชาชนหันมาเชื่อถือในงานของเวอร์จิลทำให้ความนิยมในงานของเจฟฟรีย์ก็เริ่มจะเสื่อมถอยลงไปรวมไปถึงตัวของเวอร์จิลที่เผาทำลายบันทึกทางประวัติศาสตร์เล่มอื่นที่มีเนื้อหาขัดแย้งกับงานของเขา¹³ แต่ในปัจจุบัน *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ได้รับการยอมรับอีกครั้งในฐานะของงานประพันธ์ที่มีคุณค่าเปี่ยมด้วยจินตนาการ และอาจกล่าวได้ว่าเป็นงานที่สร้างกระแสความนิยมในตัวของกษัตริย์อาเธอร์ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง¹⁴

เนื้อเรื่องของ *History of the Kings of Britain* เริ่มต้นขึ้นในราว 1100 ปีก่อนคริสต์กาล ตั้งแต่รัชสมัยของกษัตริย์บรูตัสปฐมกษัตริย์ของบริเตน ซึ่งเป็นหลานของกษัตริย์แอเนียส (Aeneas) หรือราชวงศ์ของอิตาลี พระองค์ได้ทรงนำประชาชนส่วนหนึ่งอพยพออกจากกรีซมาตั้งรกรากที่เกาะบริเตน ซึ่งในสมัยนั้นยังคงเรียกว่า อัลบิออน (Albion) เนื้อเรื่องต่อจากนั้นก็เป็นการเล่าถึงการขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์องค์ต่อมา และความเก่งกล้าของกษัตริย์เหล่านั้น แต่กษัตริย์ส่วนใหญ่จะไม่เป็นที่รู้จัก มีเพียงกษัตริย์บางพระองค์เท่านั้นที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย เช่น กษัตริย์เลียร์ (Leir) ซึ่งเชกสเปียร์ (Shakespeare) กวีเอกคนหนึ่งของโลก ได้นำมาแต่งในเรื่อง *King Lear* และกษัตริย์โคเอล (Coel) ซึ่งปรากฏชื่อในบทเพลงเก่าแก่ชื่อ *Old King Coel*¹⁵

¹² Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 66.

¹³ nationmaster, *Polydore Vergil* [Online] Available from: www.nationmaster.com/encyclopedia/Polydore_Vergil/ [2004, May 5].

¹⁴ Roger Sherman Loomis, *The Developments of Arthurian Romance*, p.19.

¹⁵ *King Arthur and Knights of the Round Table* [Online] Available from: www.kingarthurnights.com [2002, October 26].

อย่างไรก็ตาม แม้จะกล่าวถึงกษัตริย์ของบริเตนหลายพระองค์ หากส่วนที่เป็นเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์นั้น กินเนื้อที่ส่วนใหญ่ของหนังสือ หรือ 1 ใน 4 ส่วนเลยทีเดียว นอกจากจะเป็นเรื่องที่มีความสนุกสนานที่สุดแล้ว ยังเป็นเหมือนการยกระดับให้ตำนานที่เป็นเพียงนิทานที่ใช้เล่าปากต่อปากมาเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อังกฤษ

เนื้อเรื่องในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์เริ่มขึ้นเมื่อพวกโรมันออกไปจากบริเตนในราวปี ค.ศ. 410 อำนาจในการปกครองกลับมาเป็นของคนในท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็พวกซุนนางหรือหัวหน้าชุมชนต่างๆ เริ่มตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองดินแดนของตน ในจำนวนนั้นก็มีกษัตริย์เวอร์ติเกิร์น (Vertigern) ผู้เข้ายึดอำนาจส่วนกลางโดยการขับไล่เจ้าชายอูเธอร์แพนดราคอน (Uther) และเจ้าชายแอมโบรเซียส (Ambrosius) ผู้เป็นรัชทายาทที่ถูกต้องไปที่เมืองบริทานี (Brittany)

เมื่อกษัตริย์เวอร์ติเกิร์นได้ขึ้นครองราชย์แล้ว พระองค์ได้ทำสนธิสัญญากับพวกแซกซันเพื่อร่วมมือกันปกป้องดินแดนบริเตนจากพวกพิคท์ (Picts) และพวกสกอต (Scots) แม้ว่าชาวแซกซันจะสามารถช่วยเหลือกษัตริย์เวอร์ติเกิร์นในการปกป้องดินแดนได้ แต่พวกเขาก็มองเห็นความอ่อนแอของพระองค์ และเริ่มขยายอำนาจอย่างเงียบๆภายในบริเตนจนในที่สุดพวกเขาเข้ายึดอำนาจพร้อมกับสังหารเหล่าเชื้อพระวงศ์ไปเป็นจำนวนมาก กษัตริย์เวอร์ติเกิร์นต้องหนีไปอยู่ที่เวลส์และได้พบกับเมอร์ลินซึ่งทำนายว่าในอนาคตจะมีกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ผู้ที่สามารถกอบกู้ดินแดนกลับคืนมาได้ และเขายังได้ทำนายว่าเจ้าชายรัชทายาททั้งสองพระองค์จะกลับคืนสู่บริทานีพร้อมการสวรรคตของกษัตริย์เวอร์ติเกิร์น

เจ้าชายแอมโบรเซียสได้ขึ้นครองราชย์ต่อจากกษัตริย์เวอร์ติเกิร์น และพระองค์สามารถจะรบชนะชาวแซกซอนได้ แต่ท้ายที่สุดพระองค์ก็ถูกพวกแซกซอนวางยาพิษจนสวรรคต เจ้าชายอูเธอร์แพนดราคอนผู้เป็นพระอนุชาจึงได้ขึ้นครองราชย์ต่อมา

ปีหนึ่งกษัตริย์อูเธอร์ได้จัดให้มีงานเลี้ยงฉลองเทศกาลอีสเตอร์ขึ้น โดยพระองค์ได้ทรงเชิญเหล่าขุนนางทั้งหลายมาเป็นแขกของพระองค์ ซึ่งในบรรดาขุนนางเหล่านั้น ก็มีท่านดยุคแห่งคอร์นวอลล์ (Duke of Cornwall) พร้อมภรรยามาร่วมงานด้วย กษัตริย์อูเธอร์ทรงพอพระทัยในความงามของอีเจอรน่า (Ygerna) ผู้เป็นภรรยาของดยุคแห่งคอร์นวอลล์เป็นอย่างมาก ซึ่งดยุคก็เห็นถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจพาภรรยาแอบหลบออกไปจากงานเลี้ยงอย่างเงียบๆ การกระทำเช่นนั้นของดยุคแห่งคอร์นวอลล์กลับทำให้กษัตริย์อูเธอร์ไม่ทรงพอพระทัยอย่างมาก การที่เขาจากไปโดยไม่กล่าวลาเช่นนั้นนับว่าเป็นการลบหลู่พระเกียรติของพระองค์อย่าง

รุนแรง พระองค์จึงส่งสาส์นทำไปถึงดยุคแห่งคอร์นวอลล์ยังปราสาททินทาเกิล (Tintagel) ที่คอร์นวอลล์

เมื่อดยุกแห่งคอร์นวอลล์แน่ใจว่าภรรยาของเขาอยู่ในปราสาทอย่างปลอดภัยแล้ว เขาก็ส่งกองทัพออกมารบกับกษัตริย์คูเธอร์ การรบผ่านไปหลายวัน จนเมื่อวันหนึ่งดยุคแห่งคอร์นวอลล์ตกอยู่กลางวงล้อมของทหารกษัตริย์คูเธอร์ ขณะนั้นเองเมอร์ลินผู้อยู่ในตำแหน่งที่ปรึกษาของกษัตริย์คูเธอร์ก็ปลอมแปลงกษัตริย์คูเธอร์ให้ดูเหมือนดยุคแห่งคอร์นวอลล์ ทรงเล็ดลอดเข้าไปหาพระนางอีเจอร์น่าในปราสาทได้ เมื่อพระนางรู้ความจริงในเวลาต่อมาพระนางก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเป็นราชินีของพระองค์ ส่วนดยุคแห่งคอร์นวอลล์ต่อสู้อย่างเต็มที่และเสียชีวิตลงโดยไม่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นกับภรรยาของเขาเลย

9 เดือนต่อมาพระนางอีเจอร์น่าได้ประสูติเจ้าชายอาเธอร์ ซึ่งถูกเมอร์ลินนำตัวไปซ่อนทันที ต่อมาพระนางได้ประสูติเจ้าหญิงอีกหนึ่งพระองค์ชื่อว่าแอนนา (Anna) แต่ว่าเรื่องราวของเธอนั้นไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าแทบไม่มีปรากฏในเรื่องใดเลย

เมื่อกษัตริย์คูเธอร์สวรรคตลง เจ้าชายอาเธอร์ได้กลับมาครองราชย์ต่อจากพระบิดา ซึ่งตอนนั้นพระองค์มีพระชันษาประมาณ 14-15 ปีเท่านั้น แต่ว่าพระองค์ก็ทรงสามารถพิสูจน์ความกล้าหาญและความสามารถทางการปกครองได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้จากคำบรรยายของเจฟฟรีเกี่ยวกับลักษณะของกษัตริย์อาเธอร์ในช่วงที่จะขึ้นครองราชย์ว่ามีลักษณะของวีรบุรุษ เปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญและดีงามแม้ว่าจะยังทรงพระเยาว์

Arthur was a young man only fifteen years old ; but he was of outstanding courage and generosity ,and his inborn goodness gave him such grace that he was loved by almost all the people.¹⁶

หรือพระดำรัสของกษัตริย์อาเธอร์ก่อนที่จะยกทัพออกไปรบกับแซกซันก็แสดงให้เห็นถึงความดีเด็ดยกกล้าหาญของพระองค์

Although the Saxons, whose very name is an insult to heaven and detested by all men, have not kept faith with me, I myself will keep faith with my God. This very day I will do my utmost to take vengeance on them for the blood

¹⁶ Geoffry of Monmouth, *The Hitstory of the Kings of Britain* (Great Britain: Penguin Classic,1966), p. 212.

of my fellow-countrymen. Arm yourselves, men, and attack these traitors with all your strength! With Christ 's help we shall conquer them, without any possible doubt! .¹⁷

กษัตริย์อาเธอร์ปราบพวกพิกท์ สกอต ไอร์แลนด์ (Ireland) และไอซ์แลนด์ (Iceland) ต่อมาพระองค์ได้อภิเษกกับพระนางกวีนิเวียร์ (Guinevere) สุภาพสตรีสูงศักดิ์เชื้อสายโรมัน พระองค์ครองราชย์อย่างสงบสุขและเป็นที่ยกย่องของประชาชนเป็นเวลานานถึง 12 ปี ในระหว่างนั้นพระองค์ทรงยกทัพเข้าตีเดนมาร์ก (Denmark) นอร์เวย์ (Norway) และไอซ์แลนด์ได้สำเร็จ

ต่อมากษัตริย์อาเธอร์ทรงได้รับสาส์นจากกรุงโรมที่แจ้งความประสงค์ให้พระองค์ยอมเป็นเมืองขึ้นของโรมและส่งเครื่องราชบรรณาการไปถวายกษัตริย์แห่งโรม มิฉะนั้นจะต้องมีสงครามเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองอาณาจักร พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะทำตาม และเตรียมที่จะยกทัพไปต่อสู้ แต่เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงเบอร์กันดี (Burgundy) ทรงได้รับข่าวว่ามอร์ดเรด (Mordred) หลานของพระองค์ได้ก่อกบฏ ประกาศตัวขึ้นเป็นกษัตริย์และบังคับให้พระนางกวีนิเวียร์เป็นราชินีของเขา

กษัตริย์อาเธอร์จึงต้องยกทัพกลับมาเพื่อปราบกบฏ จากการรบที่ริมแม่น้ำคาเมลที่ คอρνวอล (River Camel in Cornwall) พระองค์ทรงสามารถสังหารมอร์ดเรดได้ แต่ว่าพระองค์เองก็ทรงได้รับบาดเจ็บสาหัสและทรงถูกนำไปรักษาที่เกาะอวาลอน (Isle of Avalon) ซึ่งพระองค์ไม่ได้เสด็จกลับมาอีกเลยและราชบัลลังก์ของบริเทนได้ทรงมอบให้กับกษัตริย์คอนสแตนติน (Constantine) ผู้เป็น พระญาติของพระองค์

Arthur himself, our renowned King ,was mortally wounded and was carried off to the Isle of Avalon, so that his wounds might be attended too. He handed the crown of Britain over to his cousin Constantine, the son of Cador Duke of Cornwall: this in the year 542 after our Lord's Incarnation.¹⁸

นอกจากเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ เจฟฟรีย์ยังให้ความสำคัญกับเมอร์ลินอย่างมาก เราอาจกล่าวได้ว่าหากไม่มีเมอร์ลินแล้ว เรื่องต่างๆอาจจะไม่เป็นไปเช่นนี้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าเมอร์ลินจะได้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์อาเธอร์ด้วย หากแต่ไม่มีบทบาทเด่นชัดเท่าในตอนที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์

¹⁷ Ibid., p. 216.

¹⁸ Ibid.

คูเออร์แพนดราคอนพระบิดาของพระองค์ ผู้ประพันธ์เลือกที่จะให้จุดเด่นของเรื่องอยู่ที่ตัวของ กษัตริย์อาเธอร์เป็นหลักเท่านั้น

เมอร์ลินเป็นนักทำนายที่ได้มีบทบาทใน *History of the Kings of Britain* เป็นครั้งแรกใน รัชสมัยของกษัตริย์เวอร์ติเกิร์น เมื่อพระองค์มีพระประสงค์ที่จะสร้างป้อมที่แข็งแรงเพื่อเอาไว้ ตอบใต้การโจมตีของพวกเขา แต่มีปัญหาเกิดขึ้นเมื่อไม่สามารถที่จะสร้างได้ เนื่องจากฐานของ ป้อมนั้นถล่มลงมาเมื่อผ่านไปเพียงข้ามคืน กษัตริย์เวอร์ติเกิร์นทรงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทรง เชื้อคำทำนายของโหรว่าให้นำเลือดของเด็กชายที่มีบิดาเป็นนุชย์มารดที่ฐานของป้อม

เมอร์ลินถูกจับมาตามคำสั่ง เนื่องจากเขาเป็นบุตรชายของเจ้าหญิงแห่งเดมีเทียร์ (Princess of Demetia) แต่ทำไมปรากฏชื่อของบิดา คนทั้งหลายจึงเชื่อว่าเป็นปิศาจ เมื่อเขามาถึง เขาได้ถามถึงสาเหตุกษัตริย์เวอร์ติเกิร์นทรงจับเขามา เมื่อพระองค์ทรงอธิบายให้ฟังเขาก็กล่าวว่า เหล่าโหรทั้งหลายนั้นล้วนแต่โกหก สาเหตุแท้จริงที่ทำให้ป้อมพังนั้นเนื่องจากมีบ่อน้ำอยู่ใต้ฐาน ป้อมและภายในบ่อน้ำนั้นมีมังกรอาศัยอยู่สองตัว ตัวหนึ่งเป็นสีแดงอีกตัวเป็นสีขาว ทุกๆคืนมังกร ทั้งสองตัวจะตื่นขึ้นมาต่อสู้กันทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือนและป้อมถล่มลงมา เมื่อกษัตริย์เวอร์ติเกิร์น ได้ยินดังนั้นจึงทรงสั่งให้ทหารขุดดูจึงก็พบมังกรทั้งสองนอนหลับอยู่จริงตามที่เมอร์ลินกล่าว เมื่อตก กลางคืนมังกรทั้งสองตัวลุกขึ้นมาสู้กันอย่างดุร้าย เมอร์ลินก็ได้ทำนายอนาคตของประเทศอังกฤษ จากการต่อสู้ของมังกรทั้งสองตัวนั้น และเขายังทำนายไปถึงการตายของกษัตริย์เวอร์ติเกิร์นและ กำเนิดของกษัตริย์อาเธอร์ผู้ที่จะนำความยิ่งใหญ่กลับมาสู่อังกฤษอีกครั้งหนึ่ง นอกจากกษัตริย์ เวอร์ติเกิร์นจะทรงไว้ชีวิตเมอร์ลินแล้ว พระองค์ยังทรงแต่งตั้งเขาเป็นที่ปรึกษาอีกด้วย

While Vertigern, King of the Britons, was still on the bank of the pool which had been drained of its water, there emerged two Dragons, one white, one red. As soon as they were near enough to each other, they fought bitterly, breathing out fire as they panted. The White Dragon began to have the upper hand and to force the Red one back to the edge of the pool. The Red Dragon bewailed the fact that it was being driven out and then turned upon the White One and forced it backwards in its turn. As they struggled on this way, the King ordered Ambrosius Merlin to explain just what this battle of the Dragons meant.

Merlin immediately burst into tears. He went into a prophetic trance and then spoke.¹⁹

ส่วนที่เกี่ยวกับคำทำนายของเมอร์ลินนี้ เจฟฟรีได้ใส่ไว้ในช่วงที่เรียกว่า *Vitae Prophetiae* หรือคำทำนายของเมอร์ลิน ซึ่งเนื้อความส่วนนี้ก็ดำเนินไปถึงรัชสมัยของกษัตริย์แอมโบรเซียส เมื่อขวัญกำลังใจของทหารและประชาชนไม่ดี เมอร์ลินแนะนำว่าพระองค์ต้องทรงสร้าง “หินระบำยักษ์” (Giant's Dance) ขึ้น ซึ่งหินเหล่านี้อยู่ที่ไอร์แลนด์ พระองค์จึงสั่งให้เจ้าชายอูเธอร์ผู้เป็นพระอนุชานำกองทัพไปแย่งชิงมา ถึงแม้เจ้าชายอูเธอร์จะชนะการรบแต่เขาไม่สามารถที่จะนำหินเหล่านั้นกลับมาที่เกาะบริเตนได้ เมอร์ลินจึงเดินทางไปนำกลับมา แต่ด้วยวิธีใดนั้นเจฟฟรีมิได้กล่าวเอาไว้อย่างแน่ชัดเขาเพียงแต่กล่าวว่าเมอร์ลินได้ใช้ “เครื่องมือ” บางอย่าง

Merlin came up to them and said, "Now try your forces, young men, and see whether strength or art can do the most towards taking down these stones." At this word they all set to their engines with one accord, and attempted the removing of the Giant's Dance. Some prepared cables, others small ropes, others ladders for the work, but all to no purpose. Merlin laughed at their vain efforts, and then began his own contrivances. When he had placed in order the engines that were necessary, he took down the stones with an incredible facility, and gave directions for carrying them to the ships, and placing them therein.²⁰

หินเหล่านั้นก็ถูกนำกลับมาตั้งเอาไว้ที่ราบซาลิสเบรี (Salisbury Plain) ซึ่งหินเหล่านี้ก็เป็นที่รู้จักกันต่อมาในชื่อของสโตนเฮนจ์ (Stonehenge) นั่นเอง หลังจากที่กระทำตามคำแนะนำของเมอร์ลินสำเร็จแล้ว กษัตริย์แอมโบรเซียสก็ทรงออกรบกับพวกแซกซันต่อและทรงได้รับชัยชนะ แต่ท้ายที่สุดแล้วพระองค์ทรงถูกยาพิษจากศัตรูเหล่านี้จนต้องสิ้นพระชนม์ในเวลาต่อมา

เมอร์ลินได้มีบทบาทสำคัญอีกครั้งในการช่วยให้กษัตริย์อูเธอร์นำพระนางอีเจอริน่ามาเป็นพระชายาได้ เจฟฟรีได้กล่าวถึงการทำเมอร์ลินช่วยให้กษัตริย์อูเธอร์ปลอมแปลงพระองค์เข้าไปในปราสาทของดยุกแห่งคอร์นวอลล์ได้ด้วย “ยา” บางอย่าง

¹⁹ Ibid., p. 171.

²⁰ Ibid., p. 189.

The king complied with the proposal, and acted with great caution in this affair; and when he had committed the care of the siege to his intimate friends, underwent the medical applications of Merlin, by whom he was transformed into the likeness of Gorlois; as was Ulfin also into Jordan, and Merlin himself into Bricel; so that nobody could see any remains now of their former likeness.²¹

เจฟฟรีนั้นระมัดระวังเป็นอย่างมากที่จะไม่ใช้คำว่า “เวทมนตร์” ในหนังสือเล่มนี้ แม้ว่าเขาจะไม่สามารถอธิบายถึงเครื่องมือพิเศษหรือยาของเมอร์ลินได้ก็ตาม การที่เขาหลีกเลี่ยงคำว่าเวทมนตร์นี้ก็เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้งานของเขา

เจฟฟรีได้กล่าวถึงดาบวิเศษคู่กายของกษัตริย์อาเธอร์ไว้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นและดาบนั้นก็มิใช่คาลิเบิร์น (Caliburn) ไม่ใช่เอกซ์คาลิเบอร์ (Excalibur) อย่างที่เป็นที่รู้จักกันในเวลาต่อมา นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าเจฟฟรีได้นำชื่อของดาบมาจากดาบคาลาบอร์ก (Calaborg) ที่ปรากฏอยู่ในตำนานของชาวไอริชหรือดาบ Caledfwich ในตำนานของเวลส์ เจฟฟรียังได้กล่าวอีกว่าดาบคาลิเบิร์นนี้ได้ถูกตีขึ้นที่เกาะอวาลอนหรือที่เจฟฟรีเรียกว่าเกาะแห่งแอปเปิล (Isle of Apples)

He girded on his peerless sword, called Caliburn, which was forged in the Isle of Avalon...He drew his sword Caliburn, called upon the name of the Blessed Virgin, and rushed forward at full speed into the thickest ranks of the enemy. Every man whom he struck, calling upon God as he did so, he killed at a single blow. He did not slacken his onslaught until he had dispatched four hundred and seventy men with his sword caliburn.²²

โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่าแก่นเรื่องหลักของ *History of the Kings of Britain* คือความรักชาติและความภาคภูมิใจในเชื้อชาติ เจฟฟรีได้ทำให้งานเขียนของเขาเป็นเหมือนพระคัมภีร์ที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวจิตใจสำหรับคนเชื้อสายเคลต์และเบรตัน ซึ่งนอกเหนือไปจากการกล่าวถึงอดีตที่รุ่งเรืองและความยิ่งใหญ่ของบรรพบุรุษของพวกเขาแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดได้แก่ คำทำนายของ

²¹ Ibid., p. 193.

²² Ibid., p. 217.

เมอร์ลินที่ว่า ในที่สุดแล้วเชื้อสายของกษัตริย์บรูตัสจะกลับมาปกครองอังกฤษอีกครั้งหนึ่งนั่นเอง
"the seed of Brutus will again rule Britain"²³

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่านักประวัติศาสตร์และนักวิชาการสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาถือว่า *History of the Kings of Britain* นี้เป็นงานประพันธ์ที่ทรงคุณค่ามากกว่าที่จะเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ จึงเริ่มที่จะมีนักประวัติศาสตร์พยายามที่จะมองหาภาพสะท้อนของสภาพสังคมในสมัยของผู้ประพันธ์หรือคริสต์ศตวรรษที่ 12

นักประวัติศาสตร์ชื่อเจอร์โรลด์ (Gerould) ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาเรื่อง *King Arthur and Politics* (1927) ว่าเป็นไปได้ที่ในสมัยที่ชาวเยอรมันยังมีตำแหน่งสูงสุดทางการเมืองเป็นเพียงดยุคหรือข้าราชการ พวกเขาจะสามารถที่จะยอมรับวีรบุรุษที่เป็นชาวแฟรงคิช (Frankish) หรือเยอรมานิก (Germanic) ได้ เช่นกษัตริย์ชาร์ลมาญ (Charlemagne) หรือ โรลองด์ (Roland) แต่เมื่อกษัตริย์ชาวเยอรมันได้ขึ้นครองราชย์ การที่จะนำเอากษัตริย์ที่มีเชื้อชาติอื่นเช่นกษัตริย์ชาร์ลมาญมาเป็นตัวแทนของความรุ่งเรืองและความกล้าหาญของชาติก็เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอีกต่อไป จึงสร้างกษัตริย์อาเธอร์ให้มีภาพเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เช่นเดียวกับกษัตริย์ชาร์ลมาญนั่นเอง²⁴

นักประวัติศาสตร์ได้ตั้งข้อสังเกตว่า *History of the Kings of Britain* นั้น เนื้อเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 12 ซึ่งเป็นยุคสมัยของผู้ประพันธ์ แม้ว่าเนื้อหาของเรื่องแล้วจะไม่ได้เกิดในสมัยนั้นก็ตาม ซึ่งนอกจากจะสะท้อนภาพของสังคมแล้วยังรวมไปถึงความรู้สึกไม่มั่นคงในอำนาจของชนชั้นปกครองและหวาดกลัวของประชาชนต่อภาวะสงครามในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 12 โดยเฉพาะในส่วนที่กล่าวถึงกษัตริย์อาเธอร์นั้นมีการใส่รายละเอียดมากที่สุด²⁵

ความวุ่นวายและภาวะสงครามนอกเหนือไปจากการที่ต้องมีศึกกับชนชาติอื่นได้แก่ปัญหาการสืบทอดมรดกหรือการสืบทอดบัลลังก์กษัตริย์ จะเห็นได้ว่ามักมีการแก่งแย่งกันอย่างรุนแรงซึ่งนำไปสู่สงครามของคนในชาติเดียวกัน เหตุการณ์เหล่านี้มักเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก อาจจะเรียกได้ว่าเกิดขึ้นแทบทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงอำนาจภายใน สงครามระหว่างกษัตริย์อาเธอร์กับกบฏมอร์ดเรดนั้น เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่แสดงให้เห็นถึงสงครามแย่งชิงราชบัลลังก์ ไม่ว่าจะ

²³ Ibid., p. 182.

²⁴ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 45.

²⁵ Ibid., p. 56.

กษัตริย์วิลเลียมที่ 1 กษัตริย์วิลเลียมที่ 2 และกษัตริย์เฮนรี่ที่ 1 ต่างก็ทรงเผชิญกับสงครามที่นำโดยขุนนางในตระกูลสูงหรือพระญาติ²⁶

สงครามแย่งชิงอำนาจมักเริ่มขึ้นเมื่อฝ่ายพระราชกษัตริย์ทรยศต่อความไว้วางใจหรือต่อคำสาบานที่ได้เคยให้ไว้แก่กษัตริย์ ทั้งยังพยายามปลงพระชนม์ไม่ว่าจะเป็นการยกทัพมาต่อสู้ หรือการลอบวางยาพิษ ทั้งนี้เพื่อที่จะแย่งอำนาจมาเป็นของตน ในขณะที่ฝ่ายวีรบุรุษก็จะกระทำการเพื่อเป้าหมายเดียวกันหากแต่จะเป็นไปในทางที่ถูกพิจารณาว่ามีเกียรติกว่าไม่ว่าจะเป็นการทำต่อสู้หรือยกทัพมาต่อสู้ นอกจากนี้ ฝ่ายที่มีภาพลักษณ์เป็นวีรบุรุษนั้นมักจะได้รับความช่วยเหลือจากต่างแดนหรือจากกองกำลังของประชาชนภายในประเทศเอง ทั้งนี้เนื่องมาจากวีรบุรุษเป็นฝ่ายคุณธรรม มีความเมตตา ใจกว้างและความกล้าหาญ อย่างไรก็ตามการกระทำของทั้งฝ่ายที่ถูกพิจารณาว่าเป็นพระราชกษัตริย์และฝ่ายที่ได้รับการยกย่องให้เป็นวีรบุรุษนั้นมีสิ่งหนึ่งที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนเหมือนกันคือ การใช้อำนาจและความรุนแรงเข้ายึดอำนาจมาเป็นของตน หากแต่การที่จะมองว่าใครเป็นวีรบุรุษหรือเป็นพระราชกษัตริย์นั้นก็ล้วนแต่ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้มองว่าเห็นชอบกับฝ่ายใด²⁷

อีกประการหนึ่งได้แก่ ความคล้ายคลึงของกษัตริย์อาเธอร์กับบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น เรื่องราวของการครองราชย์ของพระองค์ใน *History of the Kings of Britain* นี้ กล่าวถึงการครองราชย์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ นอกจากนี้การครองราชย์ของพระองค์ยังได้รับการต่อต้านในตอนแรกเพราะว่าเป็นการมอบอำนาจโดยศาสนจักรมิใช่การสืบต่ออำนาจโดยตรง ซึ่งประเด็นนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างศาสนจักรกับการปกครองได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับการขึ้นครองราชย์ของดยุกแห่งนอร์มันดี (Duke of Normandy) หรือกษัตริย์วิลเลียมที่ 1 (William I) ซึ่งพระองค์ก็ขึ้นครองราชย์ตอนที่พระชนมายุเพียง 16 ชันษาและยังไม่ได้รับการแต่งตั้งโดยตรง หากแต่ทรงได้รับการแต่งตั้งโดยผู้นำศาสนจักรหรือ อาร์คบิชอป (Archbishop) ซึ่งเป็นสาเหตุให้พระองค์ถูกต่อต้าน หากแต่เมื่อเวลาล่วงผ่านไป พระองค์สามารถพิสูจน์ความดีงามของตน และยังสามารถนำทัพปราบพวกแซกซันได้ ทำให้ประชาชนและเหล่าขุนนางทั้งหลายยอมรับพระองค์ในที่สุด ดังที่ได้มีบันทึกเกี่ยวกับกล้าหาญและความดีงามของกษัตริย์วิลเลียมที่ 1 ไว้ว่า "he has outstanding courage and generosity, and also his inborn goodness"²⁸ แสดงให้เห็นว่ากษัตริย์วิลเลียมที่ 1 มีความดีงามและยิ่งใหญ่เทียบได้กับกษัตริย์อาเธอร์นั่นเอง

²⁶ Ibid., p. 54.

²⁷ Ibid., p. 51.

²⁸ Ibid., p. 53.

เป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งว่า การครองราชย์ของกษัตริย์อาเธอร์ในงานของเจฟฟรีย์มีความเป็นไปได้ในแง่ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ซึ่งเพิ่มความน่าเชื่อถือในการมีตัวตนอยู่จริงของพระองค์ ต่างจากตำนานของการตั้งดาบออกจากแท่นหินที่จะปรากฏต่อมาในงานเขียนที่เกี่ยวกับพระองค์หลังคริสต์ศตวรรษที่ 12 ที่มุ่งเน้นความสนุกสนานตื่นเต้น

นอกเหนือจากนั้น กษัตริย์อาเธอร์ยังเป็นเสมือนต้นแบบของกษัตริย์เชื้อสายนอร์มันที่สามารถจะทำให้อังกฤษยิ่งใหญ่ได้ด้วยกำลังทางทหาร ไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านผู้รุกรานหรือขยายดินแดนได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งความยิ่งใหญ่ของประเทศเช่นนี้เป็นเหมือนกับความหวังหนึ่งของประชาชนและกษัตริย์ในสมัยต่อมา

กษัตริย์อีกพระองค์หนึ่งที่มีความคล้ายคลึงและความเกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์คือ กษัตริย์เฮนรีที่ 1 (Henry I) ซึ่งพระองค์ครองราชย์ในสมัยของผู้ประพันธ์นั่นเอง ความคล้ายคลึงที่เกิดขึ้นนั้นสามารถที่จะมองได้เป็นสองด้านว่า กษัตริย์เฮนรีนั้นทรงพยายามที่จะยิ่งใหญ่เหมือนกษัตริย์อาเธอร์ จึงทรงทำพระองค์ให้เหมือนกษัตริย์อาเธอร์มากที่สุด อีกทั้งจากบางฉากในหนังสือของเจฟฟรีย์นั้นนักประวัติศาสตร์บางคนกล่าวว่าเขาเขียนขึ้นมาเพื่อที่จะสร้างความพึงพอใจให้กษัตริย์เฮนรี ยกตัวอย่างเช่นในตอนที่กษัตริย์เฮนรีทรงพ่ายแพ้ในการรบกับฝรั่งเศส ทำให้พระองค์ทรงหมดกำลังใจ เจฟฟรีย์ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงของการเขียน *History of the Kings of Britain* จึงแต่งเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ให้เกินจริงว่าพระองค์ได้ฆ่ายักษ์ที่เขาเซนต์มิเชล (Mont St. Michel) สันนิษฐานว่าเจฟฟรีย์ได้เค้าเรื่องมาจากตำนานของชาวเคลต์แต่ก็ยังอ้างอิงกับความจริง เนื่องจากยอดเขานี้เป็นยอดเขาที่อยู่ทางชายฝั่งตอนเหนือของบริททานี (Brittany) นักประวัติศาสตร์และนักวิชาการในสมัยต่อมาเห็นว่ายักษ์ที่พ่ายแพ้แก่กษัตริย์อาเธอร์นั้น เป็นสัญลักษณ์ของความก้าวร้าว อำนาจของคนที่แข็งแกร่งโหดร้าย แต่ทว่าความยิ่งใหญ่และดุร้ายเหล่านี้ก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับความกล้าหาญและความสามารถของกษัตริย์อาเธอร์ กล่าวได้ว่าเจฟฟรีย์นำเอาตำนานของชาวเคลต์ที่ในตอนแรกอาจจะไม่มีความเกี่ยวข้องกับตำนานของกษัตริย์อาเธอร์แต่อย่างใดมาเพื่อขับไล่ปมด้อยที่อยู่ในใจของกษัตริย์เฮนรีที่ 1

The giant is a rapist, carries a huge club and inhabits a sky-scraping peak. He is a model of phallic aggression and male dominance, perceived through the eyes of smaller man: the mention of beard-stealing Retho deepens the castration anxiety in the scene. Geoffrey has used a Celtic story (which may or may not have been previously told about Arthur) to exorcise a particularly

shaming and emasculating event in Henry I's life, a special disaster in his often uncertain progress towards the potent possession of property.²⁹

กษัตริย์เฮนรีที่ 2 ก็เป็นอีกพระองค์หนึ่งที่ชื่นชมเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์มากและยึดถือพระองค์เป็นแบบอย่าง

Henry II in particular found Arthur a politically helpful model of a king as great as he felt himself to be, not without reason.³⁰

กล่าวได้ว่ากษัตริย์อาเธอร์นั้นเป็นต้นแบบของกษัตริย์ทุกพระองค์ที่ประสงค์จะเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่หรือ “so great a king” ที่มีทั้งอำนาจ ความสามารถในการปกครองและความเคารพนับถือทั้งจากประชาชนและเหล่าขุนนางทั้งหลาย³¹

เจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท ได้สร้างให้กษัตริย์อาเธอร์เป็นบุคคลที่มีตัวตน มีมิติลึกไปกว่าเดิมที่เป็นเพียงแค่ตัวละครในตำนานเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการให้รายละเอียดเกี่ยวกับกำเนิดของพระองค์ ดาบ วิญญาณต่างๆ พระองค์ยังเป็นกษัตริย์ที่เพียบพร้อมไปด้วยความดีงามและความกล้าหาญทำให้ทรงสามารถนำประเทศอังกฤษไปสู่ความยิ่งใหญ่ได้ *History of the Kings of Britain* ยังได้สร้างความรู้สึกชาตินิยมและบรรทัดฐานค่านิยมใหม่ เช่นคตินิยมอัศวิน ให้สังคมอังกฤษ

ความนิยมของเรื่อง *History of the Kings of Britain* ไม่ได้อยู่เพียงในอังกฤษเท่านั้น หากแต่แพร่หลายไปทั่วยุโรปไม่ว่าจะเป็นในเวลส์ ฝรั่งเศส และนอร์เวย์ อย่างไรก็ตามยังมีนักวิจารณ์บางคนที่ยังแย้งว่าบทกวีแนวโรมานซ์ของฝรั่งเศสในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 12 ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากงานของเจฟฟรีย์ มีเพียงงานในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 13 เท่านั้นที่ได้รับอิทธิพลมาจากงานของเจฟฟรีย์ และนำมาใช้เพียงส่วนที่เกี่ยวกับกำเนิดกษัตริย์อาเธอร์ การรบกับโรมและสงครามกับมอร์ดเรดเท่านั้น³²

²⁹ Ibid., p. 59.

³⁰ Ibid., p. 66.

³¹ Ibid., p. 63.

³² *King Arthur and Knights of the Round Table* [Online] Available from :

www.kingarthurknights.com [2002, October 26].

2.2 เซอร์โทมัส มาโลรี (Sir Thomas Malory) กับ *Le Morte D'Arthur* : ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบของงานเขียนแนวโรมานซ์

หากกล่าวถึงงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์แล้ว *Le Morte D'Arthur* หรือที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า *Book of King Arthur and His Noble Knights* ผลงานของเซอร์โทมัส มาโลรี เป็นอีกฉบับหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ นอกจากจะเป็นเรื่องราวที่สนุกสนาน ชื่นชมชวนติดตามเพราะว่าเป็นเชิงนิยายไม่ได้เป็นงานเขียนทางประวัติศาสตร์อย่างเช่น *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรี ออฟ มอนมัท แล้ว มาโลรียังได้เติมเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ให้แตกต่างไปจากต้นฉบับเดิมอีกด้วย งานเขียนของมาโลรีนี้ ถือได้ว่าเป็นตำนานของกษัตริย์อาเธอร์ฉบับมาตรฐานของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์ในยุคหลังเลยก็ว่าได้ เพราะนอกจากจะเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายแล้ว ยังเป็นงานที่มีอิทธิพลต่องานเขียนในยุคหลังอย่างมากในแง่ของการเป็นต้นแบบ และยังเป็นตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับสมบูรณ์ฉบับแรกที่เขียนขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ

นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่า โทมัส มาโลรี ซึ่งหมายถึงผู้ประพันธ์นั้นมีถึง 4 คนด้วยกัน แต่จากคำกล่าวในต้นบทของตอนได้บอกไว้ว่า มาโลรีนั้นแต่งเรื่องนี้ขณะที่ถูกคุมขัง จึงเป็นไปได้ว่าผู้ประพันธ์คือ “เซอร์โทมัส มาโลรี ออฟ นิวโบลด์ รีเวลล์” (Sir Thomas Malory of Newbold Revell) ผู้ซึ่งถูกคุมขังในช่วงปี ค.ศ.1451และ1460 ซึ่งตรงกับเวลาที่หนังสือเล่มนี้ถูกแต่งขึ้นพอดี นักประวัติศาสตร์บางคนยังไม่แน่ใจเกี่ยวกับความจริงข้อนี้สัก แต่ก็ไม่สามารถที่จะหาหลักฐานใดมาบ่งชี้ได้ จึงเป็นที่เชื่อถือกันทั่วไปว่าเป็นมาโลรีคนนี้³³ หลักฐานอีกประการที่ทำให้ทราบถึงผู้ประพันธ์และช่วงเวลาของการประพันธ์ที่แน่นอนของเรื่อง *Le Morte D'Arthur* มาจากบันทึกของผู้ประพันธ์ในตอนจบของหนังสือว่าเขาแต่งเสร็จในปีที่ 9 ของรัชสมัยของกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 4 (Edward IV) พร้อมกับกำกับชื่อของตนไว้ด้วย

I pray you all praye for my soule ; for this book was ended the ix yere of the reygne of kyng Edward the fourth by syr Thomas Maleore Knyght.³⁴

³³ Roger Sherman Loomis, *The Development of Arthurian Romance*, p. 168.

³⁴ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur* (Great Britain: Penguin Books, 1979), p. 531.

เซอร์โทมัส มาโลรี เกิดในตระกูลวอริค (Warwick) ซึ่งมีทรัพย์สินอยู่ในแถบวอริคเชอร์ (Warwickshire) ตระกูลของเขาอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ยอร์ก (York) จนปี ค.ศ.1460 ตระกูลวอริคได้เปลี่ยนมาขึ้นอยู่กับฝ่ายแลงคาสเทรียน (Lancastrian) แทน

เมื่ออายุ 20 ปี มาโลรีได้รับมรดกจากบรรพบุรุษและเข้าเป็นข้ารับใช้ของเอิร์ลแห่งวอริค (Earl of Warwick) ในปี ค.ศ.1436 เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นสุภาพบุรุษและพลเมืองที่ดีคนหนึ่ง นอกจากนั้นเขายังทำงานรับใช้ท่านเอิร์ลเป็นอย่างดีจนได้รับบรรดาศักดิ์เป็นท่านเซอร์ ต่อมา ค.ศ.1450 เขาได้กลายเป็นผู้ต้องหาในข้อหาร้ายแรงหลายข้อหา ไม่ว่าจะเป็นการปล้น นุกรุก ชูกรรโชกทรัพย์ ช่มชู้และฆาตกรรม มาโลรีถูกตัดสินจำคุกแต่เขาว่ายข้ามค้ำน้ำที่ขุดไว้รอบคุกหนีออกมาได้ จากนั้นเขาได้ก่อคดีที่ถือว่าร้ายแรงที่สุดในสมัยกลางได้แก่เข้าปล้นโบสถ์แอบบี ออฟ เดอะ เบลสส์ แมรี่ ออฟ โคลอมเบ (Abbey of the Blessed Mary of Colombe) ขโมยทรัพย์สินมีค่าและทำลายรูปสลักต่างๆ หลังจากนั้นเขายังย้อนกลับมาพร้อมผู้สมรู้ร่วมคิดอีกจำนวนหนึ่งขโมยทรัพย์สินที่เหลือไปพร้อมกับทำลายหน้าต่างและประตูกระจกสีทั้งหมด จากเหตุการณ์นี้ ทำให้เขาโดนตัดสินจำคุกอีก 3 ปี (ค.ศ.1451-1454) ซึ่งในระหว่าง 3 ปีนี้ เขาได้เคยถูกปล่อยตัวออกมาในช่วงสั้นๆ แต่เขาก็กลับมาก่อคดีอีก สรุปได้ว่า มาโลรีได้ใช้เวลาช่วงหนึ่งของชีวิตเข้าออกคุกตลอดเวลา จนในปี ค.ศ.1455 เขาก็ได้รับการอภัยโทษซึ่งสันนิษฐานว่าจะด้วยการช่วยเหลือของดยุคแห่งยอร์ก (Duke of York) เพราะเมื่อเขาออกมาแล้ว ก็ได้เข้าเป็นข้ารับใช้ของดยุคแห่งยอร์กทันที ในอีก 2 ปีต่อมามาโลรีก็กลับไปเข้าคุกอีกเนื่องจากข้อหาเป็นหนี้สิน โดยอยู่ที่ลัดเกต (Ludgate) และย้ายไปที่นิวเกต (Newgate) ในปี ค.ศ.1459 อย่างไรก็ตามก็ได้มีนักประวัติศาสตร์ได้ให้ความสำคัญเป็นธรรมกับมาโลรีโดยกล่าวว่า ในสภาพสังคมระหว่างปี ค.ศ.1450-1460 หรือช่วงสงครามดอกกุหลาบนั้น (War of Roses) กฎหมายไม่ค่อยมีความเป็นธรรมเท่าใดนัก นอกจากนั้น มาโลรีเพียงแต่โดนกล่าวหาเท่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นการใส่ร้าย อีกทั้งมาโลรีก็ไม่เคยยอมรับความผิดข้อใดเลย ยกเว้นความผิดคดีหนี้หนี้³⁵

ปี ค.ศ.1468 กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 4 ได้ขยายขอบเขตการอภัยโทษของพระองค์ไปในเขตแลงคาสเทรียน แต่มาโลรีไม่ได้รับการปล่อยตัว จนมาถึงสมัยปฏิรูปของกษัตริย์เฮนรีที่ 4 เขาจึงได้รับการปล่อยตัวในที่สุดในเดือนตุลาคมปี ค.ศ.1470 เซอร์โทมัส มาโลรีเสียชีวิตในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ.1471 ศพของเขาถูกฝังไว้ในที่ของโบสถ์เซนต์ฟรานซิส (St.Francis) ที่อยู่นอกเขตลอนดอน³⁶

³⁵ Roger Sherman Loomis, *The Development of Arthurian Romance*, p. 168 .

³⁶ Ibid.

กษัตริย์อาเธอร์ในงานเขียนของมาโลรีนั้นแตกต่างไปจากเรื่องของพระองค์ในงานเขียนของเจฟฟรีย์ โดยมาโลรีถ่ายทอดตำนานของกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบของนิยายที่มีเวทมนตร์ การต่อสู้ผจญภัย และความรักระหว่างสาวงามกับอัศวิน อีกทั้งยังได้เพิ่มเนื้อหาบางตอนเช่น ตอนของจอกศักดิ์สิทธิ์ (The Holy Grail) และความสำคัญของดาบคู่กายของกษัตริย์อาเธอร์หรือดาบเอ็กซ์คาลิเบอร์

แม้ว่ามาโลรีจะเพิ่มเติมเรื่องของการค้นหาจอกศักดิ์สิทธิ์ลงไป แต่เขาก็เน้นไปที่การผจญภัยของเหล่าอัศวินและความสูงส่งของอัศวินเหล่านั้นมากกว่าที่ผู้อ่านจะได้เห็นปฏิกิริยาของจอก นอกจากนั้นเขายังเน้นในเรื่องของการค้นหาทางด้านจิตใจหรือจิตวิญญาณของคนมากกว่าที่จะเป็นการออกค้นหาพระเจ้า เนื่องจากว่าผู้ที่ค้นพบจอกต้องเป็นอัศวินที่มีจิตใจบริสุทธิ์เปี่ยมไปด้วยความดีงาม ทำให้อัศวินที่ไม่พบจอกต้องหันกลับมาตรวจสอบถึงความบกพร่องของตนเอง และที่สำคัญคือการที่กษัตริย์อาเธอร์ให้เหล่าอัศวินของพระองค์ออกเดินทางค้นหาจอกนั้นก็ยังเป็นเหตุให้พระองค์ต้องสูญเสียอัศวินที่สำคัญไปมากมาย ซึ่งเป็นการนำไปสู่การล่มสลายของอาณาจักรของพระองค์

ในเรื่อง *Le Morte D'Arthur* นี้ มาโลรีได้แบ่งเรื่องเป็นบทย่อยๆ ทั้งหมด 8 บทตามตัวละคร และเหตุการณ์สำคัญช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายยิ่งขึ้น

บทแรก ได้แก่เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ (The Tale of King Arthur) ในบทนี้เขาได้กล่าวถึงกำเนิดของพระองค์ การขึ้นครองราชย์และการปกครองของพระองค์ในช่วงต้นรัชกาล รวมไปถึงคำทำนายของเมอร์ลิน เนื้อหาส่วนนี้ในฉบับของมาโลรีมีความคล้ายคลึงกับเรื่องราวของกษัตริย์อาเธอร์ฉบับของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัทนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นตอนที่กษัตริย์อาเธอร์ผู้เป็นพระบิดามีความพึงใจในพระนางอีเจอรัน่าผู้ที่เป็นภรรยาของดยุคแห่งคอร์นวอลล์ และด้วยความช่วยเหลือของเมอร์ลินทำให้พระองค์ได้นางมาครอบครอง แต่มาโลรีได้สร้างให้ตำนานของเขานั้นมีลักษณะเป็นนิยายหรือเรื่องแต่งมากกว่าที่จะเป็นบันทึกข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ดังเช่นในงานเขียนของเจฟฟรีย์ ดังนั้นงานของทั้งสองคนจึงมีข้อแตกต่างกันในรายละเอียดค่อนข้างมาก ไม่ว่าจะเป็นการที่มาโลรีให้เวทมนตร์มีส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่อง เช่นการที่กษัตริย์อาเธอร์สามารถเข้าหาพระนางอีเจอรัน่าได้ เป็นเพราะเมอร์ลินได้ใช้เวทมนตร์ของเขาแปลงให้รูปร่างหน้าตาของกษัตริย์อาเธอร์เหมือนกับดยุคแห่งคอร์นวอลล์อย่างไม่มีผิดเพี้ยน หรือการที่กษัตริย์อาเธอร์ได้ขึ้นครองราชย์เพราะพระองค์สามารถที่จะดึงดาบที่ปักตรึงแน่นอยู่บนก้อนหินได้

กำเนิดของกษัตริย์อาเธอร์ในฉบับของมาโลรีเริ่มขึ้นเมื่อกษัตริย์อูเธอร์ได้อภิเษกกับพระนางอีเจอร่าในที่สุด ในเวลาเก้าเดือนต่อมาพระนางก็ประสูติโอรส ซึ่งในทันทีที่เจ้าชายประสูติ เมอร์ลินได้ปรากฏตัวขึ้นและนำเจ้าชายไป ทั้งกษัตริย์อูเธอร์และราชินีก็ไม่ได้รับรู้ข่าวคราวอีกเลย นับแต่นั้น ต่อมาในการศึกครั้งหนึ่ง กษัตริย์อูเธอร์บาดเจ็บสาหัสและเมื่อทรงรู้ว่าต้องสวรรคตจึง ทรงปักดาบของพระองค์ลงไปที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง พร้อมกับสลักคำพูดไว้ว่า ใครก็ตามที่สามารถจะดึงดาบออกมาจากหินก้อนนี้ได้คือผู้ที่มีสิทธิ์ครอบครองในราชบัลลังก์ แต่ก็ไม่มีใครสามารถดึงดาบนั้นออกมาได้

(...) the letters there were written in gold about the sword that saiden thus : -
WHOSO PULLETH OUT THIS SWORD OF THIS STONE AND ANVIL, IS
RIGHTWISE KING BORN OF ALL ENGLAND. (...) ³⁷

จวบจนเมื่อเวลาผ่านไป 15 ปี ดาบยังคงปักอยู่ที่ก้อนหินที่หน้าโบสถ์แห่งหนึ่งเจ้าอาวาสคือ บิชอปไบรซ์ (Bishop Brice) ได้จัดการแข่งขันระหว่างอัศวินขึ้น ในบรรดาอัศวินนี้มีอัศวินผู้หนึ่งคือเซอร์เอกเตอร์ (Sir Ector) ได้พาเซอร์เคย์ (Sir Kay) บุตรชายคนโตพร้อมกับอาเธอร์บุตรชายคนเล็กมาด้วย และในการประลองนี้เซอร์เคย์ได้ลืมนำดาบของตนมา จึงได้สั่งให้อาเธอร์น้องชายกลับไปยังที่พักเพื่อนำดาบมา เมื่ออาเธอร์มาถึงที่พักรักก็เขาไม่สามารถเข้าไปได้ เมื่อเขากลับออกมาและมองเห็นว่ามีดาบเล่มหนึ่งปักอยู่ที่หน้าโบสถ์ จึงดึงออกมามอบให้กับเซอร์เคย์ ทันทีที่เซอร์เคย์เห็นดาบนั้นเขาก็ทราบทันทีว่านี่คือดาบศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์อูเธอร์ ด้วยความโลภเขาจึงบอกว่าเขาเป็นผู้ที่ดึงดาบออกมาเอง แต่เมื่อเซอร์เอกเตอร์ผู้เป็นบิดารู้เรื่องจึงได้คาดคั้นความจริง จึงได้ทราบว่าอาเธอร์เป็นผู้ที่ดึงขึ้นมา เขาจึงคุกเข่าลงตรงหน้าของบุตรชาย คนเล็กพร้อมกับบอกความจริงว่าอาเธอร์นั้นมีเชื้อโลหที่แท้จริงของเขา นับแต่นั้นมาอาเธอร์ได้กลายเป็นกษัตริย์โดยทรงแต่งตั้งเซอร์เคย์ให้เป็นอัศวินอันดับหนึ่งด้วย

“Alas,” said Arthur, “My own dear father and brother, why kneel ye to me?”

“Nay, nay, my lord Arthur, it is not so, I was never your father nor of your blood, but I wot well ye are of an higher blood than I weened ye were.” And then

³⁷ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p.16.

Sir Ector told him all how he was betaken him for to nourish him, and by whose commandment, and by Merlin's deliverance.³⁸

ในตอนแรกที่ทรงขึ้นครองราชย์ก็ถูกต่อต้านจากกษัตริย์ 11 แคว้นและดยุคอีก 1 คนที่นำโดยกษัตริย์ลอต (King Lot) เนื่องจากว่าพวกเขาไม่สามารถที่จะยอมรับให้เด็กหนุ่มมีชาติกำเนิดไม่แน่ชัดมาเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปได้ แม้ว่าเมอร์ลินจะเป็นผู้กล่าวรับรองว่ากษัตริย์อาเธอร์เป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ที่ถูกต้อง

Merlin came suddenly into their camp and asked them what this treason meant. Then he declared to them that Arthur was no base adventurer, but the King Uther's son, whom they were bound to serve and honor even though Heaven had not vouchsafed the wondrous miracle of the sword. Some of the kings, when they heard Merlin speak thus, marveled and believed him; but others, as King Lot, laughed him and his sword to scorn, and mocked him for a conjurer and wizard.³⁹

ด้วยความช่วยเหลือจากเมอร์ลิน พระองค์จึงทรงได้กษัตริย์สององค์คือ กษัตริย์บัน (King Ban) และกษัตริย์บอร์ (King Bor) ซึ่งเป็นทั้งกษัตริย์และอัศวินที่มีฝีมือ มาเป็นพันธมิตร พระองค์จึงปราบปรามผู้ที่ต่อต้านได้สำเร็จ

ต่อมากษัตริย์อาเธอร์ กษัตริย์บันและกษัตริย์บอร์ได้ยกทัพไปช่วยเหลือกษัตริย์เลเดแกรนซ์ (Ledegrance) และได้พบกับเจ้าหญิงกวีนิเวียร์ (Guinevere) พระองค์ตัดสินใจที่ละเลิกกับพระนางแม้ว่าจะได้รับการคัดค้านจากเมอร์ลิน กษัตริย์เลเดแกรนซ์ได้มอบโต๊ะกลมให้กับกษัตริย์อาเธอร์เป็นของขวัญวันอภิเษก แต่ในบางตำนานก็กล่าวไว้ว่าเป็นของกษัตริย์อูเธอร์อยู่แล้ว กษัตริย์เลเดแกรนซ์เพียงแต่รับฝากไว้เพื่อที่จะมอบคืนให้กับพระโอรส ซึ่งก็คือกษัตริย์อาเธอร์ กษัตริย์เลเดแกรนซ์ได้จัดให้มีขบวนแห่โต๊ะกลมพร้อมด้วยอัศวิน 100 คน

(...) for I shall give him the Table Round, the which Uther Pendragon gave me, and when it is full complete, there is an hundred knights and fifty. And as for an

³⁸ Ibid., p. 18.

³⁹ Ibid., p. 21.

hundred good knights I have myself, but I fault fifty, for so many have been slain in my days.⁴⁰

โต๊ะตัวนั้นสามารถที่จะนั่งได้ถึง 150 คนโดยใช้เป็นโต๊ะเอนกประสงค์ คือเป็นทั้งที่ประชุมอัศวินและจัดเลี้ยง ทุกๆปี อัศวินทุกคนต้องมาเข้าเฝ้าพระองค์ที่โต๊ะกลมแห่งนี้ และทุกคนต้องเล่าเรื่องราวการผจญภัยและสิ่งต่างๆที่ตนได้กระทำลงไปตลอดเวลา 12 เดือนที่ผ่านมาให้พระองค์ฟังด้วย เมื่ออัศวินทุกคนเล่าเรื่องการผจญภัยจบแล้วพระองค์ก็จะทรงประทานเลี้ยงแก่เหล่าอัศวิน

Then he [King Arthur] ordained that, every year at Pentecost, they should all come before him, wheresover he might appoint a place, and give account of all their doings and adventures of the past twelvemonth. And so, with prayer and blessing, and high words of cheer, he instituted the most noble order of he Round Table, whereto the best and bravest knights in all the world sought afterwards to find admission.⁴¹

เป็นที่น่าสังเกตว่าในขณะที่สมัยนั้น โต๊ะจัดเลี้ยงส่วนใหญ่มักจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า การที่กษัตริย์อาเธอร์ทรงใช้โต๊ะกลมก็เนื่องมาจากว่ามีพระประสงค์ที่จะให้อัศวินทุกคนนั้นเท่าเทียมกัน ไม่มีความเหลื่อมล้ำ ดังนั้นโต๊ะตัวนี้จึงจะเน้นความสามัคคีเป็นหลัก สำหรับคุณสมบัติของอัศวินโต๊ะกลมที่พระองค์ทรงตั้งขึ้นนั้น ได้แก่ต้องเป็นอัศวินที่มีความสามารถ กล้าหาญและมีคุณธรรม ต้องไม่กระทำการใดที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ไม่มีการเข่นฆ่า ไม่มีการใช้กำลังอย่างไม่ยุติธรรม ไม่คิดทรยศหักหลัง ไม่ให้แสดงความโหดร้ายทารุณต่อผู้อื่นไม่ว่าในกรณีใดๆก็ตาม แต่ต้องให้ความกรุณาต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ยิ่งกว่านั้น ไม่ว่าจะเวลาใดก็จะต้องยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือสตรี และสุดท้ายห้ามมีส่วนร่วมในการทะเลาะวิวาทที่ผิดศีลธรรมเพื่อหวังรางวัลหรือของมีค่าต่างๆ นอกจากนี้อัศวินทุกคนจะเสมอภาคกันหมดแล้ว ด้วยอำนาจวิเศษของเมอร์ลิน แก้วอีนั่งของอัศวินทุกคนจะมีชื่อเจ้าของปรากฏขึ้นเป็นตัวอักษรสีทองเมื่อเจ้าของปรากฏตัว แต่มีแก้วอีนั่งหนึ่งตัวที่ว่างอยู่ซึ่งมีตัวอักษรปรากฏอยู่ว่า "Siege Perilous" ซึ่งหากผู้มานั่งไม่ใช่ผู้ที่ถูกต้องแล้วจะโดนไฟเผาผลาญจนตาย

⁴⁰ Ibid., p. 93.

⁴¹ Ibid., p. 81.

There was found upon the back of each knight's seat his name, written in letters of gold. But upon one seat was found written, "This is the Siege Perilous, wherein if any man shall sit save him whom Heaven hath chosen, he shall be devoured by fire."⁴²

เมอริลินได้ทำนายไว้ว่าเมื่อใดที่เจ้าของเก้าอี้นี้ปรากฏตัวนครคาเมลอทจะถึงจุดจบ ผู้อ่านได้ทราบต่อมาว่าผู้เป็นเจ้าของเก้าอี้นี้ได้แก่เซอร์กาลาฮาดที่ปรากฏตัวในการเริ่มต้นออกตามหาจอกศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งทำให้กษัตริย์อาเธอร์ต้องสูญเสียอัศวินไปเป็นจำนวนมาก อีกทั้งในบทนี้ผู้อ่านได้เริ่มรับรู้ถึงคตินิยมอัศวินและบทบาทของการเป็นอัศวินไต่ะกลมที่จะปรากฏต่อไปในเรื่องและบอกให้ผู้อ่านได้รู้ว่าท้ายที่สุดแล้วนครคาเมลอทก็ต้องล่มสลาย

จะเห็นได้ว่าเมอริลินนั้นมีบทบาทเด่นอยู่เบื้องหลังของการกระทำและการตัดสินใจเกือบทุกประการของกษัตริย์อาเธอร์ แม้ว่าภาพลักษณ์ของเขานั้นจะเป็นผู้วิเศษแต่ก็ไม่อาจจะห้ามโศกนาฏกรรมเกิดขึ้นได้ กล่าวคือเขาละเลยที่จะเตือนกษัตริย์อาเธอร์เกี่ยวกับการที่พระองค์จะไปมีความสัมพันธ์กับขนิษฐาของพระองค์เอง

นอกจากนั้นยังเห็นว่าบทบาทของกษัตริย์ลอทผู้นำของเหล่ากษัตริย์ที่ต่อต้านการครองราชย์ของกษัตริย์อาเธอร์นั้นค่อนข้างจะมีความแตกต่างไปจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ พระองค์มีภาพของกษัตริย์ที่องอาจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากษัตริย์อาเธอร์ มาโลรีนั้นได้ทำให้กษัตริย์ลอทมีศักดิ์ศรีและความยิ่งใหญ่พอที่จะต่อสู้กับกษัตริย์อาเธอร์ได้อย่างสมน้ำสมเนื้อ และยังทำให้ชัยชนะของกษัตริย์อาเธอร์นั้นดูยิ่งใหญ่เพิ่มขึ้นอีกด้วย

ในบทที่ 2 ชื่อว่ากษัตริย์อาเธอร์และกษัตริย์ลูเชียส (Arthur and King Lucius) กษัตริย์ลูเชียสจักรพรรดิแห่งโรมได้ส่งสาส์นมาให้กษัตริย์อาเธอร์ยอมสวามิภักดิ์และส่งส่วยให้กับโรม แต่พระองค์ปฏิเสธและยกทัพไปรบกับกองทัพของโรม ในการรบครั้งนี้กษัตริย์อาเธอร์ได้ปราบยักษ์ที่ยอดเขาเซนต์มิเชล ซึ่งการปราบยักษ์นี้ก็แตกต่างไปจากฉบับของเจฟฟรี เพราะมาโลรีได้เปลี่ยนจากการที่ยักษ์เรียกร้องขอหนวดของกษัตริย์อาเธอร์มาทำเป็นเสื้อคลุม มาเป็นการเรียกขอพระนางกวินีเวียร์แทน นอกจากนั้นยักษ์ตนนี้ยังจับภรรยาของพระญาติของพระองค์มาด้วย มาโลรีต้องการเน้นย้ำแนวคิดเกี่ยวกับความรักและการแต่งงานที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม คือสามี

⁴² Ibid., p. 79.

ควรปกป้องภรรยาของตนถือเป็นความผิดที่ต้องการภรรยาของผู้อื่น เหมือนที่กษัตริย์อุเธอร์ได้กระทำผิดไปในการแย่งชิงพระนางอีเจอรินมาเป็นของพระองค์เอง ทำให้พระองค์ต้องทรงยกเจ้าชายอาเธอร์ให้กับเมอร์ลิน หรือการที่กษัตริย์อาเธอร์มีความสัมพันธ์กับพระชายาของกษัตริย์ลอฟซึ่งเป็นเหตุให้อาณาจักรของพระองค์ต้องล่มสลายไปในตอนท้ายของเรื่อง นักวิจารณ์บางท่านได้เสนอเพิ่มเติมว่า แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานนี้อาจจะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับประชาชนก็ได้ เพราะมีคำกล่าวในสมัยยุคกลางว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์กับแผ่นดินของพระองค์นั้นเปรียบเสมือนกับการแต่งงาน การที่สามีข่มเหงภรรยา หรือทำร้ายภรรยาของผู้อื่นจึงเปรียบได้กับผู้ปกครองที่เป็นทรราชย์⁴³

แม้ว่าผู้อ่านจะเห็นข้อผิดพลาดบางประการของกษัตริย์อาเธอร์ แต่ก็ยังคงได้เห็นถึงความมีคุณธรรมของพระองค์และเหล่าอัศวินโต๊ะกลมไม่ว่าจะเป็นการที่กษัตริย์อาเธอร์สั่งกองทัพของพระองค์ไม่ให้ทำร้ายประชาชนของเมืองที่กองทัพของพระองค์ยกทัพผ่าน ซึ่งแตกต่างจากกษัตริย์ลูเชียสอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ในบทที่นั้นเซอร์กาเวน (Sir Gawain) ยังมีบทบาทเด่นไม่ว่าจะเป็นการที่เขารบในสงครามได้อย่างกล้าหาญและเขายังได้ประลองกับอัศวินชาวซาราเซน (Saracen) คือเซอร์ไพรามุส (Sir Priamus) ผู้ซึ่งได้ขอเข้าเป็นคริสตศาสนิกชนและเป็นกำลังสำคัญคนหนึ่งของกลุ่มอัศวินโต๊ะกลม ฉากการต่อสู้ระหว่างทั้งสองคนแสดงให้เห็นถึงความสามารถของอัศวินทั้งสองที่ต่อสู้กันอย่างเข้มแข็งและถึงแม้ว่าจะบาดเจ็บสาหัสแต่ก็สามารถยืนหยัดอยู่ได้

At that they took their spears and ran at each other with all the might they had, and smote each other through their shields into their shoulder ; and then drawing swords smote with great strokes, till the fire sprang out of their helms. Then was Sir Gawain enraged, and with his good sword Galotine struck his enemy through shield and hauberk, and splintered into pieces all the precious stones of it and made so huge a wound that men might see both lungs and liver ⁴⁴

⁴³ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 58.

⁴⁴ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p. 187.

จะเห็นได้ว่าการต่อสู้นี้มีลักษณะที่เกินจริงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นพลังกำลังของเซอร์กาเวนที่สามารถใช้ดาบตัดเกราะของฝ่ายตรงข้ามออกได้ หรือบาดแผลที่ดูสาหัสมาก แต่ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะทำให้อ่านได้รับความตื่นเต้นและได้เห็นถึงความเก่งกาจของอัศวินนั่นเอง

ในบทที่ 3 คือการผจญภัยของเซอร์ลันสล็อตแห่งทะเลสาบ (Sir Lancelot du Lake) ซึ่งเน้นที่เซอร์ลันสล็อตเพียงคนเดียวต่างจากบทที่ 2 ที่แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญและความสูงส่งของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินทั้งหมดของพระองค์ บทนี้ทำให้อ่านเห็นว่าเพราะเหตุใดเซอร์ลันสล็อตจึงได้รับการยกย่องให้เป็นอัศวินที่ดีที่สุดในโลก เช่นตอนที่เขาช่วยเหลือเซอร์เคย์โดยให้เซอร์เคย์แลกเปลี่ยนชุดเกราะกับตัวเขาเอง แสดงว่าเขาไม่ได้ต่อสู้เพื่อชื่อเสียงของตนเอง แต่ทำเพื่อต้องการช่วยเหลืออย่างจริงใจ นอกจากนี้เขายังเป็นอัศวินที่มีฝีมือในการต่อสู้มากที่สุด รวมไปถึงความจงรักภักดีที่มีต่อกษัตริย์อาเธอร์ ในการผจญภัยหลายๆตอนต่อมาเขาก็สามารถที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ ความเฉลียวฉลาด ความกล้าหาญและความเมตตา เช่นในตอนที่เขาช่วยเหลือสตรีนางหนึ่งจากอัศวินที่ขบข่มเหง

“What?” said Sir Launcelot, ‘is he a thief and a knight and a ravisher of women? He doth shame unto the order of knighthood, and contrary unto his oath ; it is pity that he liveth. But, fair damsel, ye shall ride on afore, yourself, and I will keep myself in convert, and if that he trouble you or distress you I shall be your rescue and learn him to be ruled as a knight.”⁴⁵

คุณสมบัติเหล่านี้ส่งผลให้เขากลายเป็นอัศวินประจำตัวของพระนางกวีนิเวียร์ต่อมา แม้ว่าในตอนนี้นี้ความรักระหว่างทั้งสองยังไม่ปรากฏออกมาอย่างเด่นชัด แต่ในผู้อ่านก็เริ่มที่จะทราบได้แล้ว จากการที่พระนางโปรดปรานเขามากกว่าอัศวินคนอื่น อีกทั้งเซอร์ลันสล็อตก็พร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อความพอพระทัยของพระนาง

When Queen Guinevere had seen his [Sir Lancelot] wondrous feats, she held him in great favour, and smiled more on him than any other knights. And

⁴⁵ Ibid., p. 210.

ever since he first had gone to bring her to King Arthur, had Lancelot thought on her as fairest of all ladies, and done his best to win her grace.⁴⁶

บทที่ 4 การผจญภัยของเซอร์กาเรธ (The Tale of Sir Gareth) เซอร์กาเรธเป็นน้องชายของเซอร์กาเวนแต่ไม่มีใครแม่แต่ตัวของเซอร์กาเวนเองทราบเรื่องนี้ เซอร์กาเรธได้เข้ามาในฐานะของเด็กรับใช้ในครัว จนมีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อว่าไลเน็ต (Lynet) ได้เดินทางมาขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์อาเธอร์ เพราะพี่สาวของนางถูกอัศวินที่ชั่วร้ายผู้หนึ่งจับไป นางต้องการจะหาอัศวินที่เก่งและกล้าหาญเดินทางไปช่วยพี่สาวของนาง เมื่อเซอร์กาเรธได้ทราบเรื่องเขาจึงอาสาจะไปเองและขอให้เซอร์ลานสลอตช่วยแต่งตั้งเขาเป็นอัศวิน กษัตริย์อาเธอร์ทรงยินดีที่ได้เด็กหนุ่มที่กล้าหาญมาเป็นอัศวิน พระองค์จึงทรงอนุญาตให้ตามที่เขาขอร้อง แต่ไลเน็ตกลับรู้สึกไม่พอใจอย่างมากที่กษัตริย์อาเธอร์ให้เด็กรับใช้ในครัวเดินทางไปกับนางเช่นนี้ ดังนั้นระหว่างการเดินทางนางจึงถูกเหยียดหยามเซอร์กาเรธไปตลอด แม้ว่าเขาจะสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถหลายครั้ง จนเมื่อเขาช่วยเหลือพี่สาวของนางคือลีออนเนส (Lyonesse) ออกมาได้ ไลเน็ตจึงยอมรับว่าเขาเป็นอัศวินที่แท้จริง เซอร์กาเรธแต่งงานกับไลออนเนสและได้ครองดินแดนของไลออนเนส ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมในยุคกลางที่มีการสมรสแล้วสามีได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินของภรรยา โดยเฉพาะช่วงปี ค.ศ.1439-1540 มีขุนนางชั้นสูงถึง 21 คนที่ได้ทรัพย์สินมาเพราะการสมรส ซึ่งนอกจากจะได้ที่ดินและเงินทองแล้วยังได้กำลังทหารที่เป็นสิ่งสำคัญในยุคนั้นอีกด้วย อย่างไรก็ตามในสมัยหลังจากคริสต์ศตวรรษที่ 15 ผู้หญิงที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนวนมากก็ปฏิเสธการแต่งงานเพื่อที่จะถือสิทธิ์การครองทรัพย์สินไว้⁴⁷

ในตอนการผจญภัยของเซอร์กาเรธนี้เป็นตอนที่มีความยาวมากตอนหนึ่ง เหตุการณ์การผจญภัยของเขานั้นก็เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่นครคาเมลอตสงบสุข บทของเซอร์กาเรธเป็นเสมือนการแสดงให้เห็นภาพของอัศวินในการผจญภัยแบบอุดมคติของผู้อ่านในสมัยศตวรรษที่ 15 ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางที่ต้องสู้กับอัศวินอื่นๆเพื่อช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก และจุดหมายของการเดินทางที่เป็นสาวงาม หรือเรียกได้ว่าเป็นยุคที่ผู้อ่านส่วนใหญ่เน้นใฝ่ฝันหา อีกทั้งลักษณะของเซอร์กาเรธก็เป็นอัศวินที่มีความดีพร้อมครบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นความกล้าหาญ อดทน ซื่อสัตย์ เช่นในตอนหนึ่งที่เขาต่อสู้กับศัตรูถึง 30 คนได้อย่างกล้าหาญ

⁴⁶ Ibid., p.122.

⁴⁷ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 126.

As Sir Gareth presently came by the castle, Sir Bendelaine's knights and servants rode out to revenge their lord. And twenty of them fell on him at once, although his spear was broken. But drawing his sword he put his shield before him, one and all, and sorely pressed on him, yet ever he defended himself like a noble knight. Anon, finding they could not overcome him.(...)⁴⁸

ในบทนี้ มีเนื้อหาอีกส่วนหนึ่งที่มาโลรีได้เพิ่มเติมเข้ามาซึ่งเป็นการสร้างสรรค์ของเขาอย่างแท้จริงคือส่วนของไลเน็ทหรือหญิงสาวปากร้ายที่เดินทางไปกับเซอร์กาเรธ ตัวละครตัวนี้นอกจากจะทำให้ผู้อ่านสนุกสนานในการกระทำของเธอแล้วยังทำให้ความดีในตัวของเซอร์กาเรธยิ่งเด่นชัดยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการที่เขาสามารถจะอดทนต่อคำดูถูกของนางได้โดยไม่ถือสา

“Lady,” replied Sir Gareth, “a knight is little worth who may not bear with the damsel; and so whatsoever ye said to me I took no heed. But whather I be born of gentle blood or no, I have done you gentle service, and peradventure will do better still, ere I depart from you.”⁴⁹

บทที่ 5 คือเซอร์ทริสแทรมแห่งลีโอเนส (Sir Tristram de Lyones) เน้นที่การผจญภัยของอัศวินอีกคนหนึ่งได้แก่ เซอร์ทริสแทรมผู้เป็นโอรสของกษัตริย์เมลิโอดัส (King Melyodas) และพระชนินุสราของกษัตริย์มาร์กแห่งคอร์นวอลล์ (King Mark of Cornwall) พระมารดาของเขาสืบพระชนม์ในทันทีที่เขาประสูติ เมื่อกษัตริย์เมลิโอดัสทรงสมรสใหม่ พระราชินีองค์ใหม่เกลียดชังเจ้าชายทริสแทรมเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระนางต้องการให้พระโอรสของตนเองได้ครองราชย์ต่อจากกษัตริย์เมลิโอดัส แต่การปองร้ายของพระนางนั้นล้มเหลว ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำให้พระโอรสของตนเองต้องสิ้นพระชนม์แล้ว ยังเกือบจะทำให้กษัตริย์เมลิโอดัสต้องสวรรคตไปด้วย เมื่อพระองค์ทรงทราบก็พิโรธเป็นอย่างมากและทรงตัดสินประหารพระนางเสีย แต่เจ้าชายทริสแทรมได้ขอไว้และจากไปเอง โดยได้เดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศฝรั่งเศสเป็นเวลาหลายปี

หลังจากสำเร็จการศึกษาได้เข้ารับใช้ในราชสำนักของกษัตริย์มาร์ก เขาได้ต่อสู้กับเซอร์มาร์ฮาลท์ (Sir Marhault) ผู้มาเรียกร้องส่วยให้กับกษัตริย์แองกวิชแห่งไอร์แลนด์ (King Angwyssh of Ireland) เซอร์ทริสแทรมสามารถเอาชนะได้อย่างกล้าหาญและเซอร์มาร์ฮาลท์เสียชีวิตในเวลา

⁴⁸ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p. 178.

⁴⁹ Ibid., p. 161.

ต่อมา อย่างไรก็ตาม เซอร์ทริสแตรมก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสต้องไปรักษาบาดแผลที่ประเทศไอร์แลนด์ ซึ่งเขาก็ได้รับความช่วยเหลือจากกษัตริย์แองโกลิสเป็นอย่างดี เซอร์ทริสแตรมเปลี่ยนชื่อเป็นแตรมทริสเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าเขาเป็นอัศวินที่สังหารเซอร์มาฮัลท์ เขาได้รับการดูแลอย่างดีจากเจ้าหญิงไอซอด (Isode) และรักกันในเวลาต่อมา ไม่นานนักความจริงว่าเขาคือเซอร์ทริสแตรมก็เปิดเผย เขาจึงต้องเดินทางกลับมาที่คอρνวอลล์และได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากกษัตริย์มาร์ก

เซอร์ทริสแตรมได้รับใช้กษัตริย์มาร์กอย่างกล้าหาญและเป็นที่ยอมรับของประชาชนเป็นอย่างมาก ทำให้กษัตริย์มาร์กทรงรู้สึกริษยาในตัวของเขา พระองค์ทรงหาหนทางต่างๆ ที่จะสังหารและกลั่นแกล้งเขา ไม่ว่าจะเป็นการส่งคนไปลอบทำร้ายหรือทรงให้เขาไปขอเจ้าหญิงไอซอดมาเป็นพระราชนิของพระองค์ทั้งที่พระองค์ก็ทรงทราบว่าเจ้าหญิงเป็นคนรักของเซอร์ทริสแตรม เมื่อการสังหารไม่สำเร็จ พระองค์จึงเนรเทศเซอร์ทริสแตรมไป ซึ่งก็นำไปสู่การผจญภัยของเขาอีกมากมาย และเขาก็ได้เข้าเป็นอัศวินในสังกัดของกษัตริย์อาเธอร์ในที่สุด

เรื่องราวการผจญภัยของเซอร์ทริสแตรมนี้เป็นตอนที่ยาวถึง 1 ใน 3 ของบทที่ 5 เนื้อเรื่องในตอนนี้อย่างไรก็ตามมีส่วนเกี่ยวกับราชสำนักของกษัตริย์อาเธอร์บ้างแต่เนื้อหาส่วนใหญ่ก็เกิดขึ้นในราชสำนักของกษัตริย์มาร์ก ซึ่งตัวของกษัตริย์มาร์กนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวละครที่สร้างขึ้นมาจากเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพระองค์กับกษัตริย์อาเธอร์ โดยที่กษัตริย์อาเธอร์นั้นเป็นกษัตริย์และอัศวินที่สูงส่งต่างไปจากกษัตริย์มาร์กนั่นเอง มาโลรียังได้นำเรื่องของเซอร์ทริสแตรมมาเป็นเสมือนการนำไปสู่เรื่องของเซอร์ลันสลอตและพระนางกวีนิเวียร์ที่จะกล่าวต่อในภายหลัง ไม่ว่าจะเป็นความสามารถ ความจงรักภักดีของเซอร์ทริสแตรมที่เหมือนกับเซอร์ลันสลอต รวมไปถึงความรักที่ทั้งสองมีต่อองค์ราชินี ซึ่งส่งผลเสียทั้งกับตนเองและสังคม

นอกจากนั้น ในบทนี้มาโลรียังได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในใจของมนุษย์ เป็นความขัดแย้งระหว่างความรักและหน้าที่ที่พึงกระทำ ซึ่งผู้อ่านและนักวิจารณ์ในสมัยต่อมามีความคิดแตกต่างกันไป บ้างยกย่องความรักที่ยิ่งใหญ่ของเซอร์ทริสแตรม บ้างก็ดูถูกว่าเขาเห็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าหน้าที่⁵⁰

บทที่ 6 คือจอกศักดิ์สิทธิ์ (The Tale of the Holy Grail) ซึ่งมาโลรีได้เพิ่มเข้ามาต่างจากฉบับของเจฟฟรีย์ และการผจญภัยของอัศวินโต๊ะกลมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในบรรดาการผจญภัย

⁵⁰ Joan M. Ferrante, *The Conflict of Love and Honor: The Medieval Tristan Legend in France, Germany and Italy* (Netherlands: Moutan&Co.N.V.,Publisher,1973), p. 11.

ต่างๆ การผจญภัยนี้เกี่ยวข้องกับความเชื่อและประเด็นทางศาสนาเป็นหลัก เพราะจอกศักดิ์สิทธิ์คือจอกที่พระเยซูทรงใช้ในการเสวยพระกระยาหารครั้งสุดท้ายในเยรูซาเล็ม แต่ในบางตำนานก็กล่าวว่าเป็นจอกที่ใส่รอยโลหิตของพระเยซูเมื่อโดนตรึงกางเขนซึ่งโจเซฟ แห่งอาริมาเทีย (Joseph of Arimathea) ได้นำมาที่บริเตน

เรื่องจอกศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้นครั้งแรกในเรื่องราวการผจญภัยของเซอร์บาลิน (Sir Balyn) อัศวินโต๊ะกลมคนหนึ่งผู้เป็นเจ้าของดาบแห่งความทุกข์ระทม (The Dolorous Stroke) เขาต่อสู้กับกษัตริย์เพลเลส (King Pelles) ที่ปราสาทของพระองค์จนดาบประจำตัวของเขารูด ดังนั้นเขาจึงหนีบทวนที่พบในห้องหนึ่งมาต่อสู้ และการต่อสู้ครั้งนี้ทำให้ห้องนั้นถึงกับพังทลายลงและเซอร์บาลินก็ติดอยู่ในซากปรักหักพังจนพอมดเมอร์ลินได้มาช่วยเขาออกมา พร้อมบอกว่าเขาได้ทำการร้ายแรงโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เนื่องจากว่าห้องนั้นเป็นที่ประดิษฐานของจอกศักดิ์สิทธิ์และทวนที่เซอร์บาลินใช้นั้นก็คือทวนที่ทหารลองกัสใช้สังหารพระเยซูนั่นเอง เนื่องมาจากว่ากษัตริย์เพลเลสเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากโจเซฟโดยตรง ทำให้พระองค์เป็นผู้รักษาของศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองไว้ จากการทำของเซอร์บาลินก็เป็นเหตุให้จอกศักดิ์สิทธิ์สูญหายไปพร้อมกับเกิดภัยพิบัติขึ้นบนแผ่นดิน ในเวลาต่อมาเซอร์บาลินได้ต่อสู้กับเซอร์บาลัน (Sir Balan) ผู้เป็นน้องชายโดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามคือใครจนบาดเจ็บสาหัสใกล้เสียชีวิต หลังจากที่อัศวินทั้งสองตายแล้ว เมอร์ลินได้นำดาบแห่งความทุกข์ระทมของเซอร์บาลินไปซ่อมและปักลงบนหินลอยน้ำก้อนหนึ่ง ซึ่งต่อมาดาบนี้จะตกเป็นของเซอร์กาลาฮาด (Sir Galahad) ผู้ค้นพบจอกศักดิ์สิทธิ์ในเวลาต่อมา

ในตอนเริ่มต้นของการออกค้นหาจอกของเหล่าอัศวิน เซอร์กาลาฮาดบุตรชายของเซอร์ลานสลอดปรากฏตัวขึ้นและเข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของอัศวินโต๊ะกลม เขาได้แก้แค้นที่เมอร์ลินทำนายไว้ว่า เมื่อมีคนมานั่งเวลาแห่งการล่มสลายของคาเมลอตก็จะมาถึงนั่นเอง และการค้นหาจอกศักดิ์สิทธิ์นี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นความแตกแยกระหว่างบรรดาอัศวินและนำไปสู่การล่มสลายของอาณาจักร

หลังจากที่เซอร์กาลาฮาดเข้ามาเป็นสมาชิกของอัศวินโต๊ะกลมได้ไม่นาน จอกศักดิ์สิทธิ์ก็มาปรากฏต่อหน้าของกษัตริย์อาเธอร์และเหล่าอัศวินของพระองค์ในงานเลี้ยงโต๊ะกลมครั้งหนึ่ง ซึ่งการปรากฏให้เห็นนั้นก็ทำให้ทุกคนในงานเลี้ยงรู้สึกตื่นตะลึงและปลาบปลื้มไปในเวลาเดียวกัน

Then there entered into the hall the Holy Grail covered with white samite ,but there was none might see it, nor who bare it. And there was all the hall fulfilled with good adours, and in this world. And when the Holy Grail had been borne

through the hall, then the holy vessel departed suddenly, that they wist not where it became; then had they all breath to speak.⁵¹

เนื่องมาจากเป็นที่เชื่อถือกันว่าหากผู้ใดได้ครอบครองจอกศักดิ์สิทธิ์แล้ว จะมีอายุที่ยืนนาน รวมถึงจะทำให้อาณาจักรมีแต่ความสงบสุข เหล่าอัศวินของกษัตริย์อาเธอร์จึงต่างรับอาสาที่จะออกตามหาจอกมาถวายพระองค์ ไม่ว่าจะเป็น เซอร์กาลาฮาด เซอร์ลานสลอต เซอร์กาเวน เซอร์บอร์ ฯลฯ เมอร์ลินได้ทำนายไว้ว่ามีอัศวินที่บริสุทธิ์เพียง 3 คนเท่านั้นที่จะพบจอกนี้ และผู้ที่พบจอกนี้คือ เซอร์กาลาฮาด กษัตริย์บอร์และเซอร์เพอร์ซิวัล (Sir Persival)

เมื่อการออกตามหาจอกดำเนินต่อไป การตัดสินความดีของอัศวินตามหลักคตินิยมอัศวินก็เปลี่ยนไปเป็นการให้คุณค่าตามหลักศาสนา อัศวินที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นอัศวินที่ดีก็ไม่สามารถบรรลุถึงจอกศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าได้ เช่น เซอร์ลานสลอตที่มีบาปเรื่องพระนางกวีนิเวียร์ แม้แต่เซอร์บอร์และเซอร์เพอร์ซิวัล ก็สามารถเพียงแค่มองพบจอกแต่ไม่อาจครอบครองได้ มีเพียง เซอร์กาลาฮาดผู้เป็นอัศวินบริสุทธิ์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่บรรลุถึงจอกศักดิ์สิทธิ์ได้⁵²

ในบทของจอกศักดิ์สิทธิ์นี้ ผู้อ่านยังได้เห็นถึงความอ่อนแอต่างๆภายในราชสำนักของกษัตริย์อาเธอร์ นักวิจารณ์ยังได้ตีความว่าหากโต๊ะกลมนั้นเสมือนสัญลักษณ์ของโลก อัศวินทั้งหลายต่างก็มีบาปไม่ว่าจะเป็นตัณหา ความโลภ หรือความทะนงตน ซึ่งบาปเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้โต๊ะกลมหรือโลกต้องล่มสลายนั่นเอง อีกทั้งจอกศักดิ์สิทธิ์มีบทบาทเพื่อทำให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงบาปของเหล่าอัศวินที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้สูงส่งได้อย่างชัดเจน ดังนั้นกษัตริย์ที่แท้จริงอาจจะมีเพียงพระเยซูคริสต์เท่านั้น รวมทั้งคตินิยมที่ควรยึดถือที่แท้จริงหาใช่คตินิยมของอัศวินไม่ แต่เป็นคตินิยมของพระเจ้าเป็นเจ้าหรือความบริสุทธิ์ไร้ซึ่งกิเลส เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม⁵³

บทที่ 7 คือ เซอร์ลานสลอตและพระนางกวีนิเวียร์ (Sir Lancelot and Queen Guinevere) เป็นบทที่มาโลรีทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรักของลานสลอตที่มีต่อพระนางกวีนิเวียร์ และยินยอมที่จะทำทุกอย่างเพื่อพระนาง ความซื่อสัตย์ที่มีต่อพระนางกลับนำความเดือดร้อนมาให้เขาอย่างคาดไม่ถึง

⁵¹ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p. 248.

⁵² Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 119.

⁵³ Ibid., p. 120.

เรื่องความรักระหว่างเซอร์ลานสล็อตและพระนางกวีนิเวียร์นี้เป็นเรื่องที่เราเรียกได้ว่าถูกเพิ่มเติมเข้ามาในภายหลัง และค่อนข้างที่จะแตกต่างกันในแต่ละฉบับไม่ว่าจะเป็นของมาโลรี เครเตียง เดอ ทร์วส์ หรือนักเขียนอื่นที่หยิบเรื่องนี้มาเล่าซ้ำ รูปแบบของความรักบ้างก็เป็นรักแบบเทิดทูน หรือบ้างก็เป็นรักแบบความใคร่ รวมทั้งรายละเอียดก็มีแตกต่างออกไป แต่ในฉบับของเซอร์โทมัส มาโลรีนี่ เซอร์ลานสล็อตและพระนางกวีนิเวียร์มีความใกล้ชิดกันเพราะว่าลานสล็อตเป็นอัศวินประจำตัวของพระนาง และด้วยความเก่งกล้าพร้อมกับความอ่อนโยนเทิดทูนที่ลานสล็อตมีต่อ พระนาง ทำให้พระนางก็ทรงชื่นชมอัศวินผู้นี้เป็นอย่างมากเช่นกัน

หลังจากเซอร์ลานสล็อตและอัศวินโตะกะลมทั้งหลายเดินทางกลับจากการค้นหาออกศักดิ์สิทธิ์ เซอร์อักกราเวน (Sir Aggravain) ผู้เป็นน้องชายของเซอร์กาเวน และเซอร์มอร์เดรดซึ่งมีความไม่พอใจในตัวของพระนางกวีนิเวียร์และเซอร์ลานสล็อตอยู่แล้ว ได้พูดถึงเรื่องความรักระหว่างทั้งสองคนนี้ให้กับเหล่าอัศวินทั้งหลายฟัง พร้อมกับขอให้เหล่าอัศวินเลิกยกย่องสนับสนุนทั้งสอง เซอร์มอร์เดรดยังได้ทูลเรื่องความรักนี้แก่กษัตริย์อาเธอร์อีกด้วย ทั้งที่พระองค์ทรงทราบมาตลอดเวลาหากแต่ไม่สนพระทัย แต่ด้วยการยุยงของเซอร์มอร์เดรดและเซอร์อักกราเวนพระองค์จึงสั่งให้วางกับดักจับเซอร์ลานสล็อต ในเหตุการณ์นี้เซอร์ลานสล็อตได้สังหารเซอร์อักกราเวนพร้อมกับอัศวินอีก 12 คน ส่วนเซอร์มอร์เดรดได้รับบาดเจ็บและหลบหนีไป ต่อมากษัตริย์อาเธอร์ตัดสินใจจะประหารพระนางกวีนิเวียร์โดยการเผา ซึ่งแม้พระองค์จะไม่เต็มพระทัยที่จะทำเช่นนั้นแต่ก็ทรงไม่มีทางเลือกเพราะการนอกใจของ พระนางรวมถึงการกระทำของเซอร์ลานสล็อตถือเป็นการทรยศ เซอร์ลานสล็อตได้บุกเข้ามาช่วยพระนางและสังหารอัศวินไปอีกมารวมทั้งเซอร์กาเวนและเซอร์กาเฮริส (Sir Gaheris) ซึ่งไม่มีอาวุธอยู่ในมือด้วยความไม่ตั้งใจ ความวุ่นวายและความแตกแยกต่างๆเหล่านี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นที่นำคาเมลอตและกษัตริย์อาเธอร์ไปสู่จุดจบ

And so in this rashing and hurling, as Sir Launcelot thrang here and there, it mishapped him to slay Gaheris and Sir Gareth, the noble knights, for they were unarmed and unaware. For as the French book saith, Sir Launcelot smote Sir Gareth and Sir Gaheris uopn the brainpans, wherethrough they were slain in the field; howbeit in very truth Sir Launcelot saw them not, and so were they found dead among the thickest of the press.⁵⁴

⁵⁴ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p. 472.

เหตุการณ์นี้ทำให้ความไว้วางใจและความจงรักภักดีของเหล่าอัศวินทั้งหลายที่มีต่อพระนางกวีนิเวียร์ได้ลดลงเมื่อมีอัศวินตายในงานเลี้ยงซึ่งจัดขึ้นโดยพระนาง งานเลี้ยงนี้ราชินีกวีนิเวียร์ได้จัดขึ้นหลังจากที่เหล่าอัศวินทั้งหลายกลับมาจากการเดินทางค้นหาออกัสต์ดีลิตซ์ เพื่อเป็นการต้อนรับอัศวินทั้งหลาย พระนางยังทรงต้องการแสดงให้เห็นว่าเซอร์ลานสลอตมิใช่อัศวินคนเดียวที่ทรงโปรดอีกต่อไป ในงานเลี้ยงนั้น เซอร์ไพเนลล์ (Sir Pinell) ได้แอบวางยาพิษในผลไม้เพื่อที่จะฆ่าเซอร์กาเวน เนื่องมาจากความแค้นส่วนตัว แต่คนที่กินผลไม้ นั้นกลับเป็นเซอร์แพทริซ (Sir Patrice) ที่นั่งติดกัน ทำให้เหล่าอัศวินมีความคลางแคลงและหวาดระแวงในตัวพระนาง แม้ว่าท้ายที่สุดเซอร์ลานสลอตจะสามารถปกป้องเกียรติของพระนางไว้ได้ แต่ความศรัทธาในตัวพระนางก็ลดน้อยลงทำให้เมื่อเซอร์มอร์เดรดและเซอร์อักราวาเอนยุยงเหล่าอัศวินว่าพระนางมีความสัมพันธ์กับเซอร์ลานสลอต เหล่าอัศวินจึงหลงเชื่อได้โดยง่าย

ในบทของการตามหาออกัสต์ดีลิตซ์ อัศวินที่ดีที่สุดคือเซอร์กาลาฮาด แต่เมื่อมาถึงบทของเซอร์ลานสลอตและพระนางกวีนิเวียร์นี้ มาโลรียังคงยกย่องว่าเซอร์ลานสลอตเป็นอัศวินที่ดีที่สุดเช่นเดิม เพราะนอกจากเขาจะเป็นอัศวินที่ดีตามคตินิยมอัศวินแล้ว เขานั้นยังรู้และยอมรับบาปของตน อีกทั้งพยายามช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากที่เขาจะสามารถทำได้ มาโลรียังให้เซอร์ลานสลอตรักษาเซอร์อูร์รี่ (Sir Urry) ด้วยปาฏิหาริย์ของพระเจ้า ทั้งนี้เพื่อให้เห็นว่าอย่างไรก็ตามเซอร์ลานสลอตยังเป็นคนที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมความดีงามและพระเจ้าทรงให้อภัยในความผิดของเขา แต่เขาไม่บริสุทธิ์เช่นเซอร์กาลาฮาดผู้สามารถสร้างปาฏิหาริย์ได้ด้วยตนเอง

'Thou blessed Father, Son, and the Holy Ghost, I beseech Thee of Thy mercy, that my simple worship and honesty be saved, and Thou blessed Trinity, Thou mayst give power to heal this sick knight by Thy great virtue and grace of Thee, but, good Lord, never of myself.'⁵⁵

ความรักระหว่างเขากับพระนางกวีนิเวียร์เป็นอุดมคติของความรักที่สูงส่งระหว่างอัศวินกับสุภาพสตรี เขาพยายามปกป้องพระนางแม้ว่าพระนางทำร้ายจิตใจของเขา ยกตัวอย่างเช่นในตอน "The Fair Maid of Astalot" เขาก็ต่อสู้เพื่อที่จะให้พระนางได้ที่พักในปราสาทเพื่อที่จะไม่ต้องเสียมเสียดพระเกียรติ หรือในตอน "The Great Tournament" เขาก็ต้องต่อสู้เพียงเพราะพระนางขอให้เขาสู้ หรือในตอน "The Knight of the Cart" เซอร์ลานสลอตนั้นต้องนั่งเกวียนเพราะม้าของเขาถูกฆ่า

⁵⁵ Ibid., p. 453.

ตาย ในการต่อสู้อย่างไม่ยุติธรรม แต่เขาก็อดทนที่จะยอมเสียเกียรติของตนเพราะเขาต้องการเดินทางไปช่วยเหลือพระนาง ในฉบับของมาโลรีนี่ เขาได้ให้รายละเอียดว่าการกระทำที่โหดร้ายของพระนางกวีนิเวียร์นั้นล้วนเกิดขึ้นเพราะความรู้สึกหึงหวงของผู้หญิง จึงทำให้ภาพของพระนางไม่ได้เลวร้ายเท่าในฉบับอื่น รวมทั้งทำให้การที่เซอร์ลานสลดตย์ย้อนกลับมาช่วยพระนางนั้นก็มีความเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างเซอร์ลานสลดตย์กับพระนางกวีนิเวียร์นี้ก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คาเมลอทถึงจุดจบ

บทที่ 8 คือความตายของกษัตริย์อาเธอร์ (The Death of King Arthur) ความวุ่นวายได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อกษัตริย์อาเธอร์มีความสัมพันธ์กับพระนางมอร์กอส (Morgawse) พระชายาของกษัตริย์ลอทผู้เป็นศัตรู พระนางได้มาพบพระองค์ในฐานะของคนส่งข่าว ซึ่งความจริงแล้วพระนางมาเพื่อทรงสอดแนมกำลังทหารของกษัตริย์อาเธอร์ พระนางมีพระโอรส 4 พระองค์ของพระนางติดตามมาซึ่งต่อมาได้เป็นอัศวินของกษัตริย์อาเธอร์ด้วยได้แก่ กาเวน อักกราเวน กาเฮริส และกาเรธ เนื่องจากว่ากษัตริย์อาเธอร์ไม่ทรงทราบว่าพระนางนั้นเป็นพระชนิษฐาต่างมารดา ทำให้พระองค์เกี่ยวพาราสีพระนางพร้อมทั้งกักตัวไว้เป็นเวลานาน จนทำให้กษัตริย์ลอทพระสวามีเพิ่มความเคียดแค้นในตัวกษัตริย์อาเธอร์ยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ในคืนที่พระนางได้ให้กำเนิดพระโอรสมอร์กเดรดซึ่งเกิดกับกษัตริย์อาเธอร์ กษัตริย์อาเธอร์ได้ทรงพระสุบินว่ามีตัวกริฟฟินและงูยักษ์มาเผาและทำลายบ้านเมืองของพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะสามารถต่อสู้กับสัตว์ประหลาดเหล่านี้ได้แต่ก็เป็นไปอย่างยากลำบากและมีความเสียหายเกิดขึ้นมาก

เมอร์ลินได้ทำนายความฝันนี้ว่ากษัตริย์อาเธอร์ทรงมีความสัมพันธ์กับชนิษฐาของพระองค์เอง และพระโอรสที่เกิดมาจะสร้างความพินาศให้กับพระองค์ เมอร์ลินถวายคำแนะนำว่าควรจะทำจัดเด็กที่เกิดขึ้นในวันนั้นให้หมดทุกคนเพื่อป้องกันไว้ก่อน กษัตริย์อาเธอร์จึงได้มีรับสั่งให้นำเอาเด็กทุกคนรวมทั้งมอร์กเดรดใส่เรือแล้วปล่อยให้ชนกับหินเพื่อให้เด็กจมน้ำตาย เด็กทุกคนเสียชีวิตยกเว้นแต่มอร์กเดรดที่รอดมาได้ สุดท้ายมอร์กเดรดได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของอัศวินโต๊ะกลมด้วย

เมื่อเกิดความวุ่นวายและแตกแยกอันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ระหว่างเซอร์ลานสลดตย์และพระนางกวีนิเวียร์ถูกเปิดเผย กษัตริย์อาเธอร์ต้องทรงต่อสู้กับเซอร์ลานสลดตย์ อัศวินที่พระองค์รักที่สุด มอร์กเดรดได้ฉวยโอกาสนี้ก่อการกบฏ และในการรบครั้งสุดท้ายกับมอร์กเดรดนั้น พระองค์ก็สูญเสียอัศวินโต๊ะกลมไปเกือบทั้งหมด พระองค์สวรรคตลงในการศึกที่เกิดขึ้นจากสายเลือดของพระองค์เองที่ก่อการกบฏครั้งนี้ พร้อมกับอาณาจักรคาเมลอทล่มสลายลง

อีกตำนานหนึ่งที่มาโลรีให้ความสำคัญมากได้แก่ดาบเอกซคาลิเบอร์ (Excalibur) เดิมดาบเอกซคาลิเบอร์เป็นสมบัติของเจ้าแม่แห่งทะเลสาบ (The Lady of the Lake) ผู้วิเศษที่อาศัยอยู่ในพระราชวังใต้ทะเลสาบ ดาบเอกซคาลิเบอร์นี้เป็นดาบศักดิ์สิทธิ์คู่ใจของกษัตริย์อาเธอร์ ที่มีความพิเศษแตกต่างจากดาบของอัศวินผู้อื่น

กษัตริย์อาเธอร์ได้รับดาบเอกซคาลิเบอร์นี้มาเมื่อพระองค์ต้องต่อสู้กับกษัตริย์ลอทและกษัตริย์อีก 11 องค์ที่ไม่ยอมรับพระองค์เป็นกษัตริย์ต่อจากพระเจ้าอูเธอร์ พร้อมทั้งทำสงครามต่อต้าน พ่อมดเมอร์ลินเป็นผู้ที่พาพระองค์ไปพบกับดาบวิเศษเล่มนี้ เมื่อกษัตริย์อาเธอร์และเมอร์ลินไปถึงทะเลสาบของเจ้าแม่แห่งทะเลสาบ พระองค์ก็ได้ทอดพระเนตรเห็นแขนโผล่ขึ้นมาจากทะเลสาบ มีผ้าไหมดินเงินดินทองห่อหุ้มแขนนั้นและมีดาบขนาดใหญ่อยู่ในมือ เมื่อทั้งสองคนเข้าไปใกล้จึงเห็นเจ้าแม่แห่งทะเลสาบลอยตัวอยู่เหนือผิวน้ำพร้อมทั้งถือดาบเอกซคาลิเบอร์ เจ้าแม่แห่งทะเลสาบได้ถวายดาบวิเศษเล่มนี้ให้กษัตริย์อาเธอร์ แต่มีเงื่อนไขว่าพระองค์ต้องประทานสิ่งตอบแทนให้นางในภายหลัง

So they rode till they came to a lake, the which was a fair water and broad, and in the midst of the lake Arthur was ware of an arm clothed in white samite, that held a fair sword in that hand.

'Lo!' said Merlin, 'yonder is that sword that I spake of.'⁵⁶

แม้ว่าจะเป็นดาบคู่บารมีของกษัตริย์อาเธอร์แต่พระองค์ก็ทรงเคยได้รับบาดเจ็บจากดาบเอกซคาลิเบอร์ด้วย ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้เวทมนตร์คาถาและเล่ห์กลของพระนางมอร์กาน เลอ เฟย์ (Queen Morgan le Fay) พระขนิษฐาต่างมารดาอีกคนของพระองค์ พระนางได้หลอกล่อให้เซอร์แอคโคลอน (Sir Accolon) อัศวินโต๊ะกลมผู้หนึ่งใช้ดาบเอกซคาลิเบอร์ต่อสู้กับกษัตริย์อาเธอร์ ขณะที่พระองค์ทรงได้ดาบของปลอมมาแทน ทั้งสองได้ต่อสู้กันอย่างดุเดือดโดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร จากการต่อสู้ครั้งนี้ทำให้เซอร์แอคโคลอนบาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิต ในเวลาต่อมา กษัตริย์อาเธอร์ทรงทราบว่า พระนางมอร์กาน เลอ เฟย์ ผู้เป็นขนิษฐาของพระองค์เองนั้นเป็นหนึ่งในผู้ปองร้ายพระองค์

ในตอนจบของตำนานเรื่องกษัตริย์อาเธอร์นี้ เมื่อพระองค์ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการต่อสู้ในสงครามกับกบฏมอร์ดเรด และพระองค์ทรงทราบว่าใกล้จะสวรรคตจึงทรงสั่งให้เซอร์เบดิเวียร์

⁵⁶ Ibid., p. 55.

(Sir Bedivere) อัศวินคนสุดท้ายที่เหลืออยู่บนดาบเอกซคาลิเบอร์ไปทิ้งที่ทะเลสาบ เมื่อเซอร์เบดิเวียร์นำดาบไปทิ้งตามรับสั่ง เขาก็ได้เห็นมือเผลอขึ้นมาจากน้ำ พร้อมกับรับดาบกวัดแกว่งไปมา 3 ครั้งแล้วจึงหายไป นับจากนั้นก็ไม่มีใครพบดาบเอกซคาลิเบอร์อีกเลย

และในตอนจบกษัตริย์อาเธอร์ได้ทรงล่องเรือจากไปโดยที่พระองค์ตรัสกับเซอร์เบดิเวียร์ว่าจะทรงไปรักษาตัวที่เกาะอวาลอน จะเห็นได้ว่ามาโลรีก็ไม่ได้กล่าวออกมาอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงสวรรคต เช่นเดียวกันกับเจฟฟรีย์นั่นเอง

'Comfort thyself.' said the king, 'and do as well as thou mayest, for in me is no trust for to trust in; for I will into the vale of Avilion to heal me of my grievous wound : and if thou hear never more of me, pray for my soul.'⁵⁷

ในงานเรื่อง *Le Morte D'Arthur* ของเซอร์โทมัส มาโลรีนั้นมีลักษณะเป็นงานประพันธ์มากกว่างานของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท ที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจให้เป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ดังนั้นจึงสามารถที่จะตีความหนังสือเรื่องนี้ได้มากขึ้น สิ่งสำคัญที่งานเขียนชิ้นนี้สะท้อนออกมาก็คือภาพของสังคมในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 15

สิ่งหนึ่งที่นักประวัติศาสตร์สังเกตเห็นก็คือความคล้ายคลึงระหว่างกษัตริย์อาเธอร์กับกษัตริย์เฮนรีที่ 5 (Henry V) ซึ่งครองราชย์ในช่วงที่มาโลรีแต่งเรื่องนี้พอดี มีเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ที่มาโลรีนำมาใส่เอาไว้ในเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการที่มาโลรีหยิบยกลักษณะของราชสำนักในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 15 มาบรรยายราชสำนักของกษัตริย์อาเธอร์ ดังที่นักประวัติศาสตร์ชื่อวินาเวอร์ (Vinaver) ได้ให้ความเห็นไว้ “Malory obviously thinks of Arthur's household in terms of the fifteen-century royal court”⁵⁸ นอกจากนี้การก่อกบฏของเหล่ากษัตริย์และดยุคทั้งหลายในตอนอกษัตริย์อาเธอร์ครองราชย์ ก็เหมือนกับการก่อกบฏในแคว้นเวลส์และตอนเหนือของอังกฤษ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 15 ไม่ว่าจะเป็นรัชสมัยของกษัตริย์เฮนรีที่ 4 (Henry IV) กษัตริย์เฮนรีที่ 6 (Henry VI) และกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 4 (Edward IV) แม้ว่าสาเหตุของการก่อกบฏจะแตกต่างกันไปแต่รายละเอียดของการสู้รบ กลยุทธ์ต่างๆ รวมไปถึงการขอกำลังช่วยเหลือจากชาติพันธมิตรก็เป็นเหมือนกัน หรือความยิ่งใหญ่ของทัพกษัตริย์อาเธอร์ที่ยกไปรบกับกองทัพของโรมก็เป็นเหมือนทัพ

⁵⁷ Ibid., p. 517.

⁵⁸ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 109.

ของกษัตริย์เฮนรี่ที่ 5 ที่ยกจากเฟแคมป์ (Fecamp) ไปที่คาลส์ เวีย อาจินคอร์ท (Calais via Agincourt) ⁵⁹

ในบทที่ 1 ถึงบทที่ 5 นั้น มาโลรีได้แบ่งความคิดหลักๆ ออกเป็นสองอย่างคือการเริ่มต้นสร้างอาณาจักรของกษัตริย์อาเธอร์ ซึ่งรวมไปถึงการสร้างระบบการปกครองและความเรียบร้อยของสังคมทั่วไป ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 15 นั้น นอกจากจะมีสงครามกับประเทศอื่นที่เข้ามารุกรานแล้ว ยังมีความวุ่นวายที่เกิดจากการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกันเองภายใน ซึ่งการต่อสู้เหล่านี้เองก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ตระกูลใหญ่ๆ หลายตระกูลต้องล่มสลายลง ความขัดแย้งระหว่างตระกูลต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาในสมัยนั้นและก็เป็น การต่อสู้ที่มีความรุนแรงอย่างมากอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นสงครามดอกกุหลาบ (Wars of Roses) เป็นต้น มีความพยายามที่จะจัดการกับความวุ่นวายต่างๆ เหล่านี้ หรือการรักษาระเบียบของสังคม⁶⁰ อย่างไรก็ตามระบบการปกครองในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 15 นั้นก็ยังไม่มียุติวิธปฏิบัติที่พอที่จะทำให้ความเชื่อมั่นกับประชาชนได้

(...) the functions of English government in the later middle ages were distinctly limited—limited externally to defense and internally to ensuring that public order did not fall below a certain, but somehow indefinite, standard, which most people regarded as tolerable (...) ⁶¹

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในสังคมช่วงนั้นเกิดขึ้นจากความเสื่อมของระบบศักดินานั่นเอง ซึ่งทำให้กฎหมายที่ชนชั้นสูงเป็นผู้ครองอำนาจเริ่มที่จะใช้ไม่ได้ผล และการขยายตัวของธุรกิจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชนชั้น อาทิเช่นคนที่เคยเป็นเพียงชนชั้นกลางหรือชนชั้นล่างก็เริ่มที่จะมีเงินทองมากขึ้น ในขณะที่เหล่าชนชั้นสูงเริ่มที่จะถูกลดบทบาทลง อีกทั้งชนชั้นสูงบางคนที่มีอำนาจในการปกครองก็ใช้อำนาจนั้นไปในทางที่ผิด การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเหล่านี้ก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความวุ่นวายในสังคม กษัตริย์จำต้องขอความช่วยเหลือและความร่วมมือจากเหล่าชนชั้นสูง อาจกล่าวได้ว่าปัญหาของความไม่เป็นระเบียบทางสังคมที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาใหญ่ที่กษัตริย์ต้องเผชิญ และพระองค์ก็ไม่สามารถที่จะจัดการปัญหาเหล่านั้นได้ด้วยพระองค์เอง

⁵⁹ Ibid., p. 111.

⁶⁰ Ibid., p. 120.

⁶¹ Ibid., p. 65.

(...) In England of the later middle ages the preservation of public order was very often the biggest problem the King had to face . Neither before that time nor since has the issue of public order bulked so large in English history (...) [John Bellamy 1973]⁶²

นอกจากที่มาโลรีจะสะท้อนภาพของสังคมที่มีสงครามและความไม่มั่นคงของการปกครอง ออกมาให้ผู้อ่านเห็นแล้วเขายังพยายามที่จะเตือนว่าแม้จะเป็นอาณาจักรที่รุ่งเรืองและทรงอำนาจ อย่างคาเมลอตแต่หากมีความวุ่นวายก่อตัวขึ้นภายในก็นำไปสู่การล่มสลายได้ ประเทศอังกฤษก็ เช่นกัน หากชนชั้นปกครองไม่สามารถที่จะดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยปล่อยให้เกิดความขัดแย้ง ขึ้นระหว่างตระกูลต่างๆหรือการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกัน ก็ทำให้อังกฤษนั้นล่มสลายได้ในอนาคต⁶³ สรุปได้ว่างานเขียนของมาโลรีชิ้นนี้สะท้อนให้เห็นภาพของการปกครองที่ต้องต่อสู้กับความล้มเหลว และความอ่อนแอภายใน

มาโลรีได้สร้างให้ความยิ่งใหญ่ของเหล่าอัศวินและกษัตริย์อาเธอร์เป็นเหมือนเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้กับชาวอังกฤษ การขยายดินแดนของกษัตริย์อาเธอร์ที่ทำให้ประเทศอังกฤษมีอาณาเขตกว้างใหญ่ก็เป็นสิ่งที่ปลอบประโลมจิตใจของชาวอังกฤษ เนื่องจากในช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 15 นั้นประเทศอังกฤษต้องสูญเสียดินแดนในยุโรปไปเกือบหมด คงเหลือไว้แต่เพียงท่าเรือคาลิส (Calais) เท่านั้น⁶⁴

มาโลรี ได้ให้ความสำคัญแก่บทบาทของคริสต์ศาสนาด้วย ซึ่งในสมัยนั้นคริสต์ศาสนามีบทบาทสำคัญในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม วัฒนธรรม หรือการเมือง นอกจากนั้นการออกบวชหรืออุทิศตัวให้กับศาสนายังได้รับความนิยม จนเป็นกระแสนิยมของช่วงนั้น ผู้อ่านจะเห็นได้จากการที่พระนางกวีนิเวียร์ทรงตัดสินใจพระทัยออกบวชหลังจากที่ทรงทราบข่าวการสวรรคตของกษัตริย์อาเธอร์ รวมถึงเซอร์ลานสลอตที่สละทรัพย์สินออกเดินทางแสวงบุญในตอนท้าย

⁶² Ibid.

⁶³ Ibid., p. 123.

⁶⁴ Ibid., p. 65.

Then fled Queen Guinevere to Amesbury to a nunnery, and there she clothed herself in sackcloth, and spent her time in praying for the king and in good deeds and fasting. And in that nunnery evermore she lived, sorely repenting and mourning for her sin, and for the ruin she had brought on all the realm. And there anon she died.

And when Sir Lancelot heard thereof, he put his knightly armour off, and bade farewell to all his kin, and went a mighty pilgrimage for many years, and after lived a hermit till his death.⁶⁵

แม้ว่าในส่วนของจอกศักดิ์สิทธิ์จะมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับศาสนา มาโลรีได้นำเรื่องของจอกศักดิ์สิทธิ์มาทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงตัวตนและบาปของเหล่าอัศวิน มากกว่าจะมุ่งเน้นเรื่องศาสนาแต่เพียงประการเดียว นอกจากนี้การที่พวกเขาได้เห็นความผิดพลาดของตนเองก็จัดได้ว่าเป็นคุณสมบัติอีกประการหนึ่งของอัศวิน

ในส่วนนี้ยังเป็นการผสมผสานของการปกครองในรูปแบบของกษัตริย์อาเธอร์ เวทมนตร์ของชาวเคลต์และเรื่องราวอัศจรรย์ของศาสนาคริสต์ แต่มาโลรีก็ปรับเปลี่ยนให้เวทมนตร์เหล่านั้นมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น โดยเปลี่ยนให้เวทมนตร์และปาฏิหาริย์ทางศาสนาเป็นความหมายในเชิงสัญลักษณ์

นอกจากนั้นการเล่าเรื่องก็เปลี่ยนเป็นการเล่าจากภายในของตัวละครออกมา เพื่อที่จะทำให้อ่านได้มองเห็นและเข้าใจถึงความคิดของตัวละครต่างๆมากยิ่งขึ้น เพราะว่าเนื้อหาของเรื่องเปลี่ยนจากเรื่องเกียรติยศศักดิ์ศรีภายนอกมาเป็นเรื่องของความรู้สึกละเอียดและความบริสุทธิ์ภายใน

ในส่วนนี้ของตัวละครต่างๆมาโลรีก็สะท้อนให้ผู้อ่านได้เห็นถึงตัวตนของมนุษย์ในรูปแบบต่างๆ เพราะตัวละครของเขานั้นเต็มไปด้วยอารมณ์ที่รุนแรง ซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ตำนานเรื่องกษัตริย์อาเธอร์ของเขานั้นแตกต่างไปจากของเจฟฟรีย์ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้อย่างดุเดือด การกระทำที่เกิดขึ้นจากอารมณ์หึงหวงหรือตัณหาราคะ การที่ไม่สามารถควบคุมความรู้สึกได้ ซึ่งนำไปสู่โศกนาฏกรรม เป็นต้น ซึ่งตัวละครทุกตัวนั้นล้วนแต่ต้องต่อสู้กับความต้องการหรือความขัดแย้งต่างๆภายในจิตใจของตนเองแตกต่างกันไป

⁶⁵ Sir Thomas Malory, *Le Morte D'Arthur*, p. 303.

ตัวละครกษัตริย์อาเธอร์ ความสมจริงมีมิติของความเป็นมนุษย์มากขึ้นกว่าฉบับของ เจฟฟรีแต่ก็ยังคงมีความเป็นตำนานหรือเป็น "วีรบุรุษ" (Mythic Hero) อยู่ไม่ว่าจะเป็นการที่มี เวทมนตร์มาเกี่ยวข้องเช่นการดึงดาบออกจากก้อนหิน มีพ่อมดมาช่วยเหลือในการศึก ซึ่งการที่ มาโลรีสร้างภาพให้กษัตริย์อาเธอร์มีความเก่งกล้ามากเช่นนี้ นักประวัติศาสตร์มีความเห็นว่าเป็น การช่วยลดความตึงเครียดที่เกิดขึ้นจากสงครามกับชาติอื่นในช่วงนั้นได้เป็นอย่างดี ทำให้ ประชาชนมีความภาคภูมิใจในชาติของตนและเป็นเหมือนเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจอีกด้วย

นักวิจารณ์ชื่อแรกลาน (Raglan) ได้กล่าวถึงชีวิตของเหล่าวีรบุรุษที่เป็นตำนานว่าจะต้องมี หลักทั้งหมด 22 ประการซึ่งกษัตริย์อาเธอร์มีคุณสมบัติตรงถึง 17 ประการ คือมีบิดาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ หรือเป็นเทพเจ้า ถูกพรากไปจากบิดามารดาตั้งแต่เกิด ได้รับการเลี้ยงดูอย่างซอมนั่นแม่แต่ผู้ที่ นำไปเลี้ยงดูก็ไม่ทราบกำเนิดที่แท้จริงของเขา หากเป็นกษัตริย์จะได้กลับมาครองราชย์ตั้งแต่อายุ ยังน้อยซึ่งต้องถูกต่อต้านในตอนแรก แต่เขาสามารถพิสูจน์ตัวเองจนได้รับการยอมรับในที่สุด มักจะได้รับความเดือดร้อนจากบุคคลใกล้ชิด หากมีลูกก็เป็นคนไม่ดี ในตอนท้ายจะถูกทรยศและ ถึงแม้จะสามารถปราบปรามผู้ทรยศได้แต่ก็จะบาดเจ็บสาหัสถึงแก่ชีวิต ร่างนั้นจะไม่ถูกฝัง เชื่อว่า จะคืนชีพกลับมาใหม่ และสถานที่บรรจศพจะกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์⁶⁶ แรกลานได้ให้ ความเห็นว่าตามหลักทั้งหมดที่เขาตั้งขึ้นมานั้นพระเยซูคริสต์ เป็นผู้ที่เข้าแบบแผนมากที่สุด นอกจากนั้นก็มี เฮอร์คิวลีส (Hercules) เจสัน (Jason) ซิกฟรีด (Siegfrid) สังเกตได้ว่าบุคคลที่มีอยู่ จริงตามประวัติศาสตร์นั้นตรงตามหลักเหล่านี้้น้อยมาก ไม่ว่าจะเป็น จูเลียส ซีซาร์ (Julius Caesar) หรือ นโปเลียน (Napoleon) ยกเว้นอเล็กซานเดอร์มหาราช (Alexander the Great) ที่แม้ว่าจะเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงตามประวัติศาสตร์แต่ก็ได้กลายเป็นตำนานไปแล้วโดย ลื่นเชิง⁶⁷

การที่กษัตริย์อาเธอร์ตรงตามหลักของแรกลานดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้พระองค์ไม่ได้มี ภาพลักษณ์เป็นกษัตริย์เท่านั้น หากแต่มีลักษณะของวีรบุรุษตามตำนานอีกด้วย ทำให้พระองค์มี ความยิ่งใหญ่เหนือไปกว่าอัศวินคนอื่นๆ แม้ว่าอัศวินคนอื่นอาจจะมีฝีมือในการรบเหนือกว่า พระองค์ก็ตาม แม้ว่าในตำนานจะกล่าวถึงอัศวินคนอื่นด้วยแต่ก็เป็นเพียงส่วนที่มาสเสริมให้ตำนาน ของพระองค์โดดเด่นและสนุกสนานขึ้น อัศวินที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในเรื่องนี้ได้แก่เซอร์ลานสล็อต เขาเป็นเหมือนอัศวินอันดับหนึ่งของโต๊ะกลมและเป็นอัศวินที่มีบทบาทเด่นที่สุดในเรื่อง การผจญ ภัยของเขาเป็นส่วนที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากที่สุด เพราะเขามีความกล้าหาญที่โดดเด่นแล้ว

⁶⁶ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 129.

⁶⁷ Ibid., p. 110.

เขายังมีการผจญภัยที่มีความตื่นเต้นมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการปลอมตัวเพื่อต่อสู้ การออกเดินทาง แสวงโชค นอกจากนั้นเขายังมีเรื่องรักสามเส้าระหว่างตัวเขา พระนางกวินิเวียร์และกษัตริย์อาเธอร์ ที่เป็นเหมือนอีกจุดหนึ่งที่ตั้งใจผู้อ่านนอกเหนือไปจากฉากการต่อสู้ที่น่าตื่นเต้นใจแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีเรื่องของความรักที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้นแต่เซอร์ลานสล็อตก็ยังคงเป็นตัวละครที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นอัศวินที่เก่งกล้าที่สุดของกษัตริย์อาเธอร์อยู่เช่นเดิม

มาโลรีแต่งเรื่องนี้ในขณะที่ถูกคุมตัวอยู่ดังนั้นแหล่งข้อมูลของเขาจึงค่อนข้างจำกัด มาโลรีใช้ข้อมูลจากหนังสือประมาณ 9 เล่มของห้องสมุดซึ่งอยู่ใกล้กับคุกนิวกเทศ นักวิจารณ์บางคนจึงกล่าวว่างานของเขานั้นมีข้อมูลน้อยเกินไปและเหมือนการเอาข้อมูลแต่ละแหล่งมาตัดต่อรวมกัน บางครั้งก็มีข้อผิดพลาดด้วย เช่นบางส่วนของแหล่งข้อมูลที่ค่อนข้างยากแก่การทำความเข้าใจ มาโลรีก็จะตัดทิ้งไป หรือในบางครั้งตัวละครที่เสียชีวิตไปแล้วกลับมามีชีวิตอีก⁶⁸

อย่างไรก็ตามนักวิจารณ์และนักประวัติศาสตร์มาแตกต่างกันมาโลรีว่า สาเหตุของการผิดพลาดในส่วนนี้ของตัวละครและเหตุการณ์บางเหตุการณ์นั้นเพราะมาโลรีติดคุกขณะที่แต่งเรื่องนี้ เขาจึงแต่งไปที่ละตอน โดยไม่ได้คิดว่าทั้งหมดนั้นจะนำมารวมเป็นเรื่องเดียวกันในภายหลัง ยกตัวอย่างเช่นตอนของเซอร์บาลิน การรบระหว่างกษัตริย์อาเธอร์กับกษัตริย์ลูเซียส หรือตอนของเซอร์กาเรธ ซึ่งสามารถที่จะอ่านแยกกันได้ แต่เมื่อมาโลรีแต่งเสร็จทั้งหมดเขาจึงนำมารวมกันในภายหลัง⁶⁹ อีกทั้งความผิดพลาดเหล่านี้เป็นเรื่องค่อนข้างยากสำหรับนักอ่านทั่วไปที่จะสังเกตเห็น เนื่องจาก *Le Morte D'Arthur* นั้นมีความยาวและมีเนื้อหามาก ดังนั้นข้อผิดพลาดเหล่านี้จึงไม่อาจลดคุณค่าของงานประพันธ์ชิ้นนี้ลงได้

ในส่วนนี้ของตัวละครแต่ละตัวของมาโลรีนั้น มีความซับซ้อนและมีการพัฒนา เช่นตอนที่ เซอร์เคย์ (Sir Kay) ปรากฏตอนแรกเขาเป็นเหมือนคนเจ้าเล่ห์ ไม่มีความซื่อสัตย์ ต้องการมีอำนาจ เขาจึงโกหกว่าตนเป็นผู้ตั้งดาบออกมา แต่ต่อมาเขากลับกลายเป็นอัศวินที่มีท่าทางอ่อนแอและแพ้ เซอร์กาเรธ (Sir Gareth) ได้โดยง่าย อีกทั้งยังต้องให้เซอร์ลานสล็อตช่วยเหลือโดยการเปลี่ยนชุดเกราะกันเพื่อให้เขาเดินทางกลับมายังคาเมลลอทได้อย่างปลอดภัย หรือเซอร์กาเวน (Sir Gawain) ซึ่งในตอนแรกนั้นเป็นเหมือนคนที่เต็มไปด้วยความอหามาศ ต้องการที่จะแก้แค้นเซอร์เพเลนอร์ (Sir Pallenor) แต่ในตอนสุดท้ายเขากลับกลายเป็นอัศวินที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม หรือแม้แต่ตัวของ กษัตริย์อาเธอร์เองที่ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นกษัตริย์ที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม แต่พระองค์ก็ทรงมี

⁶⁸ Roger Sherman Loomis, *The Developments of Arthurian Romance*, pp. 170-171.

⁶⁹ Ibid., p. 107.

ความสัมพันธ์กับพระนางมอร์กอส แม้พระองค์จะทรงทราบว่าพระนางเป็นชายาของกษัตริย์ก็ตาม และเมื่อพระองค์ได้ทราบว่ากรทำผิดครั้งนี้จะทำให้เกิดเด็กที่จะมาทำลายอาณาจักรของพระองค์ได้ กษัตริย์อาเธอร์ก็ทรงทำตามคำแนะนำของเมอร์ลินโดยการนำเด็กที่เกิดในเดือนพฤษภาคมทั้งหมดไปถ่วงน้ำ

นอกจากตัวละครเหล่านี้จะทำให้เรื่อง *Le Morte D'Arthur* มีความสนุกสนานแล้วยังสะท้อนลักษณะของคนในชนชั้นปกครองบางคนในยุคสมัยของเซอร์โทมัส มาโลรีอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นเซอร์บาลินซึ่งเป็นคนที่มีความสามารถแต่ไม่ควบคุมอารมณ์ของตน และยังเป็นคนที่มีความก้าวร้าวซึ่งลักษณะของเขาเหล่านี้ทำให้เขาต้องเสียชีวิตในเวลาต่อมาแล้ว เขามำน้องชายของตนเองอีกด้วย ซึ่งในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15 ที่สังคมกำลังเต็มไปด้วยความวุ่นวายนี้ โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับเซอร์บาลินเป็นเสมือนเครื่องเตือนไม่ให้ผู้ที่มีความสามารถและอำนาจใช้สิ่งเหล่านั้นไปในทางที่ผิด ตัวละครอีกตัวหนึ่งที่สะท้อนแนวคิดที่คล้ายกันนี้ได้แก่เซอร์กาเวน แต่แม้ว่าเขาจะใช้อำนาจและความสามารถไปในทางที่ผิดเขาก็รอดพ้นความผิดและได้รับการปกป้องเพราะเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ ซึ่งเซอร์กาเวนนี้ก็มีความคล้ายคลึงกับดยุคแห่งแคลเรนซ์ (Duke of Clarence) ผู้เป็นพระอนุชาของกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 4 (Edward IV) ที่มักจะใช้อำนาจของตนข่มเหงประชาชนแต่ว่ามักรอดพ้นจากความผิด

Balin is the figure of a knight of unrestrained prowess. He is known as 'The Knight with Two Swords'; he is over-phallic, over-ferocious. In a period of serious disorder and often random violence, Balin's story is credible enough and a dramatic warning about sheer physical force.

Within the Round Table world, Gawain represents a similarly disturbing force, but one protected by royal kinship....the Gawain material strongly resembles the way Edward IV had to accept the outrageous behavior of his younger brother George, Duke of Clarence.⁷⁰

⁷⁰ Ibid., p. 116.

มาโลรีเห็นว่าการประพาดิตนไม่เหมาะสม ใช้อำนาจเพื่อประโยชน์ตนของชนชั้นปกครอง เป็นสาเหตุหลักที่นำไปสู่การก่อสงครามกบฏแย่งชิงอำนาจ ซึ่งนำไปสู่ความล่มสลายของ อาณาจักรในที่สุด⁷¹

ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับอื่นที่ได้รับความนิยมนอกจาก *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท และ *Le Morte D'Arthur* ของเซอร์โทมัส มาโลรี ยังมีอีกจำนวนมาก เช่น ฉบับของ เครเตียง เดอ ทรวัวส์ และเรื่อง *Idylls of the Kings* ของอัลเฟรด เทนนี่สัน

เครเตียง เดอ ทรวัวส์ ได้นำตำนานกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลมมาแต่งเป็นนิยาย ค่ำกลอนเรื่อง เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นเสมือนผู้ที่บุกเบิกแนว Arthurian Romance อีกทั้งงานเขียนของเขายังได้รับอิทธิพลมาจาก *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์และ มาโลรีได้ใช้ งานของเครเตียงเป็นข้อมูลหนึ่งในการแต่ง *Le Morte D'Arthur*

ประวัติของเครเตียง เดอ ทรวัวส์นั้นไม่ชัดเจน ทราบเพียงว่าเขาเป็นกวีราชสำนักฝรั่งเศสใน สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 12 เขาแต่งหนังสือทั้งหมด 5 เรื่องซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับตำนานของกษัตริย์ อาเธอร์ทั้งสิ้น เขายังเป็นคนแรกที่เขียนเรื่องความสัมพันธ์ของเซอร์ลานสล็อตกับพระนางกวีนีเวียร์ เรื่องอาณาจักรคาเมลอท และเรื่องจอกศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเขายังแต่งไม่จบก็เสียชีวิตลงก่อน

เครเตียง เดอ ทรวัวส์ ได้เขียนเรื่องของเซอร์ลานสล็อตให้เป็นแบบฉบับของอัศวินที่ดีพร้อม และตกอยู่ในห่วงรักรของพระนางกวีนีเวียร์อย่างลึกซึ้ง และให้ความรักที่ลานสล็อตมีต่อพระนาง กวีนีเวียร์มากกว่าความรักระหว่างอัศวินและนายเหนือหัวอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่พระนาง กวีนีเวียร์นั้นค่อนข้างเฉยชาไม่มีปฏิกริยามากเท่าไร

เรื่องของจอกศักดิ์สิทธิ์นั้น เครเตียง เดอ ทรวัวส์ เขียนค้างไว้ในเรื่อง *Percival* เขาหันมา สนใจเรื่องศาสนามากขึ้น โดยเห็นว่าการที่อัศวินมีคุณสมบัติเพียงพร้อมตามคตินิยมอัศวินเช่น เซอร์ลานสล็อตนั้นยังไม่สมบูรณ์ อัศวินจะต้องมีความศรัทธามั่นคงในศาสนา และความรักใน พระเจ้าด้วย ซึ่งเครเตียง เดอ ทรวัวส์ได้ให้เซอร์เพอร์ซิวัลเป็นตัวแทนของอัศวินที่มีคุณสมบัติพร้อม ทั้งทางคตินิยมอัศวินทางโลกและมีความบริสุทธิ์ทางศาสนา

เครเตียง เดอ ทรวัวส์ ได้ให้เหล่าอัศวินโต๊ะกลมพิสูจน์ตนเองด้วยการออกตามหาจอกศักดิ์ สิทธิ์ โดยที่อัศวินแต่ละคนต้องเผชิญกับการผจญภัยต่างกันไป และอัศวินที่มีความบริสุทธิ์เท่านั้นที่

⁷¹ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 161.

สามารถค้นพบเจอกันได้ ซึ่งแค่เพียงเขียนค้างไว้เพียงเท่านี้ ต่อมาได้มีกวีนำเรื่องของเขามาแต่งต่อ โดยให้เซอร์ลันสล็อตเป็นผู้ค้นพบเจอกันดีลิตีแทนที่จะเป็นเซอร์เพอร์ซิวัล⁷²

ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ลอร์ดอัลเฟรด เทนนิสัน นำเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินไต่ะกอลมาแต่งขึ้นเป็นบทกวีอีกครั้งหนึ่งเรื่อง *Idylls of the King* โดยได้อาศัยต้นแบบของเซอร์โทมัส มาโลรี เทนนิสันได้เปลี่ยนแปลงและเพิ่มเติมรายละเอียดบางประการ เช่นเปลี่ยนให้คนรักของเซอร์กาเร็คคือไลเน็ทแทนที่จะเป็นพี่สาวของนางเหมือนในงานของมาโลรี และได้แต่งเรื่องของอัศวินที่ไม่เคยปรากฏชื่อในตำนานกษัตริย์อาเธอร์ขึ้นใหม่มาก่อนเพิ่มเติมเข้ามา เช่นการผจญภัยของเซอร์เจอร์เรนท์ (Geraint) ที่เป็นคนหวาดระแวงว่าภรรยาของตนจะนอกใจ ทำให้เขาปฏิบัติต่อนางอย่างโหดร้าย และเซอร์เพลลีส (Pelleas) ผู้จับได้ว่าภรรยาของตนลักลอบมีความสัมพันธ์กับเซอร์กาเวน เห็นได้ว่าเรื่องของอัศวินที่เทนนิสันเพิ่มเข้ามาล้วนมีเหตุการณ์ที่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระนาง กวินีเวียร์ และเซอร์ลันสล็อต เทนนิสันเห็นว่าความประทุพผิตศีลธรรมของทั้งสองเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้คาเมลอตต้องล่มสลาย และกิเลสตัณหาในใจของมนุษย์เป็นปัจจัยหลักที่ก่อหายนะ⁷³

เห็นได้ว่าตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในแต่ละฉบับนั้นล้วนมีอิทธิพลต่อกัน โดยที่นักเขียนแต่ละคนนำมาเล่าซ้ำใหม่โดยเปลี่ยนแปลงรูปแบบการนำเสนอให้ต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรอง อีกทั้งแต่ละฉบับต่างก็มีการปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติมเรื่อง เพื่อตอบสนองจุดประสงค์ของตน เช่นเรื่อง *The History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท ที่เขียนเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์เพื่อแสดงให้เห็นความยิ่งใหญ่ของชนชาติอังกฤษ และ *Le Morte D'Arthur* ของมาโลรีที่ ได้รับอิทธิพลทั้งจากงานของเจฟฟรีย์และเครเตียง เดอ ทรวัลส์ กวีชาวฝรั่งเศส ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความภาคภูมิใจในอังกฤษ และให้ผู้อ่านได้รับความสนุกสนานไปกับการผจญภัยของอัศวินไต่ะกอล

⁷² Roger Sherman Loomis, *The Development of Arthurian Romance*, p. 53.

⁷³ Mark Zimmerman, *Idylls of the King* [Online] Available from : www.selfknowledge.com/idyll10.htm [2004, May 5]

บทที่ 3

ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20

เรื่องของกษัตริย์อาเธอร์เป็นเรื่องที่ได้รับคามนิยมและเป็นที่ยึดมั่นอย่างแพร่หลายมาเป็นเวลานาน เมื่อเจฟฟรี ออฟ มอนมัทและเซอร์โทมัส มาโลรี นำมาบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรทำให้ตำนานเรื่องนี้เป็นที่แพร่หลายมากยิ่งขึ้น เป็นแรงบันดาลใจให้สร้างผลงานต่างๆขึ้น ในรูปแบบของเป็นนวนิยายโรมานซ์ที่เกี่ยวข้องกับอัศวินคนอื่น การนำเอาเรื่องกษัตริย์อาเธอร์มาเป็นละครเวที รวมถึงภาพยนตร์ และการ์ตูน เพื่อเข้าถึงกลุ่มผู้อ่านที่แตกต่างกันไปตามยุคสมัย

เรื่องที่น่าสนใจก็คือ *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน ซึ่งนำตำนานกษัตริย์อาเธอร์มาแต่งใหม่เป็นแนวเสียดสีตามแบบที่เขาถนัด และ *The Once and Future King* ของที.เอส.ไวต์ ที่แต่งตามแนวของเทพนิยาย นอกจากงานเขียนทั้งสองชิ้นจะมีลักษณะแนวทางแตกต่างกันแล้ว งานทั้งสองชิ้นยังเป็นงานที่เขียนขึ้นต่างช่วงเวลาและต่างสถานที่กัน โดย *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวนนั้นแต่งขึ้นในอเมริกาเมื่อสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 ขณะที่ *The Once and Future King* ของที.เอส.ไวต์ แต่งขึ้นที่อังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ภาพของสังคมที่สะท้อนออกมาในงานเขียนทั้งสองชิ้นนั้นมีความแตกต่าง ทั้งๆที่ใช้ตำนานกษัตริย์อาเธอร์เหมือนกัน

3.1 ภูมิหลังวรรณกรรมและผู้ประพันธ์

ภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้ประพันธ์ย่อมส่งผลต่องานเขียนที่ถ่ายทอดแนวคิดของเขา และความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆรอบตัว สำหรับในงานเขียนของมาร์ก ทเวนและที.เอส.ไวต์ ผู้อ่านเห็นสิ่งที่สะท้อนความเป็นตัวตนของทั้งสองได้

3.1.1 มาร์ก ทเวน (Mark Twain)

มาร์ก ทเวนเป็นนามปากกาของ ซามูเอล แลงฮอร์น คลีเมนส์ (Samuel Langhorne Clemens) นักเขียนอเมริกันที่มีงานเขียนเชิงขำขันและสะท้อนภาพของสังคมในแนวเสียดสี เขาเกิดในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งในรัฐมิสซูรี (Missouri) เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ.1835 เขาเป็นบุตรคนที่ 5 ของจอห์น มาร์แชล และเจน คลีเมนส์ (John Marshall and Jane Clemens) พ่อของเขาเป็นนักกฎหมายที่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าใดนักและทำให้เขา ตัดสินใจที่ลงทุนในธุรกิจที่ดิน ด้วยความหวังว่าจะทำให้ครอบครัวร่ำรวยขึ้นแต่ก็ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง แม่ของทเวนเป็นคนที่มีความเมตตา รักสัตว์และเป็นคนที่มีความรสนิยมสูง ซึ่งลักษณะนิสัยดังกล่าวได้ถ่ายทอดไปถึงทเวนด้วย

ถึงแม้ว่าทเวนจะมีชีวิตในวัยเด็กที่ค่อนข้างจะขาดเงินทอง แต่เขามีความสุขเพราะมีครอบครัวที่อบอุ่น ต่อมาครอบครัวของเขาได้ย้ายไปอยู่ที่ ฮันนิบาล (Hannibal) เมืองเล็กริมฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi) ในปี ค.ศ.1839 เมื่อเขามีอายุได้เพียง 12 ปี ทเวนและครอบครัวมีชีวิตที่ลำบากยิ่งขึ้นเมื่อพ่อของเขาตายในปี ค.ศ.1847 การตายของบิดาทำให้ครอบครัวของเขาประสบกับภาวะขาดเงินทอง ทเวนต้องออกจากโรงเรียนเพื่อหาเงินช่วยเหลือครอบครัว เขาต้องเดินทางเกือบตลอดเวลาเพื่อหาช่องทางค้าขาย จากประสบการณ์นี้ทำให้เขาหลงใหลการเดินทางทางเรือเป็นพิเศษ และสมัครเป็นลูกเรือของเรือจักรไอน้ำลำหนึ่งที่ล่องค้าขายอยู่ในแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทเวนได้ศึกษาเรื่องค้าขายและการบังคับเรือจากต้นหนจนชำนาญ และทำงานเป็นคนขับเรืออยู่ถึง 4 ปี ทำให้เขารู้จักเมืองต่างๆที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นอย่างดี เขานำประสบการณ์เหล่านี้มาเขียนเช่น *The Adventure of Tom Sawyer* และ *Huckleberry Finn*

ขณะที่อาชีพการงานของเขาดำเนินไปด้วยดี เกิดเหตุการณ์พลิกผันคือเกิดสงครามกลางเมือง (Civil War) แม่น้ำมิสซิสซิปปีถูกปิดไม่ให้มีการสัญจรไปมาอีกต่อไป ทเวนจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนงาน ในตอนแรกเขาตั้งใจที่จะเข้าร่วมรบกับกองทัพของฝ่ายใต้ แต่พี่ชายชักชวนให้เดินทางไปทางตะวันตกกับกองคาราวาน ซึ่งการเดินทางครั้งนี้คือการเริ่มต้นอาชีพนักเขียนของเขา เพราะทเวนเขียนจดหมายและบันทึกการเดินทางส่งให้กับทางสำนักพิมพ์ ข้อเขียนเหล่านั้นได้รับการตีพิมพ์ รวมทั้งงานเขียนของเขาเรื่อง *Roughing It* อย่างไรก็ตามแม้ว่างานเขียนของทเวนจะได้รับการตีพิมพ์และเป็นที่รู้จักบ้างแล้ว อาชีพนักประพันธ์ของเขาเริ่มต้นอย่างเต็มตัวด้วยเรื่องสั้น *The Notorious Jumping Frog of Calaveras Country* ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1865 ทเวนจึงได้ลาออกจากการเป็นนักข่าวและนักเขียนคอลัมน์มาจับอาชีพนักเขียนอย่างจริงจัง เขาเขียนเรื่องสั้นแนวขำขันลงในหนังสือ *Territorial Enterprise* ในเวอร์จิเนีย (Virginia) และในปี ค.ศ.1862

เขาเรียกคำเชิญชวนให้ร่วมงานกับกองบรรณาธิการของหนังสือ ซึ่งในตอนนั้นเองที่เขาใช้นามปากกา "Mark Twain" ซึ่งหมายถึงความลึก 2 ฟาธอม

They answer the correspondent with anger, describing him with long fancy phrase, for lack of a briefer way to save their time. I presently began to sign the letters 'Mark Twain' (2 fathoms-12 feet) the Mississippi river boatman's call for announcing the depth of the water.¹

ในปี ค.ศ.1864 ทเวนมีเรื่องขัดแย้งกับนักเขียนคนอื่นในกองบรรณาธิการ จึงลาออกจาก *Territorial Enterprise* และเขียนงานให้หนังสือหลายฉบับ จนกระทั่ง *Alta California* ได้เสนอให้เขาเขียนเรื่องการเดินทางดังเช่นที่เขาได้เคยทำมาแล้ว และจัดให้เขาเดินทางจากนิวยอร์กไปยัง นิการากัว (Nicaragua) รวมไปถึงการเดินทางท่องเที่ยวในแถบเมดิเตอร์เรเนียน การเดินทางครั้งนี้เป็นข้อมูลให้เขาเขียนงานที่ได้รับความนิยมอีกชิ้นหนึ่งได้แก่เรื่อง *The Innocents Abroad* นอกจากนี้ ในการเดินทางครั้งนี้เขายังได้รู้จักสนิทสนมกับชาร์ล แลงดอน (Charle Langdon) จากนิวยอร์ก ต่อมาทเวนแต่งงานกับโอลิเวียร์ผู้เป็นน้องสาว ในปี ค.ศ.1870 และด้วยการช่วยเหลือของเจอร์วิส แลงดอน (Jervis Langdon) พ่อตาของเขา งานเขียนของเขาก็ยังได้รับความนิยมและได้รับการติดต่อจากหนังสืออีกหลายฉบับ

ในปี ค.ศ.1871หลังจากที่เจอร์วิสได้เสียชีวิตลง ทเวนและครอบครัวก็ได้ย้ายไปอยู่ที่ฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) ในคอนเนตทิคัต ซึ่งเขาได้ใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาและลูกสาวทั้งสามคนอย่างมีความสุข

ต่อมาในปี ค.ศ.1884 ทเวนได้ก่อตั้งสำนักพิมพ์ของตนเองขึ้น ซึ่งกิจการของเขาก็ไปได้ดี แต่ต่อมาเขาก็ต้องประสบกับความลำบากและตกต่ำอีกครั้ง เนื่องจากทเวนได้ทุ่มเงินเป็นจำนวนมากไปกับการสนับสนุนงานประดิษฐ์เครื่องพิมพ์แบบใหม่ แต่งานค้นคว้าล้มเหลวและทำให้สำนักพิมพ์ของเขาต้องปิดตัวลงในปี ค.ศ.1890 ทเวนอยู่ในสถานะล้มละลาย เป็นการประสบเคราะห์กรรมครั้งที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิตของเขา สุขภาพของเขาเริ่มทรุดโทรมลง ภรรยาล้มป่วย บุตรสาวคนหนึ่งเป็นโรคลมชัก ส่วนบุตรสาวคนโตก็เสียชีวิตเนื่องจากโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบ อย่างไรก็ตาม

¹ Charles Neiders, *The Autobiography of Mark Twain* (Bangkok: Duang Kamol, 1987),

ก็ตามทเวนสามารถที่จะผ่านพ้นอุปสรรคต่างๆเหล่านั้นได้ เขาเปลี่ยนแนวการเขียนของเขาไปเป็นการเขียนเรื่องที่จริงจังมากขึ้น เริ่มเขียนงานวิจารณ์และบทความสั้นๆลงตีพิมพ์ ได้รับความนิยมและการยกย่องในฐานะของนักเขียนแนวจริงจังเสียชื่อเสียงมากกว่าแนวขบขันแบบเดิม ทเวนเขียนงานจำนวนมากในรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นบทความ โคลงกลอน เรียงความทางการเมือง นวนิยาย และเรื่องสั้น งานของเขายังมีความโดดเด่นยากที่จะหานักเขียนคนใดทำได้อีกด้วย²

ช่วงที่รุ่งเรืองที่สุดในอาชีพนักเขียนของทเวนได้แก่ช่วงปี ค.ศ.1874-1884 และการที่เขาเปลี่ยนแนวทางการเขียนจากแนวขำขันไปเป็นแนวจริงจังเสียชื่อเสียงนับเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในทางอาชีพของเขา ทั้งยังทำให้เขาเป็นนักเขียนที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเป็นของตนเองยากที่จะหาใครเหมือน งานของเขาไม่เพียงเป็นที่นิยมในหมู่นักอ่านเท่านั้น หากแต่เหล่านักวิจารณ์ก็ชื่นชอบผลงานของเขาเช่นกัน

ในช่วงเวลาหลังสงครามกลางเมือง ประเทศสหรัฐอเมริกาได้แบ่งแยกค่านิยมทางความคิดที่แตกต่างกันออกเป็นสองฝ่ายได้แก่กลุ่มตะวันออกและนิวอิงแลนด์ (New England) ที่เห็นว่าพวกตนนั้นมีวัฒนธรรมที่ดีงามและมารยาทที่สูงส่ง ในขณะที่ฝั่งตะวันตกนั้นถูกมองว่าเป็นเขตที่ยังไม่พัฒนา มีความก้าวร้าวป่าเถื่อน อีกทั้งหนังสือที่ออกมาจากนักเขียนจากเขตตะวันตกก็เพียงแต่กล่าวถึงภาพชีวิตประจำวันที่แสนจะธรรมดาเรียบง่าย นอกจากนั้นยังใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาพูดในงานเขียนอีกด้วย จากภาพพจน์ต่างๆเหล่านี้เอง ทำให้นักเขียนจากเขตตะวันตกไม่เป็นที่ยอมรับในวงกว้าง ในขณะที่นักเขียนจากเขตตะวันออกได้รับการยอมรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี ในฐานะของนักเขียนที่มีความน่าเชื่อถือ งานเขียนของพวกเขาถูกจัดว่าเป็นงานชั้นดี ซึ่งต่างจากนักเขียนตะวันตกที่ถูกมองว่าเป็นเพียงนักเขียนเรื่องตลกขบขัน ขาดความละเอียดละไมและหยาดคาย จนเมื่อช่วงหลังสงครามกลางเมืองก็เป็นครั้งแรกที่มีนักเขียนสำคัญเกิดขึ้นจากทั่วประเทศ และในบรรดานักเขียนทั้งหมดนี้ มาร์ก ทเวน นักเขียนจากฝั่งตะวันตกก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้เริ่มต้นของยุคใหม่แห่งวงการวรรณกรรมอเมริกา

มาร์ก ทเวน เป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่มาจากฝั่งตะวันตก ซึ่งเขาภาคภูมิใจกับความเป็นคนฝั่งตะวันตกของตนเองที่ตรงไปตรงมา เขาได้เคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่ากระแสของวรรณกรรมยุคใหม่

² Aphiradi Guratana, "Mark Twain: His Development as a writer," (Master's Thesis,

กำลังจะเริ่มค้นขึ้นในขณะที่แนวทางการประพันธ์แบบเดิมก็จะค่อยๆหายไป ซึ่งทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ตามมาอย่างรุนแรง³ แต่มาร์ก ทเวนก็ยังมั่นคงในความคิดของเขา เขาเห็นว่าเขาเป็นเหมือนตัวแทนของฝั่งตะวันตกที่ไม่เกรงกลัวที่จะพูดและแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมารวมถึงไม่มีความอับอายที่จะแสดงตนว่าเป็นคนฝั่งตะวันตกด้วยการพูดสำเนียงของบ้านเกิด ทเวนยังรู้สึกไม่พอใจที่นักเขียนเก่าๆ ลอกเลียนแนวทางของนักเขียนอังกฤษละทิ้งความเป็นตัวตนของตัวเองไป

แต่ถึงกระนั้นบางขณะทเวนรู้สึกไม่พอใจสถานภาพของตนเอง บางครั้งเขาก็มีความสับสนที่จะเลือกระหว่างแนวความคิดทั้งสองข้างคือฝั่งตะวันตกที่ยึดมั่นแบบของอังกฤษและฝั่งตะวันตกที่มีความตรงไปตรงมา ถึงแม้ว่าเขาจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจกับความเป็นชาวฝั่งตะวันตก แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ต้องการที่จะได้รับการยอมรับทั้งในฐานะของนักเขียนชั้นดีคนหนึ่งและฐานะคนในสังคม ความรู้สึกขัดแย้งกันดังกล่าว เห็นได้ว่าเขาย้ายไปอยู่ที่ฮาร์ทฟอร์ด ซึ่งเป็นเหมือนศูนย์กลางของวรรณกรรมของฝั่งตะวันออก และถึงแม้ว่าการเป็นนักเขียนเรื่องแนวข้างของเขาจะได้รับการตอบรับเป็นอย่างมากแต่เขาก็คงต้องการที่จะได้รับการยอมรับในฐานะของนักเขียนชั้นดีที่เขียนเรื่องแนวจริงจังเสียชื่อเสียงมากกว่า อาจจะกล่าวได้ว่า แม้เขาจะเป็นนักเขียนแนวข้างแต่เขาก็วิพากษ์วิจารณ์สังคมและชีวิตอย่างจริงจัง อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไปงานของเขาก็เริ่มที่จะสะท้อนการมองโลกในแง่ร้ายลงเรื่อยๆ

He [Twain] was a humorist with a tragic sense of life. As he was growing old, he became more pessimistic. His latest works, which are the products of emotions, become embittered and humor turned black. His very complexity, then, marks him out for special interest .⁴

การเปลี่ยนแปลงของสังคมในช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรม ทำให้งานเขียนแนวจริงจังเสียชื่อเสียงของทเวนได้รับการตอบรับในฐานะของนักเขียนชั้นดี และได้กลายเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอเมริกัน เขาเป็นสิ่งที่สะท้อนภาพของสังคมของยุค Gilded Age (ค.ศ.1865-1900) ที่มีการตื่นตัวเรื่องเทคโนโลยีในขณะที่ศีลธรรมของคนในสังคมเสื่อมถอยลง ทเวนเห็นว่าอเมริกา

³ Ibid., p. 10.

⁴ Ibid., p. 8.

นั้นทุ่มเงินทองและกำลังจำนวนมากไปกับการสร้างความเจริญทางวัตถุและเศรษฐกิจโดยละเลยศิลปะและศีลธรรม⁵

ขณะที่อเมริกาในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากกว่าชาติอื่น แต่ยังคงมีความวิตกกังวลว่าชาวยุโรปจะศิลปะ และวัฒนธรรมของอเมริกันนั้นด้อยกว่า ทเวนพยายามลบความคิดดังกล่าวโดยแสดงให้เห็นข้อดีของวัฒนธรรมยุโรปผ่านทางงานเขียนของเขา เช่น ความไม่ยุติธรรมของระบบศักดินา แต่แม้ว่าทเวนจะมีความภาคภูมิใจในเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าของอเมริกา ในเวลาเดียวกันเขาก็หวาดกลัวว่าสังคมอุตสาหกรรมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว นั้น จะทำลายสังคมที่เรียบง่ายและสภาพแวดล้อมที่สวยงามเหมือนอดีตที่เขาคุ้นเคย แนวความคิดที่พบอยู่ในงานของเขาแทบทุกชิ้นคือเรื่องทาสและข้อเท็จจริงที่ว่าอเมริกาได้ชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งอิสระเสรีภาพแต่ในขณะเดียวกันกลับเป็นประเทศที่มีแรงงานทาส

ทเวนเสียชีวิตในปี ค.ศ.1910 อย่างสงบในบ้านของเขาเองที่คอนเนกทิคัต

3.1.2 ที.เอช.ไวต์ (T.H White)

เทอร์เรนซ์ ฮานเบรี ไวต์ (Terrence Hanbury White) เกิดที่บอมเบย์ ประเทศอินเดียในปี ค.ศ.1906 เนื่องจากบิดาของเขามีตำแหน่งเป็นผู้ว่าการมณฑลทำให้ต้องเดินทางอยู่ตลอดเวลา เมื่ออายุ 11 ปีไวต์ป่วยหนัก หมอได้สั่งให้ย้ายเขาไปที่อังกฤษ หลังจากเวลาผ่านไปหนึ่งปีพ่อของเขาก็ต้องกลับไปอินเดีย แม่ของเขาก็ย้ายตามไปในอีก 18 เดือนต่อมา ไวต์จึงอยู่กับปู่และย่า เขาเข้าเรียนที่วิทยาลัยเชลเทนแฮม (Cheltenham College) แม้วิทยาลัยมีชื่อเสียงมากและสอนตามระบบวิคตอเรียน ซึ่งเขาไม่ชอบเพราะการเรียนการสอนนั้นบังคับและกดขี่ เขาบันทึกเกี่ยวกับแม่บ้านว่า เป็น “หญิงโศกด้วยกลางคนโหดร้าย ใบหน้าหมองเศร้า” (Sadistic middle-aged bachelor with a gloom suffused face) ขณะที่รุ่นพี่ที่ดูແเป็น “ฉบับสำเนาที่สดใสกว่า” (Little and brighter copies) ของครูแม่บ้าน และทั้งสองชอบลงโทษเด็กนักเรียน ประสบการณ์เหล่านี้เห็นได้ในเรื่อง *The Sword in the Stone* ว่า การสั่งสอนเด็กโดยอาศัยการบังคับและการลงโทษนั้นเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผล

⁵ Ibid., p. 12.

ไวต์เข้าเรียนต่อในเคมบริดจ์ (Cambridge) ในปี ค.ศ.1925 ที่เคมบริดจ์นี้ไวต์ได้มีโอกาสเรียนกับอาจารย์ แอล.เจ.พอตส์ (L.J.Potts) ซึ่งเป็นบุคคลที่ไวต์เห็นว่าเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเส้นทางการศึกษาด้านวรรณคดีของเขามากที่สุด⁶

ในปี ค.ศ.1927 ไวต์ป่วยเป็นวัณโรค พอตส์จึงได้ส่งเขาไปพักฟื้นที่อิตาลี ซึ่งไวต์ได้แตงนวนิยายเรื่องแรก *The Winter Abroad* ที่นั่น อีก 2 ปีต่อมาไวต์เดินทางกลับมาที่อังกฤษพร้อมกับได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มแรก *Love Helen and Other Poems* หนังสือเล่มนี้จะได้รับความนิยมพอสมควรแต่ไวต์ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักเท่าใด หลังจบการศึกษาจากเคมบริดจ์ ไวต์ได้เป็นโรงเรียนสโตว์ (Stowe) และเขียนหนังสือภายในช่วงระยะเวลา 6 ปี (ค.ศ.1930-1936) เขาตีพิมพ์หนังสือทั้งหมด 7 เล่ม มีแนวหลากหลาย ทั้งแนวสืบสวนเรื่อง *Dead Mr. Nixon* แนวประวัติศาสตร์เรื่อง *Farewell Victoria* หรือแนวตลกเบาสมองเรื่อง *Earth Stopped* ต่อมาในปี ค.ศ.1936 ไวต์ตีพิมพ์หนังสือ *England have My Bone* ซึ่งเรียบเรียงมาจากบันทึกส่วนตัวของเขาในช่วงปี ค.ศ.1934-1935 เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ตกปลาล่าสัตว์และประสบการณ์การบินของเขา หนังสือเล่มนี้จัดได้ว่าเป็นหนังสือขายดีและเป็นเล่มที่ทำให้ไวต์เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

ในระหว่างที่ไวต์เป็นหัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสโตว์นั้น ไวต์ได้มีโอกาสอ่านเรื่อง *Le Morte D'Arthur* ของมาโลรี เป็นการอ่านเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว ไวต์พบว่า *Le Morte D'Arthur* นอกจากจะสนุกสนานแล้วยังมีเนื้อหาที่ร่วมสมัย ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เขาเขียนจดหมายถึงพอตส์ผู้ที่เป็นที่ปรึกษาของเขา

I was thrilled and astonished to find that the thing was a perfect tragedy, with a beginning, a middle and an end implicit in the beginning, and that the characters were real people with recognizable reactions which could be forecast...it is more or less a kind of wish-fulfillment of the kind of things I should have liked to have happened to me when I was a boy.⁷

---

⁶ Daniel Moran, *Cliff's Notes "The Once and Future King,"* (New York: Cliff's Notes., 2000), p. 5.

⁷ Daniel Moran, *Cliffs Notes "The Once and Future King,"*, p. 3.

ในปีต่อมาไวต์จึงได้ตีพิมพ์ *The Sword in the Stone* ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ไวต์จึงเริ่มต้นแต่งตอนต่อไป เริ่มจาก *The Witch in the Wood* ซึ่งในภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น *The Queen of Air and Darkness* ในปี ค.ศ.1940 ไวต์ตีพิมพ์ตอนที่ 3 *The Ill-made Knight* เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเซอร์ลานสล็อตกับพระนางกวินิเวียร์ นักวิจารณ์ก็ให้ความเห็นว่ามีความลุ่มลึกเกี่ยวกับประเด็นทางด้านจิตใต้อีกยิ่งขึ้น⁸ ในปี ค.ศ.1958 ไวต์ได้แต่งตอนสุดท้าย *The Candle in the Wind* และได้นำเอาทั้ง 4 เล่มมารวมกันเป็นเล่มเดียวในชื่อว่า *The Once and Future King* ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยมีผู้นำไปดัดแปลงเป็นการแสดงต่างๆ เช่น ละครเพลงเรื่อง *Camelot* (1960) ภาพยนตร์การ์ตูนของบริษัทดิสนีย์ *The Sword in the Stone* (1963)

ต่อมาไวต์ได้แต่ง *The Book of Merlyn* ซึ่งเขาตั้งใจว่าจะให้เป็นบทสรุปของ *The Once and Future King* แต่เนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้รับการตีพิมพ์จนปี ค.ศ.1977 เมื่อตีพิมพ์แล้วกลับไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควรเป็นเพราะมีการดำเนินเรื่องแบบวิวาทะระหว่างเมอร์ลิน กษัตริย์อาเธอร์และตัวละครสัตว์ทั้งหลายจากตอน *The Sword in the Stone* โดยประเด็นหลักของเรื่องได้แก่การแสดงให้เห็นความโหดร้ายของมนุษย์ ซึ่งเป็นผลกระทบจากการที่ไวต์แต่งเรื่องนี้หลังจากที่เขากลับมาจากสงคราม เขาเห็นว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ชั่วร้าย มีเพียงสัตว์เท่านั้นที่บริสุทธิ์⁹

ในช่วงปี ค.ศ.1962 ไวต์เริ่มออกเดินทางไปบรรยายพิเศษทั่วมอเมริกา เขาเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจล้มเหลวในปี ค.ศ.1964 บนเรือเดินสมุทรในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในปี ค.ศ.1965 *America at Last : The American Journal of White* หนังสือที่เขาแต่งเป็นเล่มสุดท้ายก็ได้รับการตีพิมพ์ โดยเนื้อหาทั้งหมดเกี่ยวกับการเดินทางไปบรรยายของเขา

3.2 ลักษณะตำนานที่เหมือนและต่างไปจากฉบับดั้งเดิม

แม้ว่าทั้งมาร์ก ทเวน และที.เอส.ไวต์จะนำเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์มาเขียนขึ้นใหม่ แต่ทั้งสองก็ได้ปรับเปลี่ยนตำนานเรื่องนี้ให้ต่างออกไปจากต้นฉบับดั้งเดิม ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของเนื้อ

⁸ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 204.

⁹ Ibid., p. 205

เรื่อง ตัวละคร ฉาก และกลวิธีการประพันธ์ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป อีกทั้งยังทำให้สามารถที่จะถ่ายทอดแก่นความคิดที่ต่างออกไป

3.2.1 เนื้อเรื่อง

3.2.1.1 การนำเอาบางส่วนของตำนานมาแต่งใหม่

เรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของ มาร์ก ทเวน เป็นการนำตำนานกษัตริย์อาเธอร์มาแต่งขึ้นใหม่โดยคงไว้เพียงเหตุการณ์หลักของเรื่องตามตำนานดั้งเดิมแต่ไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียด เช่นการออกตามหาออก สงครามระหว่างกษัตริย์อาเธอร์กับมอร์ดเรค และการสวรรคตของกษัตริย์อาเธอร์

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court เป็นเรื่องซ้อนเรื่อง โดยเริ่มเรื่องให้ผู้อ่านเป็นนักท่องเที่ยวยุคปัจจุบันไปได้ว่าเป็นมาร์ก ทเวนเอง¹⁰ พบกับชายแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อ แสงค์ มอร์แกน (Hank Morgan) และเล่าเรื่องราวการเดินทางที่แปลกประหลาดและมอโหดมโหฬารของเขาให้กับนักท่องเที่ยวยุคปัจจุบัน บันทึกริมต้นเมื่อแสงค์ทำงานเป็นหัวหน้าคุ่มงานอยู่ในโรงงานแห่งหนึ่งในคอนเนกติกัต เขาได้ทะเลาะกับคนงานคนหนึ่งถึงขั้นชกต่อย เขาถูกตีเข้าที่ศีรษะจนหมดสติ เมื่อเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้งพบว่าตนเองนอนอยู่ใต้ต้นไม้ในสวนที่สวยงาม แทนที่จะเป็นในโรงงาน

แสงค์ได้พบกับเซอร์เคย์ (Sir Kay) ซึ่งสวมชุดอัศวิน แสงค์คิดว่าเซอร์เคย์สติไม่ดี ในขณะที่เซอร์เคย์เองคิดว่าแสงค์เป็นปีศาจ เขาจึงจับแสงค์เป็นเชลยพร้อมก็นำมาคาเมลอท ส่วนแสงค์คิดว่า เป็นชื่อของสถานบำบัดทางจิต

เมื่อเข้ามาในเมืองแสงค์เริ่มเห็นสิ่งผิดปกติไม่ว่าจะเป็นสภาพของเมือง หรือการแต่งตัวของประชาชน ในขณะที่เขาถูกขังอยู่ในคุก เขารู้จักเด็กหนุ่มชื่อแคลเรนซ์ (Clarence) ซึ่งบอกกับเขาว่า ขณะนั้นเป็นปี ค.ศ. 528 แสงค์ตัดสินใจที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้ โดยรอดูสุริยุคราสที่จะเกิดขึ้นในอีกสองวันต่อมา แต่เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์อาเธอร์และเหล่าอัศวินตกลงใจประหารแสงค์ในอีกสองวันต่อมาพอดี แสงค์จึงนำเอาสุริยุคราสมาเป็นประโยชน์ เขาให้แคลเรนซ์

¹⁰ Gary Carey, *Cliff's Notes 'A Connecticut Yankee in King Arthur's Court'* (New York: Cliff's Notes., 2000), p. 8.

บอกกับกษัตริย์อาเธอร์และเหล่าอัศวินทั้งหลายว่าเขาเป็นผู้วิเศษ หากคิดยังคิดทำร้ายเขา เขาจะสั่งให้ดวงอาทิตย์ดับ แต่เหตุการณ์กลับเป็นว่าเหล่าอัศวินตัดสินใจประหารเขาเร็วขึ้นหนึ่งวัน ขณะที่แสงค์มอร์แกนยื่นรอกการประหารอย่างสิ้นหวัง สุริยคราสเต็มดวงก็เกิดขึ้น เขาจึงสวมรอยบอกว่าเหตุการณ์นี้เกิดจากฝีมือของเขา หากเหล่าอัศวินยังไม่ปล่อยเขาเป็นอิสระเขาจะดับดวงอาทิตย์ตลอดไป ประชาชน เหล่าอัศวิน รวมถึงกษัตริย์อาเธอร์ต่างก็หวาดกลัว นอกจากจะปล่อยเขาเป็นอิสระแล้วยังรู้สึกนับถือเขา กษัตริย์อาเธอร์ทรงยกตำแหน่งที่ปรึกษาของพระองค์ให้กับเขาอีกด้วย

I said to myself that my eclipse would be sure to save me, and make me the greatest man in the kingdom besides;¹¹

At the last the eclipse was total, and I was very glad of it, but everybody else was in misery; which was quite natural. I said:

“The king, by his silence, still stands to the terms.” Then I lifted up my hand—stood just so a moment – then I said’ with the most awful solemnity: “Let the enchantment dissolve and pass harmless away!”¹²

เมื่อแสงค์มีอำนาจอยู่ในมือเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงระบบต่างๆในคาเมล็อต ไม่ว่าจะเป็นการสร้างโรงเรียน โรงงาน ระบบอุตสาหกรรม หรือเรียกได้ว่าเขาพยายามเปลี่ยนประเทศอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 6 ให้เป็นเหมือนกับอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 นั่นเอง แสงค์ยังพยายามที่จะลดบทบาทของเมอร์ลิน (Merlin) ที่ปรึกษาของกษัตริย์อาเธอร์อีกคนหนึ่ง นอกจากนั้นเขายังเรียกตัวเองว่า บอส (The Boss) เขาเห็นว่าผู้ครองอำนาจเป็นผู้นำของประเทศอย่างแท้จริงไม่ใช่กษัตริย์อาเธอร์แต่เป็นตัวเขา

I was no shadow of a king; I was the substance; the king himself was the shadow. My power was colossal; and it was not a mere name, as such things have generally been, it was the genuine article.¹³

¹¹ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* (USA: Cambridge Book, 1969), p. 25.

¹² Ibid., p. 31.

¹³ Ibid., p. 40.

ต่อมาเขาได้มีเรื่องบาดหมางกับเซอร์เซกรามอร์ (Sir Segramore) อัศวินคนหนึ่งของ กษัตริย์อาเธอร์ โดยไม่ได้ตั้งใจ เซอร์เซกรามอร์ประกาศทำควากับเขา หลังจากที่ตนเดินทางกลับมา จากการออกค้นหาออกศึกคิส์ตีร์ ซึ่งกินเวลาประมาณ 4 ปี เมื่อเวลาการควาใกล้เข้ามา กษัตริย์ อาเธอร์สั่งให้แสงค์ออกเดินทางผจญภัยบ้าง เพื่อได้ต่อสู้กับเซอร์เซกรามอร์ได้อย่างสมเกียรติ แสงค์จึง ออกเดินทางไปกับหญิงสาวชื่อ อลิแซน (Alisande) หรือแซนดี้ ที่เดินทางมาขอความช่วยเหลือจาก กษัตริย์อาเธอร์ให้ส่งอัศวินไปช่วยนายหญิงของเธอและหญิงสาวรวม 40 คนซึ่งถูกยักษ์จับตัวไว้ใน ระหว่างการเดินทางแสงค์พบกับความลำบากในการที่ต้องสวมชุดเกราะ เขายังคิดว่าการที่เป็นอัศวิน และต้องสวมเกราะนั้นเป็นเรื่องที่ไร้สาระมาก

It is troublesome to get into, and there is so much detail. First you wrap a layer of two of blanket around your body, for a sort of cushion and to keep off the cold iron; then you put on your sleeves and shirt if chain mail—(...)¹⁴

I lost my temper and said hang a man that would make a suit of armor without any pockets in it. You see I had my handkerchief in my helmet; and some other things; but it was that kind of a helmet that you can't take off by yourself.¹⁵

ตลอดการเดินทางแสงค์พบว่า ประชาชนอยู่อย่างแร้นแค้น แตกต่างจากชีวิตในราชสำนัก หรือสังคมของชนชั้นสูงเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังถูกชนชั้นสูง อัศวินหรือเจ้าของที่ดินกดขี่อยู่เสมอ แสงค์ยังได้พบกับพระนางมอร์แกน เลอ เฟย์ (Morgan le Fay) เขาปล่อยนักรบโทษของพระนางซึ่งเป็นประชาชนที่ไม่ได้รับความยุติธรรม เมื่อเขาและแซนดี้ไปถึงที่หมาย เขาพบว่าปราสาทเป็นเพียง เล้าหมูและเหล่าเจ้าหญิงก็เป็นเพียงหมูเท่านั้น

แสงค์ยังได้แสดงอำนาจและความสามารถของเขาต่อหน้าสาธารณชนหลายครั้ง ซึ่งทำให้ เขาได้รับความนับถือเพิ่มมากขึ้น เช่นเขาสามารถใช้ระเบิดทำให้บ่อน้ำในหุบเขาคิส์ตีร์มีน้ำไหล มาอีกครั้ง ขณะที่เวทมนตร์ของเมอร์ลินลี้มเหลว

¹⁴ Ibid., p. 63.

¹⁵ Ibid., p. 66.

Then I touched off the hogshead of rockets, and a vast fountain of dazzling lances of fire vomited itself toward the zenith with a hissing rush, and burst in mid-sky into a storm of flashing jewels! One mighty groan of terror started up from the massed people—then suddenly broke into a wild hosannah of joy—for there, fair and plain in the uncanny glare, they saw the freed water leaping forth! The old abbot could not speak the word, for tears and the choking in his throat; without utterance of any sort, he folded me in his arms and mashed me. It was more eloquent than speech. And harder to get over, too, in a country where there were really no doctors that were worth a damaged nickel.¹⁶

ต่อมาแสงค์ตัดสินใจออกเดินทางโดยปลอมตัวเป็นชาวบ้านธรรมดาเพื่อที่จะได้รู้ถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนมากขึ้น กษัตริย์อาเธอร์ทรงเห็นดีกับความคิดนี้ และตัดสินพระทัยที่จะเดินทางไปด้วย ทั้งสองประสบปัญหาอย่างมากเพราะกษัตริย์อาเธอร์ไม่สามารถทำตัวเหมือนคนธรรมดาได้ ทำให้แสงค์รู้สึกรำคาญใจในตอนแรก แสงค์ได้ตระหนักในเวลาต่อมาว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่แท้จริง โดยเฉพาะในตอนที่พระองค์ทรงโอบกอดคนป่วยโรคไข้ทรพิษเพื่อให้เขาได้ตายอย่างสงบอย่างไม่รังเกียจ

He was great now; sublimely great. The rude statues of his ancestors in his palace should have an addition—I would see to that; and it would not be a mailed king killing a giant or a dragon, like the rest, it would be a king in commoner's garb bearing death in his arms that a peasant mother might look her last upon her child and be comforted.¹⁷

ตลอดการเดินทาง ทั้งสองพบว่าประชาชนต้องประสบความทุกข์ นอกจากนั้นเขายังมีเรื่องกับท่านเอิร์ลคนหนึ่ง จนโดนจับเป็นเชลยและถูกขายเป็นทาส จากประสบการณ์นี้เองทำให้กษัตริย์อาเธอร์ประกาศว่า เมื่อพระองค์ได้กลับคามเมลอทจะให้เลิกทาสทันที แสงค์เตรียมแผนการหนีออกจากที่คุมขัง แต่มีทาสคนหนึ่งพยายามหนีและฆ่าผู้คุมตาย ทาสทั้งหมดจึงถูกตัดสินแขนคอทันที

---

¹⁶ Ibid., p. 161.

¹⁷ Ibid., pp. 214-215.

แสงค์รีบส่งโทรเลขไปหาแคลเรนซ์เพื่อให้ส่งอัสวินมาช่วย เซอร์ลานสล็อตจึงขี้จักรยานนำกองทหารมาช่วยได้ทันเวลา

เมื่อแสงค์เดินทางกลับมาถึงคามลอท พบว่าเซอร์เซกรามอร์กลับมาจากการเดินทางและเตรียมพร้อมที่จะสู้กับเขาแล้ว คู่ต่อสู้ทั้งสองได้รับอนุญาตให้เลือกอาวุธเอง ขณะที่เซอร์เซกรามอร์เลือกอาวุธที่เมอร์ลินสร้าง แสงค์กลับใช้ปืนทำให้เขาชนะอย่างง่ายดาย

วันต่อมาแสงค์เริ่มเปลี่ยนอาณาจักรตามความคิดของเขาทันที เขาเลิกระบบทาส สร้างระบบอุตสาหกรรม และระบบคมนาคม ภายใน 3 ปี เขาสร้างตลาดหุ้น ทางรถไฟ พร้อมกับจัดระบบสังคมใหม่ เขาแต่งงานกับแซนดี้และมีลูกสาวคนหนึ่ง ชื่อฮัลโล-เซ็นทรัล (Hello-Central) ซึ่งแซนดี้ตั้งชื่อนี้ตามคำที่แสงค์ละเมอ เพราะเธอคิดว่าอาจจะเป็นชื่อคนรักของเขา วันหนึ่งฮัลโล-เซ็นทรัลป่วย หมอแนะนำให้แสงค์พาเธอไปพักผ่อนแถบชายฝั่งของฝรั่งเศสที่อากาศดีกว่า แต่เมื่อเวลาผ่านไปแสงค์สังเกตเห็นว่า เรือเสบียงที่เขาส่งกลับมาอังกฤษไม่มีลำไหนที่กลับไปหาเขาที่ฝรั่งเศสเลย เขาจึงลอบเดินทางกลับมาคนเดียว เมื่อมาถึงเขาพบว่าอังกฤษเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง บรรยายกาศตามท้องถนนก็เต็มไปด้วยอันตราย เขาพบกับแคลเรนซ์จึงทราบว่าการภัยพิบัติและเหล่าอัสวินเกือบทั้งหมดเสียชีวิตในสงครามต่อต้านกบฏมอร์เดรด และอาณาจักรตกอยู่ภายใต้การปกครองของศาสนจักรซึ่งเตรียมการกำจัดแสงค์ด้วย

แคลเรนซ์ไม่สามารถนำข่าวไปบอกกับแสงค์ได้ แต่เขาก็ได้เตรียมการเอาไว้พร้อมคือการยึดถ้ำหนึ่งของเมอร์ลินเป็นที่มั่น เตรียมกักตุนเสบียงและอาวุธ

แสงค์และแคลเรนซ์รวมทั้งทหารที่จงรักภักดีต่อเขา 52 คน รวมกันในฐานะที่มั่นนี้เตรียมพร้อมที่จะสู้กับทหารของศาสนจักร แสงค์ตัดสินใจทำลายสิ่งที่เขาสร้างทั้งหมด เช่น โรงเรียน โรงงาน ระบบคมนาคมเพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามนำไปใช้ประโยชน์ เขายังทำรั้วไฟฟ้าและฝั่งระเบิดไว้รอบถ้ำ ดังนั้นเมื่อทหารของศาสนจักรเข้าโจมตี จึงพ่ายแพ้อย่างน่าสยดสยอง

ถึงแม้ว่าศาสนจักรจะไม่สามารถเอาชนะแสงค์และคนของเขาในที่มั่นได้ แต่พวกของแสงค์ก็ไม่สามารถที่จะออกมานอกอาณาเขตของตนได้ พวกเขาจึงเริ่มล้มตายเพราะความ อดอยากและการติดเชื้อจากศพที่เน่า ขณะที่แสงค์เองเริ่มป่วยหนัก เมอร์ลินปลอมตัวเป็นหญิงชราเข้ามาหาและใช้เวทมนตร์ทำให้แสงค์นอนหลับไปเป็นเวลา 1,300 ปี แคลเรนซ์จึงนำแสงค์ไปซ่อนไว้ในถ้ำแห่งหนึ่งพร้อมกับบันทึกของเขา

She halted, and said with an accent of malicious satisfaction:

“Ye were conquerors; ye are conquered! These others are perishing— you also. Ye shall all die in this place—everyone—except him. He sleepeth now—and sleep thirteen centuries. I am Merlin!”¹⁸

เมื่อนักท่องเที่ยวหรือมาร์ก ทเวนอ่านบันทึกจบ เขาก็ออกไปตามหาแสกต์ และพบว่าแสกต์ กำลังจะตาย ก่อนตายเขาได้ละเมอถึงภรรยาและลูกสาวพร้อมกับดินแดนคามลอทที่ที่สวยงามที่เขา ฝันจะได้กลับไปอีกครั้งหนึ่ง

3.2.1.2 การนำตำนานดั้งเดิมมาตีความเพิ่มเติม

ไวต์ได้นำตำนานกษัตริย์อาเธอร์มาเขียนใหม่โดยที่คงเหตุการณ์หลักของเรื่องไว้เหมือนเดิม ทั้งหมด แต่เขาเพิ่มเติมรายละเอียดของเหตุการณ์เหล่านั้นลงไป เพื่อให้ผู้อ่านเห็นแง่มุมของตำนานที่ ต่างออกไป เช่นการที่เซอร์อัคราเวน (Sir Aggravain) สั่งหารพระนางมอร์กอสมารดาของเขา เป็น เพราะอาการผิดปกติทางจิตไม่ใช่เพราะเวทมนตร์

ในเรื่อง *The Once and Future King* ไวต์แบ่งเรื่องออกเป็นตอนๆ ในตอน *The Sword in the Stone* ไวต์เล่าเรื่องราวในวัยเด็กของกษัตริย์อาเธอร์

เด็กชายชื่อ “วาร์ท” (Wart) คือกษัตริย์อาเธอร์ในอนาคต เขาอาศัยอยู่กับเซอร์เอกเตอร์ (Sir Ector) บิดาเลี้ยงและได้รับการศึกษาตามแบบแผนเพื่อเป็นอัศวินอย่างที่วาร์ทมุ่งหวัง เช่นเดียวกับเคย์ (Kay) บุตรชายของเซอร์เอกเตอร์ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ชายของเขา ต่อมาวาร์ทได้พบ เมอร์ ลิน ซึ่งรับเขาเป็นศิษย์และสอนให้เขาเป็นกษัตริย์ที่ดีในอนาคต เช่นการแปลงร่างเป็นสัตว์ต่างๆ เขา ได้เรียนรู้ถึงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตในสังคม การปกครอง หรือลักษณะ นิสัยของผู้คนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และให้วาร์ทไปผจญภัยกับโรบิน ฮู้ด เพื่อให้วาร์ทได้เรียนรู้ ความเป็นผู้นำที่มีคุณธรรมและเป็นหนึ่งเดียวกับคนใต้ปกครอง วาร์ทรู้สึกมีความสุขกับสิ่งที่เขาได้ เรียนรู้อย่างมากและเขายังได้เรียนรู้การปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตาและความเข้าใจ

¹⁸ Ibid., p. 342.

ในตอนอื่นของเรื่องก็ได้มีการเพิ่มเติมรายละเอียดของเหตุการณ์และตัวละคร เช่น ในตอน *The Queen of Air and Darkness* ไวด์เล่าถึงความสัมพันธ์ของพี่น้องจากตระกูลออร์คเนียนี (Orkney clan) บุตรของกษัตริย์ลอร์ดกับพระนางมอร์กอสผู้เป็นน้องสาวต่างพระมารดาของกษัตริย์อาเธอร์ได้แก่กาเวน (Gawain) กาเฮร์ริส (Gaheris) อักกราเวน และกาเร็ธ ซึ่งพวกเขาขาดความรักและเอาใจใส่จากมารดาทำให้เป็นคนที่มียารมณ์รุนแรง โดยเฉพาะมอร์เดรคบุตรชายคนสุดท้องของพระนางมอร์กอสที่เกิดกับกษัตริย์อาเธอร์ เขาโทษว่าเป็นความผิดของกษัตริย์อาเธอร์ที่ทำให้เขาต้องไม่มีความสุขและตั้งใจที่จะแก้แค้นพระองค์

ในตอน *The Ill-Made Knight* ไวด์ได้เปลี่ยนลักษณะของเซอร์ลานสล็อตให้เป็นคนที่หน้าตาไม่ดีแต่ก็ยังคงมีความเป็นอัศวินที่ดีที่สุด ทำให้ความขัดแย้งในใจของเขาคือการที่เขาต้องเลือกระหว่างการเป็นอัศวินที่ดีที่สุดเพื่อลบปมด้อยเรื่องหน้าตาที่น่ารังเกียจและความรักจากพระนาง กวินีเวียร์ อีกทั้งยังทำให้เห็นว่าสิ่งที่พระนางกวินีเวียร์หลงรักเขานั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของหน้าตาแต่อย่างใด

ในตอนท้ายเมื่อมอร์เดรคก่อกบฏ กษัตริย์อาเธอร์ยกทัพกลับมาปราบมอร์เดรคสำเร็จ พระองค์ทรงชรามากแล้วจึงเล่าเรื่องต่างๆของพระองค์ให้กับเด็กที่ชื่อทอม มาโลริจฉบับที่กเอาไว้เพื่อให้ไม่ลืม ชื่อของเด็กที่จดบันทึกนี้ทำให้ผู้อ่านคิดถึงเซอร์โทมัส มาโลริ

3.2.2 ตัวละคร

ในส่วน of ตัวละคร ทั้งทเวนและไวด์ต่างคงตัวละครตามตำนานเดิมไว้ แต่ทเวนได้ให้ความสำคัญกับตัวละครใหม่มากกว่า ขณะที่ไวด์คงลักษณะของตัวละครเดิมไว้พร้อมเพิ่มเติมภูมิหลังของตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุผลของการกระทำของตัวละครเหล่านั้นได้ดีขึ้น

3.2.2.1 ตัวละครตามตำนานดั้งเดิม

แม้ตัวละครตามตำนานเดิมในงาน *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของทเวน จะไม่มีบทบาทมากเมื่อเทียบกับตัวละครใหม่ที่เขาส่งขึ้น แต่เขาใช้ตัวละครเหล่านี้เพื่อทำให้ตัวละครใหม่คือ แสงค์ มอร์แกน โดดเด่นขึ้น

- กษัตริย์อาเธอร์

กษัตริย์อาเธอร์ในฉบับของทเวนนั้นไม่ยิ่งใหญ่เหมือนในฉบับของเจฟฟรีย์และมาโลรี แม้ว่าพระองค์ก็ยังคงเป็นกษัตริย์ที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรม ความกล้าหาญ และความเป็นกษัตริย์อย่างแท้จริงในตอนต้นเรื่องนั้นพระองค์ก็ถูกแสงค์ดูถูก เขาเห็นว่าพระองค์ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าการเป็นเพียงกษัตริย์ที่ให้คนนับถือเท่านั้น ไม่ได้มีความดีงามหรือความเฉลียวฉลาดใดๆ เป็นเพียงคนโง่ที่สนใจแต่เรื่องคตินิยมอัศวินและการประลองที่แสงค์เห็นว่าไร้สาระ แต่เมื่อเนื้อเรื่องดำเนินต่อไปจนถึงตอนที่ทั้งสองเดินทางด้วยกันตามลำพัง แสงค์ได้ตระหนักว่าเขาคิดผิด กษัตริย์อาเธอร์สมควรเป็นกษัตริย์ที่แท้จริง เพราะพระองค์ไม่ลังเลที่จะช่วยเหลือประชาชนของพระองค์ พระองค์ก็ล่ากอดผู้ป่วยโรคไข้ทรพิษอย่างไม่รังเกียจหรือกลัวติดโรคเพื่อให้เขาตายอย่างสงบ

(...)upon his [King Arthur] breast lay a slender girl of fifteen. She was but half conscious; she was dying of smallpox. Here was heroism at its last and loftiest possibility, its utmost summit; this was challenging death in the open field unarmed, with all the odds against the challenger, no reward set upon the contest, and no admiring world in silks and cloth-of-gold to gaze and applaud; and yet the king's bearing was as serenely brave as it had always been in those cheaper contests where knight meets knights in equal fight and clothed in protecting steel.¹⁹

จากการที่แสงค์มองเห็นการกระทำต่างๆเหล่านี้ทำให้เขานับถือกษัตริย์อาเธอร์และเห็นว่าพระองค์เป็นกษัตริย์แม้ว่าพระองค์จะสวมเสื้อฝ้ายอย่างสามัญชนก็ตาม ทำให้แสงค์เปลี่ยนความเชื่อที่เห็นว่าทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่มีข้อแตกต่างใดๆ สิ่งที่ทำให้คนแตกต่างกันมีเพียงแค่เสื้อผ้าเท่านั้น

-เมอร์ลิน

ตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีบทบาทเป็นเหมือนศัตรูของแสงค์ มอร์แกน คือเมอร์ลิน ซึ่งแตกต่างจากเมอร์ลินในฉบับของเจฟฟรีย์และมาโลรีที่เป็นพ่อมดที่มีอำนาจมากและเต็มไปด้วยความลึกลับ

¹⁹ Ibid., p. 214.

ทเวนสร้างให้เมอร์ลินเป็นเพียงคนแก่ที่ใช้มายากลหลอกลวงประชาชน หัวโบราณ คร่ำครึและต่อต้านการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ของแสงอย่างรุนแรง เขาเป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อถือในเรื่องเหนือธรรมชาติที่ประชาชนในยุคกลางเป็น

Merlin not church or monarchy but representation of the superstition that dominates men's mind.²⁰

เมอร์ลินต้องปะทะกับแสงหลายครั้งในการแก้ปัญหาของคามลอต แต่ทุกครั้งเมอร์ลินก็ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เวทมนตร์ของเขาไม่ประสบความสำเร็จเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทำให้ประชาชนหันไปศรัทธาในตัวของแสง ยกเว้นครั้งสุดท้ายที่เขาทำให้แสงนั้นหลับและตื่นขึ้นมาอีกครั้งในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19 การปะทะระหว่างแสงกับเมอร์ลินแต่ละครั้งทำให้ผู้อ่านเห็นลักษณะนิสัยของแสงได้ชัดเจนขึ้น เช่นการที่เขาเห็นว่าเมอร์ลินไม่ได้ยิ่งใหญ่เป็นเพียงแค่นกหลอกลวงเท่านั้น แต่แสงก็รู้ว่าตัวเขาเองก็ทำเช่นเดียวกับที่เขากล่าวหาเมอร์ลิน คือการสร้างความสำเร็จและอำนาจจากความเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์เหนือธรรมชาติของประชาชน นอกจากนี้การที่เขาทำลายหอคอยของเมอร์ลินลงก็เป็นเหมือนกับการทำลายสัญลักษณ์ของความเชื่อมงายแบบเก่า หอคอยนี้ยังตั้งอยู่ใกล้กับปราสาทของกษัตริย์อาเธอร์เป็นเสมือนตัวแทนของการปกครองระบอบราชาธิปไตยและระบบศักดินาซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยฝีมือของโรมันตั้งแต่ 400 ปีก่อนหน้า แม้ว่าจะดูเก่าโหมมแต่ก็ยังคงแข็งแรงและมั่นคงเต็มไปด้วยอำนาจ

(...)handsome after a rude fashion, and clothed with ivy from base to summit,as with a shirt of scale mail...tower becomes a symbol of monarchy and aristocracy(...)²¹

ในส่วนในเรื่อง *The Once and Future King* ของไวต์นั้น ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าไวต์ได้นำเอาเนื้อเรื่องของตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับเดิมมาเกือบทั้งหมด เขาได้เพิ่มเฉพาะรายละเอียดเกี่ยวกับตัวละคร ซึ่งผู้วิจัยจะขอกว่าถึงเฉพาะตัวละครสำคัญเท่านั้น

²⁰ Ibid., p. 38.

²¹ Ibid., p. 39.

-กษัตริย์อาเธอร์

ตัวละครแรกที่เป็นตัวเอกก็คือกษัตริย์อาเธอร์ จากในส่วนของนวนิยายหรือตอน *The Sword in the Stone* นั้น ไวต์ได้เพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับพระองค์ในวัยเด็ก พระองค์ถูกเรียกด้วยชื่อเล่นว่า “วาร์ท” แทนชื่ออาเธอร์ ทำให้เห็นว่าพระองค์เป็นเพียงเด็กที่ไม่มีอำนาจและความสำคัญต่างจากเคย์ พี่ชายผู้เป็นทายาทที่ถูกต้องของเซอร์เอกเตอร์และจะได้เป็นอัศวินในอนาคต

วาร์ทมีความชื่นชมในตัวเหล่าอัศวินเป็นอย่างมาก ซึ่งภาพของอัศวินในความคิดของวาร์ทหรือกษัตริย์อาเธอร์ในวัยเด็กคืออัศวินที่องอาจกล้าหาญ ตามคตินิยมอัศวินในความคิดของผู้อ่านส่วนใหญ่แน่นอน วาร์ทยังเป็นเด็กที่ซื่อบริสุทธิ์ พร้อมทั้งจะเปิดรับความรู้ใหม่ๆ ซึ่งลักษณะที่ซื่อบริสุทธิ์เช่นนี้ก็ยังคงดำรงอยู่ในตัวของกษัตริย์อาเธอร์จวบจนพระองค์ได้เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่และเป็นที่รักใคร่ของประชาชน

วาร์ทยังตั้งใจที่จะเป็นอัศวินตามคตินิยมเพื่อกำจัดความชั่วร้ายทั้งหมดในโลกและเขาคงเป็นทุกข์หากว่าต้องพ่ายแพ้ ซึ่งเมอร์ลินได้กล่าววาทะการณ์ของวาร์ทนั้นเป็นไปได้ในอนาคต

“ If I were to be made a knight,” said the Wart, staring dreamily into the fire, “ I should insist on doing my vigil by myself, as Hob does with his hawks, and I should pray to God to let me encounter all the evil in the world in my own person, so that if I conquered there would be none left, and, if I were defeated, I would be the one to suffer for it.”

“That would be extremely presumptuous of you,” said Merlyn, “and you would be conquered, and you would suffer for it.”²²

ไวต์เติมส่วนนี้เพื่อบอกผู้อ่านว่าในตอนจบของเรื่อง *The Once and Future King* กษัตริย์อาเธอร์ต้องทรงประสบหายนะและสวรรคตเหมือนในตำนานเดิมทุกประการ

²² T.H.White, *The Once and Future King* (USA: Berkley Medallion Books,1969), p. 181.

-เซอร์เคย์

เคย์มีลักษณะตรงข้ามกับวาร์ทหรือกษัตริย์อาเซอร์เกือบทุกอย่าง ไวด์ได้สร้างตัวละครเคย์เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นความดีงามในตัวของกษัตริย์อาเซอร์ได้ชัดเจนขึ้นนั่นเอง เคย์นั้นเป็นทายาทของเซอร์ เอคเตอร์ เขาจึงมีสิทธิ์เป็นอัศวินได้และทำให้เขานั้นล้าพอง ไม่รับฟังคำสั่งสอนของผู้อื่น และมีนิสัยดูถูกคนที่ด้อยกว่า เช่นตอนที่ทั้งสองไปร่วมต่อสู้กับโรบิน วู้ด เคย์สามารถฆ่ากริฟฟินได้ เมื่อกลับมาเขาขอให้บิดาทำของที่ระลึกสำหรับการต่อสู้ของเขา ในขณะที่วาร์ทเลือกที่จะขอให้เมอร์ลินใช้เวทมนตร์มอบปัญญาให้กับเด็กเลี้ยงสุนัขแทน ไวด์แสดงให้เห็นว่าเคย์ต้องการชัยชนะเพื่อชื่อเสียงของตน ขณะที่วาร์ทหรือกษัตริย์อาเซอร์เลือกที่จะมอบประโยชน์สุขแก่ผู้อื่น

อย่างไรก็ดี ไวด์ได้แสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วเคย์ ไม่ได้เป็นคนที่เลวร้ายเพียงแต่มีความเย่อหยิ่งในตัวเอง จึงสามารถกลายมาเป็นหนึ่งในอัศวินที่ทรงคุณธรรมของกษัตริย์อาเซอร์ในภายหลัง

“Kay,” said Merlyn, suddenly terrible, “thou wast ever a proud and ill-tongued speaker, and a misfortunate one. Thy sorrow will come from thine own mouth.”

At this everybody felt uncomfortable, and Kay, instead of flying into this usual passion, hung his head. He was not at all unpleasant person really, but clever, quick, proud, passionate and ambitious.²³

-เมอร์ลิน

เมอร์ลินเป็นครูของวาร์ท ผู้สอนให้รู้จักโลก มนุษย์และการปกครองในแบบต่างๆ เพื่อเตรียมให้เขาเป็นกษัตริย์ที่ดีในอนาคต แม้เมอร์ลินจะมุ่งเน้นการสอน โดยให้วาร์ทได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง เช่นการแปลงวาร์ทเป็นสัตว์ต่างๆเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับคนแบบต่างๆและการปกครองแต่ละประเภทเอาเอง แต่เขาก็ดูแลให้วาร์ทได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมถูกต้องในเวลาที่เหมาะสม เช่นตอนที่วาร์ทขอให้เมอร์ลินแปลงเป็นเหยี่ยวเขาปฏิเสธเพราะเห็นว่าวาร์ทยังไม่พร้อม

²³ Ibid., p. 40.

“My boy,” he said, “you shall be everything in the world, animal, vegetable, mineral, protista or virus, for all I care—before I have done with you—but you have to trust my superior backsight. The time is not yet ripe for you to be a hawk.”²⁴

เมื่อวาร์ทได้เป็นกษัตริย์อาเธอร์เมอร์ลินก็ได้มาเป็นทีปรักษาส่วนตัว แม้ว่าเขาจะล่วงรู้อนาคตเพราะว่าเขานั้นมีชีวิตจากอนาคตย้อนกลับสู่อดีตแต่เขาก็ไม่ได้กล่าวเตือนเรื่องของมอร์เดรดแต่ประการใด

-พระนางกวินิเวียร์

ในเรื่อง *The Once and Future King* พระนางกวินิเวียร์เป็นราชินีที่มีความงามและรักกษัตริย์อาเธอร์ แม้ว่าพระนางจะมีความสัมพันธ์กับเซอร์ลานสลอตด้วยก็ตาม ความรักของพระนางที่มีต่อทั้งสองมีความแตกต่าง ความรักที่มีต่อกษัตริย์อาเธอร์นั้นเป็นความรักที่มีความยกย่องและความศรัทธาเหมือนที่มีต่อบิดา ในขณะที่ความรักต่อเซอร์ลานสลอตนั้นความรู้สึกระหว่างความเสน่หาที่มีต่อคนรักกับความรักที่แม่มีต่อลูก วัตได้แก้ต่างให้พระนางว่าเป็นเพราะพระนางมีปมด้อยที่ไม่สามารถมีลูกได้

-เซอร์ลานสลอต

ในฉบับของวัตนี้ผู้อ่านได้เห็นความรู้สึกขัดแย้งในใจของเซอร์ลานสลอตระหว่างความดีงามกับบาปที่เขาทำ และความทุกข์ทรมานที่เขาต้องการที่จะเป็นอัศวินที่ดีที่สุดของกษัตริย์ อาเธอร์ ซึ่งเขาทำได้ แม้แต่เมื่อเขาทำผิดด้วยการมีความสัมพันธ์กับพระนางกวินิเวียร์ เขายังคงมุ่งมั่นที่จะยึดถือคตินิยมอัศวินไว้โดยอยู่รับใช้กษัตริย์อาเธอร์และไม่แย่งชิงเอาตัวของพระนางไป ซึ่งการที่เขาตัดสินใจเช่นนี้ก็มีส่วนที่ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมในตอนจบของเรื่องนั่นเอง

²⁴ Ibid., p. 74.

A man who was not afflicted by ambitions of decency in his mind might simply have run away with his hero's wife, and then perhaps the tragedy of Arthur would never have happened.²⁵

ไวต์เขียนเรื่องเซอร์ลันสล็อตเพียงคนเดียวหนึ่งบท เพราะเขาเป็นตัวละครที่มีบทบาทเด่นเป็นตัวสำคัญที่สะท้อนแก่นความคิดเกี่ยวกับความรักในแบบต่างๆรวมไปถึงความรักที่ทำให้ตนเองเกิดความทุกข์และส่งผลร้ายต่อผู้อื่น โดยเซอร์ลันสล็อตนั้นเป็นอัศวินที่มีความสามารถแต่เขาก็ต้องทรมานกับความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักผิดศีลธรรมระหว่างเขากับพระนางกวินิเวียร์ ความรักที่เขามีต่อพระเจ้าซึ่งทำให้เขายิ่งละอายต่อบาปของตน และความรักพร้อมความคาดหวังจากกษัตริย์อาเธอร์ จากบทที่แล้วเราได้เห็นความคิดของกษัตริย์อาเธอร์ที่ต้องการจะสร้างอาณาจักรที่มีแต่ความสุขและเป็นระเบียบ ซึ่งพระองค์ต้องการอัศวินที่ดีพร้อมมาคอยดูแลความเรียบร้อย และเซอร์ลันสล็อตเป็นอัศวินที่ตรงตามความต้องการของกษัตริย์อาเธอร์ทุกประการ

“ I will institute a sort of order of chivalry...and then I shall make the oath of the order that Might is only to be used for right...The Knights in my order will ride all over the world...but they will be bound to strike only on behalf of what is good”²⁶

แท้จริงแล้วเซอร์ลันสล็อตไม่ได้เพียบพร้อมและการที่เขามีความสัมพันธ์กับพระนางกวินิเวียร์ก็เป็นการทรยศต่อความคาดหวังของกษัตริย์อาเธอร์นั่นเอง

ไวต์ได้ย้ำประเด็นเหล่านี้ในตอนที่กำลังพูดถึงความฝันของเซอร์ลันสล็อตที่พบบ่อน้ำที่สวยงามแต่เขาไม่สามารถดื่มน้ำในนั้นได้ บ่อน้ำหมายถึงความดีงามและความคาดหวังของกษัตริย์อาเธอร์ที่มีต่อตัวเซอร์ลันสล็อตและอาณาจักรของพระองค์ ความกระหายน้ำของลันสล็อตหมายถึงความกระหายต่อความดีงามซึ่งเขาได้แต่เพียงมองเห็นแต่ไม่สามารถที่จะครอบครองได้ เช่นการที่เขาไม่สามารถครอบครองจอกศักดิ์สิทธิ์ เขาจึงได้รู้ถึงข้อบกพร่องและบาปของตนเอง ทำให้เขาตัดสินใจเดินทางเพื่อหนีจากพระนางกวินิเวียร์ พระเจ้าจึงทรงเมตตาเขาโดยทรงแสดงอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ผ่านตัวของเซอร์ลันสล็อต ทำให้เขามีความศรัทธาต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นและ

²⁵ Ibid., p. 339.

²⁶ Ibid., p. 248.

ตัดสินใจว่าจะอุทิศตัวเพื่อพระองค์ แต่เมื่อเขาเดินทางกลับมาเขาก็ยังคงอยู่ในห้วงเสน่ห์หาของพระนางกวีนิเวียร์เหมือนเดิม

-มอร์เดค

บุตรของกษัตริย์อาเธอร์และพระนางมอร์กอสผู้เป็นขนิษฐาคนละมารดา มอร์เดคคนนี้ออกที่สุดท้องของพี่น้องตระกูลออร์คินีย์ ผู้ซึ่งมีความแค้นกษัตริย์อาเธอร์โดยอ้างเหตุผลว่าพระองค์ทรงคิดจะฆ่าเขาในตอนที่เด็กและยังทรงฆ่ากษัตริย์ลอทที่เขานับถือเป็นบิดา เขาจึงก่อกบฏอันเป็นสาเหตุให้คามेलอตต้องล่มสลาย วัตต์อธิบายลักษณะของมอร์เดคว่าเป็นคนที่ดูสุภาพเรียบร้อย แต่แฝงความร้ายกาจไว้เบื้องหลัง อีกทั้งยังเป็นคนที่ปากไม่ตรงกับใจทำให้ไม่มีใครรู้เท่าทันแผนการณ์ของเขา

He had a non-committal voice, beautifully modulated—its words might have meant the opposite of what they said.²⁷

He was a thin wisp of a fellow, so fair-haired that he was almost an albino: and his bright eyes were so blue, so palely azure in their faded depths, that you could not see into them....He had been born slightly crooked—a clumsy delivery by the midwife—like Richard III.²⁸

วัตต์ให้มอร์เดคมีความพิการเพราะความผิดพลาดระหว่างการทำคลอดเหมือนกับกษัตริย์ริชาร์ดที่ 3 (Richard III) ซึ่งมีบทบาทร้ายในงานประพันธ์ของเชกสเปียร์ *Richard III* การเปลี่ยนให้ลักษณะภายนอกของมอร์เดคเหมือนกษัตริย์ริชาร์ดที่ 3 นี้เป็นการบอกกับผู้อ่านว่าลักษณะนิสัยและการกระทำของทั้งสองย่อมที่จะมีความคล้ายคลึงกันด้วย โดยเฉพาะในแง่ของการพยายามผลักดันตัวเองขึ้นสู่ความเป็นกษัตริย์

²⁷ Ibid., p. 431.

²⁸ Ibid.

3.2.2.2 ตัวละครใหม่

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าทั้งทเวนและไวต์นั้น นอกจากจะคงตัวละครตามตำนานเดิมไว้แล้ว นักเขียนทั้งสองยังได้เพิ่มเติมตัวละครใหม่ลงไป ไม่ว่าจะเป็นตัวละครแสก้ มอร์แกน และแคลเรนซ์ ในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของทเวน หรือตัวละครที่ดัดแปลงมาจากเรื่องโรบิน ฮู้ดในเรื่อง *The Once and Future King* ของไวต์

-แสก้ มอร์แกน

เป็นตัวละครที่ทเวนเขียนขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของชาวอเมริกันในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพื่อวิพากษ์วิจารณ์ความโง่เขลาของสังคมยุโรปในยุคกลาง เช่นเรื่องของคตินิยมอัศวิน ระบบการปกครองแบบศักดินา ทั้งยังวิจารณ์สังคมอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ด้วยเช่นปัญหาการพัฒนาเทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมและประชาชน

อย่างไรก็ตามทเวนได้กล่าวเกี่ยวกับตัวละครตัวนี้ว่าแม้เขาจะเป็นคนที่ดูเหมือนจะมีความสามารถมากเพราะสามารถสร้างเครื่องมือต่างๆ ได้แต่เขาก็เป็นเพียงคนโง่ ซึ่งก็เป็นการวิจารณ์คนอเมริกันในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมที่คิดว่าตนเองนั้นฉลาดเหนือคนอื่นเพียงเพราะมีเทคโนโลยีที่ล้ำหน้ากว่า

This Yankee of mine...is a perfect ignoramus; he is boss of a machine shop, he can build a locomotive or a Colt's revolver, he can put up and run a telegraph line, but he's an ignoramus nevertheless.²⁹

ตัวละครอื่นๆ ในเรื่องมีบทบาทเป็นเพียงแค่ตัวประกอบที่ทำให้เราสามารถที่จะมองเห็นและเปรียบเทียบความคิดและการกระทำระหว่างตัวละครอัศวินที่ยึดถือระบบศักดินาและคตินิยมอัศวินโดยถือว่าเป็นความเจริญ ขณะที่แสก้คิดว่าความเจริญของสังคมนั้นขึ้นอยู่กับความเจริญทางวัตถุ

²⁹ Gary Carey, *CliffsNote, "A Connecticut Yankee in King Arthur's Court"*, (USA: Cliff's Notes, 2000), p. 32.

แสก้ มอร์แกนยังเป็นด้านตรงข้ามของดอน กีโฮเต้ (Don Quixote) ตามบทประพันธ์ของ เซร์บันเตส (Cervantes)³⁰ กล่าวคือดอน กีโฮเต้มีชีวิตอยู่ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 แต่เขามีความ ชื่นชมวิถีชีวิตและการเป็นอัศวินในยุคกลางอย่างมาก จึงเขามองเห็นโลกรอบตัวเขาเป็นยุคกลาง ในขณะที่แสก้เข้าไปอยู่ในยุคกลางท่ามกลางเหล่าอัศวินแต่เขาไม่ได้ชื่นชมคนเหล่านี้ ในทางตรง กันข้ามเขากับดูถูกในความโง่เขลาของอัศวินทั้งหลาย เขาจึงพยายามที่จะเปลี่ยน โลกคริสต์ ศตวรรษที่ 6 ให้ เป็นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ด้วยวิธีรุนแรง เขาเห็นว่าระบบศักดินาและการใช้อำนาจ ของศาสนจักรเป็นต้นเหตุของความทุกข์ของประชาชนและยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตามแผน การของเขา

แสก้เห็นว่าความเชื่อถือเรื่องปาฏิหาริย์ของประชาชนที่มีต่อศาสนจักรนั้นเป็นเรื่องเหลว ไหลแต่ตัวเขาเองก็ใช้ความรู้ทางเทคโนโลยีที่มีเพื่อที่จะได้รับความศรัทธาจากประชาชนเช่นกัน แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ต่างต้องการอำนาจไม่ว่าจะเป็นคนจากสังคมและยุคสมัยใด แสก้พยายาม ที่จะเปลี่ยนสังคมทั้งหมดให้เป็นอย่างที่เขาเห็นสมควร โดยที่ไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้และความ เหมาะสมใดๆทั้งสิ้น เช่นการสร้างโรงพิมพ์ต่างๆที่ประชาชนส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ออก หรือ เปลี่ยนการปกครองเป็นระบบประชาธิปไตยโดยที่ประชาชนยังไม่พร้อม แสก้หลงว่าตนนั้นได้ใช้ อำนาจไปให้ทางที่ถูกต้องเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและหากผู้ที่ครอบครองอำนาจนั้นเป็นคนดีเช่นตัว เขาซึ่งใช้อำนาจไปในทางที่ดีก็จะไม่ก่อผลเสียใดๆ(...) unlimited power is the right thing when it is in safe hands, his hands that he considered the safest (...)³¹

แสก้ยังเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอกด้วย เช่นการที่แสก้กล่าวว่าเขาต้องการที่จะลบล้าง ความมั่งงายทางศาสนาและการเชื่อถือเวทมนตร์ให้หมดไป แต่เขาก็นำเอาเรื่องเวทมนตร์มาหา อำนาจให้กับตัวเอง และเขากล่าวว่าต้องการล้มล้างระบบศักดินาเพื่อทำให้สังคมมีความเท่าเทียม กันแต่ในขณะเดียวกันนั้นเขาก็มีความสุขกับอำนาจที่เขาได้รับมา หรือการที่เขาชื่นชมบรรณาติที่ งดงามของยุคนั้นแต่เขาก็วางแผนที่จะสร้างโรงงานขึ้น ซึ่งก็จะทำลายทัศนียภาพเช่นนั้นอย่างแน่ นอน

³⁰ Ibid., p. 33.

³¹ Ibid., p. 34.

การที่เขาใช้อำนาจอย่างมากนี้เองทำให้แสก้โหดร้ายขึ้นเรื่อยๆ โดยเขาไม่ตระหนักถึงข้อนี้ ในบทสุดท้ายที่เขาต้องต่อสู้กับอัสวินและทหารของศาสนจักร เขาเลือกใช้รั้วไฟฟ้าและระเบิดในการต่อสู้ ซึ่งก็ทำให้คู่ต่อสู้ต้องล้มตายลงเป็นอันมาก

Even more macabre is the Yankee's apparent enjoyment of the killing. He throws the switch that kills eleven thousand men at once and exclaims, "there was a groan you could hear"³²

แม้ว่าเหล่าทหารของศาสนจักรจะไม่สามารถจับตัวแสก้และกองทหารของเขาจากที่มันได้ แต่จากสภาพของสนามรบที่ต้องรายล้อมไปด้วยซากศพของทหารและอัสวินจำนวนมากทำให้คนของแสก้เจ็บป่วยและล้มตาย รวมไปถึงตัวของแสก้เองด้วย สรุปได้ว่าสุดท้ายแล้วเขาได้รับหายนะจากการกระทำของตัวเอง

นอกจากนั้นข้อสังเกตอีกประการที่น่าสนใจคือชื่อของแสก้ก็เป็นชื่อที่แสดงให้เห็นความเป็นคนอเมริกันหรือแองกิโลแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนโง่เขลาที่มีความสามารถเฉพาะเรื่องเครื่องจักร และการที่ทเวนให้เขามีนามสกุลมอร์แกนนั้นก็อาจจะเพื่อให้เขามีความเกี่ยวพันบางประการกับพระนางมอร์แกน เลอ เฟย์ เพื่อแสดงนิสัยหรืออีกด้านโหดร้ายที่ทำทุกอย่างเพื่ออำนาจในตัวของเขา เขายังถูกเรียกว่าเซอร์บอส (Sir Boss) ซึ่งเป็นชื่อที่แฝงความหมายถึงการเป็นหัวหน้า ผู้ควบคุมทาส (slave master) นั่นเอง

-แคลเรนซ์

แคลเรนซ์เป็นเด็กหนุ่มที่เปรียบเสมือนมือขวาคนสนิทของแสก้ มอร์แกน ในตอนแรกเขาเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งในคาเมลอตที่ซื่อ และศรัทธาในเรื่องของเวทมนตร์ ซึ่งแสก้ก็อาศัยความเชื่อและศรัทธาของแคลเรนซ์ หลอกใช้งานเขา

The poor boy was in such a state that he could hardly answer me. It was pitiful to see a creature so terrified, so unnerved, so demoralized. But he promised everything; and on my side he made me promise over and over again

³² Ibid.

that I would remain his friend, and never turn against him or cast any enchantments upon him.³³

แคลเรนซ์ต่างจากคนอื่นตรงที่เขาเป็นคนฉลาดและพร้อมที่จะเปิดรับสิ่งใหม่ๆ เขายังต่างจากแสงค์ที่เข้าใจสภาพสังคมของตนเป็นอย่างดี แม้เขาจะเห็นด้วยกับแสงค์ในการการพัฒนาเทคโนโลยีและล้มเลิกระบบศักดินา แต่เขาก็เห็นว่าแสงค์พัฒนาความเจริญเหล่านี้โดยไม่เข้าใจว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะลบล้างความมั่งงายในเวทมนตร์และความศรัทธาในศาสนา ความภักดีต่อระบบศักดินา และคตินิยมอัศวินให้หมดไปได้ เช่นในตอนที่เขาเขียนจดหมายถึงฝ่ายอัศวินเพื่อเตือนว่าพวกเขาไม่มีทางสู้ได้ จึงควรยอมแพ้โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ แคลเรนซ์ให้ความเห็นว่าแสงค์ยังคงไม่มีความเข้าใจในความสูงส่งของพวกอัศวินที่ยอมตายดีกว่าต้องยอมแพ้อย่างเสียศักดิ์ศรี และการที่แสงค์เขียนจดหมายไปสั่งให้พวกเขายอมแพ้นั้นก็เป็นการเหยียดหยามอย่างรุนแรง

I read it to Clarence, and said I proposed to send it by a flag of truce. He laughed the sarcastic laugh he was born with, and said :

“Somehow it seems impossible for you to ever fully realize what the nobilities are. Now let us save a little time and trouble. Consider me the commander of the knights yonder. Now, then, you are the flag of truce; approach and deliver me your message, and I will give you your answer.”

I humored the idea. I came forward under my imaginary guard if the enemy's soldiers, produced my paper, and read it though, for answer, Clarence struck the paper out of my hand, pursed up a scornful lip and said with lofty disdain:

“Dismember me this animal, and return him in a basket to the base-born knave who sent him; other answer have I none!”³⁴

อาจกล่าวได้ว่าแคลเรนซ์ นอกจากเป็นเหมือนผู้ช่วยคนสนิทของแสงค์แล้ว ยังเป็นตัวละครที่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความโง่เขลา ทนงตนและขาดความเข้าใจในสภาพสังคมและประชาชน

³³ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's court*, p. 22.

³⁴ Ibid.

คามลอทของแสงค์ ซึ่งเป็นสาเหตุให้การพยายามที่จะพัฒนาและเปลี่ยนคามลอทของเขานั้น ล้มเหลวและนำไปสู่หายนะ

สำหรับเรื่อง *The Once and Future King* นั้น นอกเหนือไปจากตัวละครสัตว์ต่างๆ ที่ถูกเพิ่มเติมเข้ามาเพื่อสะท้อนแก่นความคิดที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึงต่อไปแล้ว วัตต์ยังได้เพิ่มเติมตัวละครอื่นๆ เพื่อเพิ่มความสุขสนานให้กับเรื่องของเข

- ตัวละครจากเรื่อง โรบิน ฮู้ด (Robin Hood)

ส่วนที่จัดได้ว่าเป็นการแต่งเติมของวัตต์ ได้แก่ตอนที่วาร์ทและเคย์ได้ออกไปผจญภัยกับ โรบิน วู้ด (Robin Wood) ซึ่งเป็นตัวละครจากเรื่องโรบิน ฮู้ด วาร์ทและเคย์ได้พบกับลิตเติล จอห์น (Little John) ตัวละครตัวหนึ่งผู้อธิบายให้เด็กทั้งสองฟังว่านักประพันธ์เป็นผู้ที่ทำให้ชื่อของโรบิน วู้ด ซึ่งหมายถึงป่านั้นผิดเพี้ยนไป

“Oh!” cried the Wart in delight. “ I’ve heard of you often, when they tell Saxon stories in the evening, of you and Robin Hood”

“Not Hood,” said Little John reprovingly. “ That bain’t the way the name ‘un, measter, not in the ‘ood.”

“But it is Robin Hood in the stories,” said Kay.

“Ah, them book-learning chaps. They don't know all. How’m ever, ‘tis time us do be stepping along.”³⁵

การผจญภัยนี้สอนแสดงให้วาร์ทเห็นลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดีในตัวของโรบิน วู้ด ได้แก่การให้เกียรติและประพุดต่อคนในปกครองของตนอย่างเท่าเทียม ทั้งยังเสียสละเพื่อคนของเขา เช่นช่วยเหลือบาทหลวงทัก (Friar Tuck) กับเด็กเลี้ยงสุนัขที่ถูกพระนางมอร์แกน เลอ เฟย์ จับตัวไป

³⁵ T.H.White, *The Once and Future King*, p. 96.

3.2.3 ฉาก

ฉากของเรื่องนี้นับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่องเพราะสามารถที่จะทำให้เกิดแก่นความคิดที่ทวนและไวต์ต้องการจะนำเสนอขึ้นเด่นชัดมากยิ่งขึ้น

3.2.3.1 คาเมลอทกับมิติเวลาและสถานที่ในคริสต์ศตวรรษที่ 19

แม้ว่าเรื่องนี้จะเปิดฉากขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 19 แต่ทเวนเลือกที่จะเปิดฉากของเรื่องที่ปราสาทออร์ริก (Warwick Castle) เป็นการดึงให้ผู้อ่านได้เข้าไปสู่บรรยากาศของยุคกลาง ตั้งแต่เริ่มเรื่อง อีกทั้งยังได้เป็นการเปิดตัวแองก์ มอร์แกน ตัวละครหลัก โดยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความคุ้นเคยที่เขามีต่อปราสาทและของต่างๆ ในพิพิธภัณฑสถาน เพื่อให้เห็นว่าแองก์นั้นได้เคยใช้ชีวิตอยู่ในคาเมลอท

It was in Warwick Castle that I came across the curious stranger whom I am going to talk about. He attracted me by three things: his candid simplicity, his marvelous familiarity with ancient armor, and the restfulness of his company.³⁶

เมื่อนักเขียนเป็นอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 6 ผู้อ่านได้เห็นทัศนียภาพที่สงบและสวยงามเหมือนในหนังสือภาพ และเป็นภาพของยุคกลางตามแบบของนวนิยายแนวโรมานซ์

It was a soft, reposeful summer landscape, as lovely as a dream, and as lonesome as Sunday. The air was full of the smell of flowers, and the buzzing of insects, and the twittering of birds,³⁷

สภาพแวดล้อมที่สวยงามบริสุทธ์นั้นเปลี่ยนไปเมื่อแองก์จะให้คาเมลอทเป็นเหมือนอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 เช่นการสร้างโรงงานของแองก์ที่ทำให้อากาศเสีย

³⁶ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. xvii.

³⁷ Ibid., p. 1.

My soap factory felt the strain early. At first I had only two hands; but before I had left home I was already employing fifteen, and running night and day; and the atmospheric result was getting so pronounced that the king went sort of fainting and gasping around and said he did not believe he could stand it much longer, and Sir Launcelot got so that he did hardly anything but walk up and down the roof and swear, although I told him it was worse up there than anywhere else, but he said he wanted plenty of air; and he was always complaining that a palace was no place for a soap factory anyway, and said if a man was start one in his house he would be damn if he wouldn't strangle him.³⁸

สภาพแวดล้อมที่สวยงามในตอนแรกเปรียบได้กับประชาชนที่ซื้อบริสุทธิ์และอัศวินในคริสต์ศตวรรษที่ 6 ที่คูองอาจกล้าหาญ พร้อมกับสภาพแวดล้อมที่เริ่มเสื่อมลงเรื่อยๆ จากฝีมือของ แสงค์ ผู้อ่านก็ได้เห็นว่าแท้จริงแล้วสภาพสังคมของคริสต์ศตวรรษที่ 6 นั้นก็ไม่ได้สวยงามเหมือนอย่างทีคิดในตอนแรก เขายังพยายามเปลี่ยนสังคมศักดินาซึ่งทำให้ผู้อ่านก็ได้เห็นว่าแท้จริงแล้ว สภาพสังคมของคริสต์ศตวรรษที่ 6 นั้นก็ไม่ได้สวยงามเหมือนอย่างทีคิดในตอนแรกไม่ว่าจะเป็น ความโหดร้ายของชนชั้นปกครองและศาสนจักรที่มีต่อประชาชน รวมไปถึงความรุนแรงที่ศาสนจักรต่อต้านแสงค์เพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจของตน โดยเฉพาะในฉากสุดท้ายที่เป็นสงครามระหว่างทัพของศาสนจักรและแสงค์ซึ่งสงครามนี้ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะแย่งชิงอำนาจระหว่างแสงค์และ ศาสนจักรจบสิ้นลง สภาพของเมืองก็เรียกได้ว่าตรงกันข้ามกับความสวยงามในตอนต้นเรื่องอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นความเสื่อมของสภาพแวดล้อมและซากศพของเหล่าทหาร ซึ่งสงครามนี้ก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะแย่งชิงอำนาจระหว่างแสงค์และศาสนจักร

I approached England the next morning, with the wide highway of salt-water all to myself. There were ships in the harbor, at Dover, but they were naked as to sails, and there was no sign of life about them. It was Sunday; yet at Canterbury the streets were empty; strangest of all, there was not even a priest

---

³⁸ Ibid., p. 94.

in sight, and no stroke of a bell fell upon my ear, the mournfulness of death was everywhere.³⁹

การที่ทเวนได้เติมลักษณะของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่แสงค์คุ้นเคยแทรกเข้ามาในเรื่องเป็นระยะๆเช่น ในตอนต้นเรื่องที่แสงค์คิดว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน และเขาขอให้ได้ยินเสียงหวูดโรงงานที่คุ้นเคยมาปลุกให้เขาตื่น เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นว่าเป็นเวลาต่อมาความเมลอทจะเปลี่ยนไปเหมือนอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 เช่นการมีโรงงานอุตสาหกรรม และยังแสดงให้เห็นว่าแสงค์ต้องการเปลี่ยนความเมลอทตามความพอใจและความคุ้นเคยของตนเองเท่านั้น

For the time, I used to wake up , mornings, and smile at my “dream,” and listen for the Colt’s factory whistle; but that sort of thing played itself out, gradually, and at last I was fully able to realize that I was actually living in the sixth century and in Arthur’s court, not a lunatic asylum.⁴⁰

3.2.3.1 การจำลองฉากและบรรยากาศแบบยุคกลาง

ในฉากแรกของเรื่อง *The Once and Future King* ไวต์เรียกเมืองนี้ว่า“แกรมเมรี” (Grammerye) ซึ่งหมายความว่าเรื่องนี้นั้นไม่ได้เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษจริงๆแต่เป็นดินแดนสมมุติ เพราะไวต์ต้องการปกป้องตัวเองเนื่องจากเขาได้เขียนเรื่องนี้เพื่อวิพากษ์วิจารณ์สังคมอังกฤษของตนเอง ดังนั้นไวต์จึงเพิ่มเติมเวทมนตร์เพื่อทำให้เรื่อง *The Once and Future King* ดูเป็นเรื่องแต่งมากยิ่งขึ้น

The forests rang with the knights walloping each other on the helm, and the unicorns in the wintry moonlight stamped with their silver feet and snorted their noble breaths if blue upon the frozen air.⁴¹

³⁹ Ibid., p. 312.

⁴⁰ Ibid., p. 39.

⁴¹ T.H.White, *The Once and Future King*, p. 137.

ไวด์บรรยายฉากของเหมือนในตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับดั้งเดิมเกือบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความสวยงามและความสงบสุข อีกทั้งลักษณะของบ้านเมืองและผู้คนทั้งหลายก็เป็นภาพของยุคกลางเช่นที่เราจะเห็นได้ในงานเขียนแนว Arthurian Romance เรื่องอื่นๆในสมัยกลาง อีกทั้งไวด์ยังได้กล่าวย้าว่า สภาพแวดล้อมทั้งหมดที่ผู้อ่านจะได้นั้น ทุกสิ่งเป็นเหมือนอังกฤษในยุคกลางนั่นเอง

Sir Ector's castle stood in an enormous clearing in a still more enormous forest. It had a courtyard and a moat with pike in it. The moat was crossed by a fortified stone bridge which ended half-way across it. The other half was covered by a wooden drawbridge which was wound up every night...It was July, and real July weather, such as the had in Old England.⁴²

ความสงบสุขยิ่งเห็นได้ชัดในบทที่ 14-16 ของ *The Sword in the Stone* โดยเซอร์เอคเตอร์ ออกไปล่าสัตว์ ไวด์บรรยายให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของ “อังกฤษแสนสุข” (Merry England) ซึ่งเป็นภาพของยุคกลางตามแบบของนิยายโรมานซ์⁴³

ในตอนท้ายของเรื่อง สภาพแวดล้อมที่สวยงามก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นเสื่อมโทรม ทั้งนี้ก็เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสงคราม

The market-place was an avalanche, like a scene from the Wild West. The baskets of fruit were broken, so that the coco-nuts poured down. The knights if the guard were mounting, hopping beside their chargers with one foot in the stirrup, while each horse revolved about the axis if its rider.⁴⁴

จะเห็นได้ว่า ทั้งงานของทเวนและไวด์ ต่างก็มีจุดที่เหมือนกันอยู่ กล่าวคือบรรยายฉากในตอนต้นเรื่องถูกบรรยายอย่างสวยงาม แต่เมื่อเหตุการณ์ดำเนินมาจนถึงตอนท้ายเรื่อง ความสวย

⁴² Ibid., p. 12.

⁴³ Daniel Moran, *Cliff's Notes "The Once and Future King"*, p. 46.

⁴⁴ Ibid., p. 582.

งาม ก็เปลี่ยนไปเป็นความเสื่อมโทรม ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากสงครามและความเลวร้ายของมนุษย์ที่ถูกเปิดเผยให้ผู้อ่านได้เห็นมากขึ้นนั่นเอง

3.2.4 กลวิธีการประพันธ์

แนวการเขียนของทั้งสองเรื่องคือเปลี่ยนจากงานเขียนในรูปแบบที่เป็นตำนานแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์บางประการมาเป็นงานเขียนในรูปแบบของนวนิยายซึ่งเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้ประพันธ์ และเป็นแนวทางการเขียนนิยายในคริสต์ศตวรรษที่ 19 สืบเนื่องมาจากคริสต์ศตวรรษที่ 20

ดังที่ได้กล่าวมาข้างแล้วข้างต้นว่าแนวการเขียนที่เป็นลักษณะโดดเด่นของทเวนนั้นคือการเขียนในแนวเสียดสี นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* โดยทเวนนั้นใช้กลวิธีการประพันธ์แบบเสียดสีด้วยจุดมุ่งหมาย เพื่อวิพากษ์วิจารณ์สถาบันและบุคคลทั้งในอดีตและร่วมสมัยกับเขา ประเด็นหลักๆ ที่ทเวนต้องการจะเสียดสีนั้นส่วนใหญ่จะเป็นด้านของสังคม ไม่ว่าจะเป็นการปกครอง ความอยุติธรรมของระบบยุติธรรม ความเชื่อถือต่างๆ หรือ ธรรมเนียมปฏิบัติบางประการของประชาชน

(...)social criticism on slavery , on the injustices of the Church and the nobility , on the absurdity of hereditary preferment ,on the ridiculousness of knighthood , and on the existence of unjust laws. However, conjointly, we also have a very fanciful story (bordering on science fiction) which delight the readers with its inventiveness.⁴⁵

ในขณะที่นวนิยายเรื่อง *The Once and Future King* ของไวด์ได้นำเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ซึ่งเป็นเรื่องไกลตัวผู้อ่านมาใช้เพื่อเป็นการให้ผู้อ่านยอมรับแนวคิดที่เขาต้องการวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างง่ายดายและปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องระบบการศึกษาที่ไม่ถูกต้อง และความโหดร้ายของสงคราม

⁴⁵ Gary Carey, *CliffsNote*, 'A Connecticut Yankee in King Arthur's Court', p. 6.

3.2.4.1 ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ในรูปแบบเสียดสี

ประเด็นหนึ่งที่จะขาดไม่ได้ในงานของทเวนได้แก่การแต่งในแนวเสียดสี ในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's court* นี้มีน้ำเสียงเสียดสีเรื่องอื่นด้วย เช่น คตินิยมอัศวินหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับงานศิลปะ ความคิดเกี่ยวกับคตินิยมอัศวินถือเป็นเรื่องตรงข้ามกับวิถีชีวิตของชาวอเมริกันในยุคของทเวนอย่างสิ้นเชิง ทเวนยังมองว่าคตินิยมอัศวินนั้นเป็นเรื่องโง่เขลา และก็เป็นอีกประเด็นสำคัญที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ของ ทเวน สะท้อนภาพของตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่แตกต่างไปจากฉบับอื่นๆ ที่ล้วนแต่เสนอภาพของอัศวินที่ทรงเกียรติ ทเวนแสดงภาพของอัศวินต่างออกไป เช่น อัศวินที่แต่งตัวทะอะทะและน่าขบขัน โดยเฉพาะในตอนที่แสงค์ต้องต่อสู้กับอัศวิน 500 คน และเขายังป้อนใส่เหล่าอัศวิน

We have an absurd, imaginative picture of the Western Cowboy firing into the overdressed and plumed knights.⁴⁶

นอกจากจะทำให้คนอ่านมองเห็นภาพของควาบอยตะวันตกแล้ว ยังได้เห็นความหวาดกลัวของอัศวินที่ต่างพากันหนีเอาตัวรอด

I [Hank Morgan] raised my revolvers and pointed them—the halted host stood their ground just about one good square moment, then broke and fled.⁴⁷

นอกจากนั้นแสงค์ยังเห็นว่า สิ่งต่างๆ ที่อัศวินทำล้วนเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่ว่าจะเป็นการประลองหรือการออกตามหาจอกศักดิ์สิทธิ์ ประเด็นเกี่ยวกับจอกศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถือว่าเป็นตำนานสำคัญอันหนึ่งของเรื่องกษัตริย์อาเธอร์นั้น ทเวนแทบจะไม่ได้กล่าวถึงเลย

(...) and very stirring and picturesque and ridiculous human bull fights they were, too. But just a little wearisome to a practical mind. Another popular diversion was going for the Holy Grail (...)⁴⁸

⁴⁶ Ibid., p. 57.

⁴⁷ Mark Twain, *Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 301.

⁴⁸ Ibid., p. 45.

ตอนที่แสงค์ได้พบพระนางมอร์แกน เลอ เพย์นั้น ทเวนได้แสดงให้เห็นความโหดร้ายของพระนางที่สามารถฆ่าคนได้อย่างง่ายดาย ส่วนแสงค์ เมื่อพระนางรู้สึกอยากจะสั่งประหารใครสักคน เขาได้แนะนำให้พระนางประหารวงศ์ทั้งวงเพราะเล่นได้ไม่ดี เหตุการณ์นี้แสดงว่าแสงค์โหดร้ายเพิ่มมากขึ้น แสงค์ยังเห็นว่าศิลปินที่ทำผลงานออกมาได้ไม่ดีและขาดความรับผิดชอบนั้นถือเป็นความผิด

I [Hank Morgan] having the musicians ordered into our presence to play that Sweet Bye and Bye again, which they did. Then I saw that she was right and gave her permission to hang the whole band.⁴⁹

เรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* นี้ก็ยังมีความเป็นนิยายวิทยาศาสตร์อีกด้วย ซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เรื่องนี้มีความสนุกสนานและมีความแปลกใหม่ในสมัยนั้น เมื่อมีการนึกถึงนิยายวิทยาศาสตร์คนส่วนใหญ่มักจะนึกถึงจูลส์ เวิร์น (Jules Verne) และ เอช.จี เวลล์ (H.G. Wells) ซึ่งจัดได้ว่าเป็นบิดาของนิยายแนวนี้นี้ แต่ก่อนหน้ายุคของทั้งสอง นิยายวิทยาศาสตร์มักจะปรากฏออกมาในรูปแบบของนวนิยายเสียดสี ล้อเลียน วิพากษ์สังคมหรือนวนิยายฝันเฟื่อง (Fantasy) โดยอ้างอิงหลักการหรือทฤษฎีต่างๆทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งทฤษฎีที่มีอยู่เฉพาะในจินตนาการของนักเขียนเท่านั้น ตัวเอกของเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* มีการเดินทางย้อนเวลากลับสู่อดีต (transmigration of souls หรือ transposition of epochs and bodies)

นอกจากนี้นักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชื่อ เฟรดเดอริกค์ โพลล์ (Frederick Pohl) ได้กล่าวไว้ว่านิยายวิทยาศาสตร์นั้นเป็นนิยายที่แสดงถึงผลกระทบจากการพัฒนาและสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* แสงค์เป็นตัวละครที่นำเอาเทคโนโลยีและการพัฒนาไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับบุคคล เวลา และสถานที่ ซึ่งก็นำไปสู่ความหายนะ⁵⁰

⁴⁹ Ibid., p. 103.

⁵⁰ ดร.ชัยวัฒน์ คุปตระกูล, *วิทยาศาสตร์ในนิยายวิทยาศาสตร์* (กรุงเทพฯ: สนพ.ต้นหมาก, 2524), หน้า 106-107.

นอกจากนั้น ทเวนยังได้แต่งให้เรื่องนี้นั้นมีลักษณะเป็นเรื่องซ้อนเรื่อง (frame story) กล่าวคือ ผู้เขียนซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นตัวของมาร์ก ทเวน⁵¹ ได้นำเรื่องของชายแปลกหน้าหรือแองค์มาถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งโดยทเวนได้แต่งบท “A Word of Explanation” ซึ่งเป็นส่วนที่เกริ่นให้ผู้อ่านได้ทราบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจากบันทึกของแองค์ และในตอนท้ายของเรื่องก็จบลงด้วย “Final P.S by M.T” ซึ่งเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนนำบันทึกไปคืนแองค์และพบว่าเขากำลังจะตายพร้อมพริ้วเพื่อที่ต้องการจะกลับคืนสู่คามลือท้ออีกครั้งหนึ่ง การที่ทเวนใช้การเล่าแบบเรื่องซ้อนเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเขาเป็นเพียงผู้ที่นำเรื่องนี้มาถ่ายทอดเท่านั้น และปกป้องตัวเองในการที่เขากล่าววิพากษ์วิจารณ์รัฐ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการกดขี่แรงงานทาส ความไม่ยุติธรรมของรัฐ ปัญหาที่อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่จะนำมาหากมีการใช้อย่างไม่เหมาะสม

3.2.4.2 การผสมผสานรูปแบบยุคกลางกับคริสต์ศตวรรษที่ 20

จะเห็นได้ว่าไวต์นั้นได้ปรากฏตัวอย่างชัดเจนในเรื่อง โดยการใช้สรรพนามว่า “I” และเรียกผู้อ่านว่า “You” เพื่อเป็นการพูดกับผู้อ่านโดยตรง ประกอบกับการที่มีเวทมนตร์ปรากฏเกือบตลอดเรื่อง เป็นการทำให้ผู้อ่านรู้สึกผ่อนคลายและสามารถรับฟังความคิดเห็นของเขาที่ต้องการพูดถึงประเด็นที่จริงจัง เช่นความโหดร้ายของสงครามได้ง่ายขึ้น และการที่ยกเรื่องเกี่ยวกับยุคกลางที่ไกลตัวผู้อ่านเพื่อจะวิพากษ์วิจารณ์สังคมของตนได้อย่างไม่ต้องกลัวผลกระทบ

เนื่องจากเรื่อง *The Once and Future King* เล่าถึงเหตุการณ์ยุคกลางที่ไกลตัวผู้อ่านในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ไวต์จึงเปลี่ยนชื่อของสถานที่และสิ่งของที่ยังคงปรากฏในยุคของเขาให้เป็นชื่อที่ผู้อ่านคุ้นเคยเช่นชื่อของไวน์ และชื่อโรงเรียน เช่นในตอนที่เซอร์เอกเตอร์ปรึกษากับเซอร์กรรมมอร์ถึงเรื่องการศึกษาของเคย์และวาร์ท เซอร์เอกเตอร์แนะนำให้เขาหาครูมาสอนเพราะว่าไม่สะดวกที่จะส่งเด็กทั้งสองไปเรียนที่อีตัน (Eton) เป็นที่แน่นอนว่าในสมัยนั้นย่อมไม่มีโรงเรียนอีตัน แต่ไวต์ได้อธิบายไว้ว่า เขาได้ยกชื่อโรงเรียนนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้ง่ายขึ้น

It was not really Eton that he mentioned, for the College of Blessed Mary was not found until 1440, but it was a place of some sort. Also they were drinking Metheglyn, not port, but by mentioning the modern wine it is easier to give you the feel.⁵²

⁵¹ Gary Carey, *Cliff's Notes "A Connecticut Yankee in King Arthur's Court"*, p. 8.

⁵² T.H.White, *The Once and Future King*, p. 10.

นอกจากนั้น ไรต์ยังได้อธิบายเพิ่มเติมรายละเอียดของสิ่งที่มีแต่ในยุคกลาง เช่น ขั้นตอนการขึ้นเป็นอัศวิน การประลอง การควลทวนเป็นต้น ทั้งนี้ก็เข้าไปเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

Tilting was a great art and need practice. When two knights jousted they held their lances in their right hands, but they direct they horse at one another so that each man had his opponent on his near side(...)⁵³

นอกจากการอธิบายต่างๆดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ไรต์ยังได้กล่าวอ้างไปถึงงานของนักเขียนท่านอื่นอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นมาโลรี "There is no need to give a long description of the tourney. Malory gives it(...)"⁵⁴ หรือเทนนีสัน "(...)who knew the Arthurian legend only from Tennyson and people of that sort, would have been startled to see that the famous lovers were past their prime."⁵⁵ การที่ไรต์ทำเช่นนี้เป็นการช่วยให้ผู้อ่านที่รู้จักเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์จากงานของเขาสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดของตำนานที่เขาไม่ได้กล่าวถึง เพราะเขาเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเล่าตำนานในส่วนที่สามารถหาอ่านจากงานของผู้อื่นได้ ในขณะที่ผู้อ่านที่รู้จักกษัตริย์อาเธอร์จากงานของนักเขียนอื่นเช่นมาโลรี ได้เห็นรายละเอียดของตำนานที่ไรต์แต่งเพิ่มเติม เช่น ชีวิตในวัยเด็กของกษัตริย์อาเธอร์

แม้ว่าเรื่อง *The Once and Future King* ไม่เป็นไปในเชิงเสียดสีเหมือนของทเวนแต่จะเห็นลักษณะของการเสียดสีปรากฏอยู่บ้าง แต่เป็นเพื่อสร้างความขบขันมากกว่า ยกตัวอย่างเช่นในฉากการประลองระหว่างเซอร์กรัสมอร์และกษัตริย์เพลลินอร์ ที่สนใจภาษาที่ใช้ในการสนทนา ระหว่างการประลองมากกว่าต่อสู้

"Then you must stay and joust with me, false knight."

"Haven't you got that wrong, Pellinore?" inquired Sir Grummore. "I believe it ought to be 'thou shalt'."

⁵³ Ibid., p. 56.

⁵⁴ Ibid., p. 549.

⁵⁵ Ibid., p. 529.

“Oh, I’m sorry, Sir Grummore. Yes, so it should, of course. Then thou shalt stay and joust with me, false knight.”⁵⁶

จะเห็นได้ว่าทเวน และไวต์ต่างก็เลือกที่จะนำเอาตำนานของกษัตริย์อาเธอร์ซึ่งเป็นเรื่องของยุคกลางที่ไกลตัวมาเขียนขึ้นอีกครั้ง โดยมีการปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมในรายละเอียดของเรื่อง เพื่อให้ถ่ายทอดแก่นความคิดของตนที่ต้องการวิพากษ์วิจารณ์สังคมได้อย่างง่ายดายและปลอดภัยยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

⁵⁶ Ibid., p. 64.

บทที่ 4

ทัศนคติของผู้ประพันธ์ในตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับนวนิยาย

นวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของทเวนและ *The Once and Future King* ของไวต์ ต่างก็เป็นการนำเอาตำนานของกษัตริย์อาเธอร์มาเขียนขึ้นใหม่ แม้ว่าจะงานทั้งสองจะเป็นไปในแนวที่แตกต่างกันแต่ต่างก็สะท้อนสภาพสังคมในยุคของผู้แต่งและวิพากษ์วิจารณ์สังคมทั้งในอดีตและสังคมสมัยใหม่ รวมไปถึงทัศนคติของผู้แต่งอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นการเสียดสีระบบอุตสาหกรรม ระบบการปกครอง อำนาจของศาสนจักรนิกายโรมันคาทอลิก ระบบทาสของทเวน หรือการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการให้การศึกษาของเด็ก และความรู้สึกต่อต้านความรุนแรงของสงครามของไวต์

4.1 *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*

สังคมอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่ทเวนสะท้อนในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นช่วงหลังการฟื้นฟูประเทศหลังสงครามกลางเมือง ซึ่งอเมริกาเข้าสู่ยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม กลายเป็นชาติที่มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและมีความรู้ทางเทคโนโลยีสูงกว่าชาติอื่น ทำให้ประชาชนอเมริกันรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชาติของตนและต้องการตัดขาดตนเองจากประเทศอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่ นอกจากนั้นยังเป็นช่วงซึ่งมีการออกล่าอาณานิคมในดินแดนห่างไกลเพื่อขยายความมั่งคั่งและก้าวหน้า และจากการขยายตัวทางอุตสาหกรรมทำให้ความต้องการแรงงานเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เกิดชนชั้นกรรมกรผิวขาวและแรงงานทาสผิวดำ

4.1.1 วิทยาการสมัยใหม่และนโยบายจักรวรรดินิยม

อเมริกาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยมีการคิดค้นและประดิษฐ์สิ่งของต่างๆ เพื่อช่วยให้ชีวิตประจำวันง่ายขึ้น รวมถึงการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งนำเครื่องจักรมาใช้ในโรงงานช่วยให้มีการผลิตครั้งละเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้เศรษฐกิจพัฒนาไป

อย่างรวดเร็ว การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วทำให้อเมริกาต้องการทรัพยากรมากขึ้น ประกอบกับประเทศต่างๆในยุโรปดำเนินนโยบายจักรวรรดินิยมเพื่อสร้างอำนาจให้กับประเทศของตัวเอง ดังนั้นอเมริกาจึงเริ่มนโยบายจักรวรรดินิยมของตัวเองในช่วงปี ค.ศ.1898-1916¹

โดยผู้ที่สนับสนุนนโยบายจักรวรรดินิยมได้ให้เหตุผลของการออกแสวงหาอาณานิคมว่า

1. ชาวอเมริกันมีความภาคภูมิใจในความเป็นมหาอำนาจของตน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยี จึงต้องการขยายอิทธิพลของตนไปยังประเทศต่างๆ
2. ชาวอเมริกันมีความสนใจที่จะส่งเสริมการปกครองประชาธิปไตยในประเทศที่ด้อยพัฒนาต่างๆ
3. มีความต้องการวัตถุดิบจากนอกประเทศเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมของตน
4. ต้องการตลาดสินค้าภายนอกเพื่อรับซื้อสินค้าอุตสาหกรรมจากอเมริกา²

จากเหตุผลที่อเมริกาต้องการขยายอำนาจของตนและพัฒนาประเทศด้อยพัฒนาต่างๆ ทำให้เมื่ออเมริกายึดดินแดนอาณานิคม จึงพยายามนำแนวคิดทางสังคม วัฒนธรรมและเทคโนโลยีของตนเองเข้าครอบงำชนพื้นเมือง ของดินแดนอาณานิคมที่อเมริกาเห็นว่าด้อยพัฒนา ซึ่งเหมือนเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อดินแดนอาณานิคมเหล่านั้น แต่แท้จริงแล้วเป็นการบังคับให้คนพื้นเมืองต้องเปลี่ยนมาดำเนินชีวิตแบบอเมริกันเพื่อที่คนอเมริกันที่อาศัยในดินแดนนั้นไม่ต้องปรับตัว

จากในเรื่องนั้นเราจะเห็นได้ว่าแฮงค์ มอร์แกนซึ่งเป็นตัวแทนของโลกที่มีการพัฒนาทางวัตถุแล้วนั้น เมื่อเขาได้เข้าไปในโลกของคาเมลอท หรืออังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 6 แม้ธรรมชาตินั้นสวยงาม แต่เขาคิดว่าความซื่อบริสุทธิ์ของประชาชนในยุคนั้นเป็นความโง่เขลาจนเปรียบเทียบได้เหมือนกับว่าเขานั้นเป็นโรบินสัน ครูโซ (Robinson Crusoe) มนุษย์เพียงคนเดียวบนเกาะร้างไร้ผู้คนและสิ่งอำนวยความสะดวก เขายังเปรียบเทียบประชาชนคาเมลอทว่าเป็นแค้สัตว์ เขายังเห็นว่าการที่จะทำให้สภาพของสิ่งแวดล้อมนี้ดีขึ้นก็ด้วยการที่เขาต้องประดิษฐ์คิดค้นอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อที่จะทำให้ตัวเขาเองนั้นได้รู้สึกคุ้นเคยมากยิ่งขึ้น

I saw that I was just another Robinson Crusoe cast away on an uninhabited island with no society but some more or less tame animals, and if I wanted to

¹ สุริย์ พงษ์จันทร์, *ประวัติศาสตร์อเมริกา* (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิชญ์โลก, 2526), หน้า.161.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 168.

make life bearable I must do as he did—invent, contrive, create, reorganize things; set brain and hand to work, and keep them busy.³

แองค์คิดว่าคาเมลอทเป็นเหมือนดินแดนป่าเถื่อนไม่มีระบบสังคม โดยเขาได้ตัดสินโดยนำเอาสังคมอเมริกันคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่เขาคุ่นเคยมาเป็นตัวเปรียบเทียบ หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเขาได้นำเอาการพัฒนาทางวัตถุมาเป็นมาตรฐานนั่นเอง

แม้ว่าในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* นี้ จะเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างด้านการพัฒนาการของวิทยาการระหว่างอังกฤษคริสต์ศตวรรษที่ 6 กับอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 ยังสะท้อนให้เห็นการล่าอาณานิคมของประเทศอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยบุคคลซึ่งมีการพัฒนาทางวิทยาการมากกว่ามักเป็นผู้ค้นพบดินแดนใหม่และตัดสินว่าดินแดนใหม่ที่ตนค้นพบนั้นเป็นดินแดนที่ด้อยพัฒนา อีกทั้งยังเห็นว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องสร้างความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงขึ้นในดินแดนนั้น โดยไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสม หรือวัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งทเวนได้เปรียบเทียบแองค์กับโคลัมบัส (Columbus) และคอร์เตส (Cortez)

It came into my mind, in the nick of time, how Columbus, or Cortez, or one of those people, played an eclipse as a saving trump once, on some savages, and I saw my chance. I could play it myself, now; and it wouldn't be any plagiarism, either, because I should get it in nearly a thousand year ahead if those parties.⁴

จะเห็นได้ว่า ทเวนได้แสดงความเห็นว่าบุคคลที่เป็นผู้ค้นพบโลกใหม่ หรือค้นพบดินแดนที่มีประชาชนที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีด้อยกว่านั้น ผู้ค้นพบมักอาศัยความได้เปรียบนี้ทำให้ได้รับอำนาจ ความเชื่อถือจากประชาชนเหล่านั้น ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของสังคมเดิมอย่างสิ้นเชิง การเปลี่ยนแปลงนั้นก็มักจะก่อให้เกิดผลในแง่ลบตามมาเหมือนการต่อสู้ระหว่างชาวอินเดียนแดงพื้นเมืองและกลุ่มชนผิวขาวผู้บุกเบิกดินแดนใหม่ เช่นในตอนจบของเรื่องที่แองค์อาศัยความได้เปรียบทางการพัฒนาทางเทคโนโลยีสร้างอาวุธที่ทันสมัย ทำให้เขาสามารถที่จะต่อต้านกองทัพอัศวินของศาสนจักรได้ อีกทั้งทำให้เหล่าอัศวินเหล่านั้นล้มตายเป็นจำนวนมากอย่างน่าสยดสยอง

³ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 34.

⁴ Ibid., p. 23.

We could not count the dead, because they did not exist as individuals, but merely as homogeneous protoplasm, with alloys of iron and buttons.⁵

Land, what a sight! We were enclosed in three walls of dead men! All the other fences were pretty nearly filled with the living, who were stealthily working their way forward through the wires...There was a groan you could hear! It voiced the death-pang of eleven thousand men. It swelled out on the night with awful pathos.⁶

ผู้อ่านได้เห็นถึงภาพที่น่าสยดสยองของสงครามในสมัยของคริสต์ศตวรรษที่ 19 มากกว่าที่เป็นช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 ไม่ว่าจะเป็นการระเบิดหรือรั้วไฟฟ้า นอกจากนั้นยังได้เห็นว่าการสงครามแล้วทั้งสองฝ่ายต่างก็ต้องสูญเสีย เพราะจากในเรื่องนั้นแม้ว่าแสงค์จะรบชนะฝ่ายศาสจักร แต่ฝ่ายของเขาก็ต้องล้มตายจากเชื้อโรคที่เกิดจากศพที่กองทับถมกันอยู่ และความอดอยาก

แม้ว่าผู้ค้นพบดินแดนใหม่เหล่านั้นจะมองเห็นความแตกต่างกับสังคมเดิมของตนทั้งด้านความเชื่อและวัฒนธรรม แต่เนื่องจากมีความคิดว่าสังคมของตนนั้นดีกว่า จึงมุ่งที่จะเปลี่ยนแปลงดินแดนใหม่ต่อไปโดยยึดมาตรฐานสังคมเดิมของตนเป็นเกณฑ์ เช่นตอนที่แสงค์เห็นว่าตนและแซนดี้ มีความเชื่อและการรับรู้ที่แตกต่างกันเพราะว่าเรียนรู้มาแตกต่างกัน แม้แสงค์จะกล่าวเช่นนั้น แต่เขาก็เปลี่ยนแปลงคามเลอทิให้เป็นตามความคิดของเขาต่อไป

I had to put myself in Sandy's place to realize that she was not a lunatic. Yes, and put her in mine, to demonstrate how easy it is to seem a lunatic to a person who has not been taught, as you have been taught.⁷

---

⁵ Ibid., p. 331.

⁶ Ibid., p. 339.

⁷ Ibid., p. 131.

โดยบุคคลที่เห็นว่าตัวเองพัฒนาแล้วลืมนึกที่จะมองไปว่า พวกเขาของตนเคยที่จะผ่านการไม่รู้มาก่อน นักวิจารณ์ยังให้ความเห็นว่าเหล่าอัศวินและประชาชนของอังกฤษในเรื่องนั้นก็เหมือนชาวอเมริกันในยุคปัจจุบันที่อยู่ในบริเวณที่ห่างไกลจากตัวเมือง ที่ไม่รู้เท่าทันเทคโนโลยีเช่นกัน

ทเวนยังมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการพัฒนาทางวิทยาการและอุตสาหกรรม เราจะเห็นได้ว่าแองค์นั้นเห็นว่าสังคมที่ได้รับการพัฒนาได้แก่สังคมที่มีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี หรือกล่าวได้ว่าเป็นการมองแต่เรื่องการพัฒนาทางวัตถุเท่านั้น ซึ่งความคิดเช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19 หรือยุคของทเวนคิด

His program to resurrect the Dark Ages through Man factories and Soap Factories, electric lights and printing presses represents the beliefs of both Mark Twain and his age⁸

แองค์ยังเป็นตัวละครที่ประสบกรรมของทเวนที่ได้รับผลกระทบจากการพัฒนาเทคโนโลยี ทเวนและแองค์ต่างเป็นคนที่อาศัยอยู่ในฮาร์ทฟอร์ด รัฐคอนเนคตัต ซึ่งเป็นเมืองที่มีการตื่นตัวของอุตสาหกรรม ทั้งทเวนและแองค์จึงหลงใหลในการพัฒนาและภาคภูมิใจในความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีของตน

I [Hank Morgan] am an American. I was born and reared in Hartford, in the state of Connecticut—anyway, just over the river, in the country. So I am a Yankee of the Yankees—and practical; yes, and nearly barren of sentiment, I suppose—or poetry, in other words.⁹

ทั้งทเวนและแองค์เองยังได้รับผลเสียจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีด้วย ได้แก่การที่เขาทุ่มเทเงินทุนจำนวนมากไปกับการค้นคว้าเครื่องพิมพ์แบบใหม่ แต่การค้นคว้านั้นล้มเหลวและทำให้เขาเกือบล้มละลาย

⁸ Stephen Railton, *Industrializing the 6th Century* [Online] Available from : <http://etext.lib.virginia.edu/railton/yankee/cyhompg.html> [2002, December 15]

⁹ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. xi.

He [Twain] immediately began to calculate the number of millions he would be worth presently when the machine was completed and announced to the waiting world. He covered pages with figures that never ran short of millions and frequently approached the billion marks. He obtained a list of all the newspapers in the United States and in Europe, and he counted up the machines that would be required by each. In any event, the typesetter was not the boldest of his ideas, but only the most disastrous.¹⁰

การที่ทเวนมองว่าการค้นคว้าและการพัฒนาเครื่องพิมพ์ของเขาจะทำให้อุตสาหกรรมการพิมพ์รุดหน้า แต่เขาต้องผิดหวังและเกือบล้มละลายนั้นเหมือนแองคี่ที่พัฒนาคาเมลอทโดยหวังให้สังคมดีขึ้นตามความคิดของเขา แต่กลับทำให้เกิดหายนะกับตนเองและประชาชนของคาเมลอท

อาจสรุปได้ว่าอัศวินและประชาชนชาวคาเมลอทในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นเสมือนตัวแทนของคนที่ไม่มีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี ในขณะที่แองคี่นั้นเป็นเสมือนตัวแทนของการพัฒนาที่ก้าวไปอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่ประชาชนทั่วไปจะปรับตัวรับได้ แม้ทเวนภาคภูมิใจในเทคโนโลยีของอเมริกาแต่การพัฒนาอย่างก้าวกระโดดรวมถึงการมุ่งพัฒนาแต่วัตถุโดยหลงลืมเรื่องศีลธรรมก็อาจทำให้เกิดผลเสียได้

4.1.2 การต่อต้านศาสนจักรและนิกายโรมันคาทอลิก

เป้าหมายประการต่อไปที่ทเวนเสียดสีได้แก่คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก โดยส่วนตัวแล้วทเวนเป็นโปรเตสแตนต์ซึ่งต่อต้านนิกายคาทอลิกนั้นเป็นเรื่องธรรมดา ถึงแม้ว่าทเวนพยายามไม่เขียนเรื่องศาสนาเพื่อจะให้หนังสือทำยอดขายได้เป็นจำนวนมาก ดังที่เขาเคยกล่าวกับเฟรด ฮอลล์ (Fred Hall) ตัวแทนคนหนึ่งในสำนักพิมพ์ของเขาว่า "be careful not to get any of the religious matter in"¹¹ แต่เขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะเสียดสีศาสนจักรไว้ในเรื่องนี้

¹⁰ Knowledge Matters Ltd., *Mark Twain's Brave New World* [Online]. Available from: http://www.literature.org/Works/Mark_Twain/ [2004, February 2]

¹¹ *Yankee Anti-Catholicism* [Online] Available from: <http://etext.lib.virginia.edu/railton/yankee/cyhompg.html> [2003, February 23]

นิกายโรมันคาทอลิกมีศูนย์กลางอำนาจอยู่ที่สำนักวาติกัน (Vatican) กรุงโรม ใช้ภาษาละตินเป็นภาษาทางศาสนา ประมุขสูงสุดคือพระสันตะปาปาและมีพระที่เรียกว่าบาทหลวง รวมทั้งเป็นนิกายเดียวที่เชื่อเรื่องนักบุญ และแดนชำระวิญญาณผู้ตาย ซึ่งการที่ให้ประชาชนมีความเชื่อในเรื่องของบุญและบาปเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ศาสนจักรมีอำนาจมาก รวมไปถึงสันตะปาปาถือเป็นประมุขสูงสุดของศาสนจักรที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามคำสั่ง นิกายโรมันคาทอลิกจึงเป็นนิกายที่มุ่งมั่นให้มีศรัทธาและปฏิบัติตามพระศาสนจักร เพราะพระศาสนจักรเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้า และเป็นองค์การที่สามารถนำประชาชนบรรลุดังพระเจ้าได้ ดังนั้นสันตะปาปาบางองค์จึงใช้อำนาจเพื่อแสวงหาประโยชน์ เช่นการออกเรียรายเงินจากคริสต์ศาสนิกชนโดยบอกว่าใครที่บริจาคเงินจึงได้รับการไถ่บาป¹²

ประเด็นความขัดแย้งระหว่างนิกายโรมันคาทอลิกและโปรเตสแตนต์นั้นมีขึ้นเมื่อบาทหลวงชาวเยอรมันชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) เกิดความไม่พอใจต่อสภาพการปกครองของสำนักวาติกันที่ขูดรีดเงินจากประชาชนและยึดที่ดินเป็นของวัด จึงทำหนังสือถึงพระสังฆราชผู้เกี่ยวข้อง แต่กลับได้รับหมายขับออกจากพระศาสนจักรในปี ค.ศ. 1521 มาร์ติน ลูเธอร์ จึงแยกตนเองออกมาตั้งนิกายใหม่ คือ โปรเตสแตนต์ แนวคิดของนิกายนี้เน้นคัมภีร์ ไม่มีนักบวชเพราะเห็นว่ามนุษย์พ้นบาปได้ด้วยการปฏิบัติและอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตัวพระองค์ช่วยอะไรไม่ได้ มีพิธีรับศีลศักดิ์สิทธิ์เพียง 2 ศีล คือ ศีลล้างบาป และศีลมหาสนิท¹³

ทวนเน้นว่าศาสนจักรในยุคกลางมีอำนาจมาก ประเด็นเกี่ยวกับการใช้อำนาจอย่างโหดร้ายของศาสนจักรได้ปรากฏในหนังสือที่เกี่ยวข้องกับตำนานกษัตริย์อาเธอร์เล่มอื่น ไม่ว่าเรื่องของมาโลรีหรือเพนนีสัน

Mark Twain's emphasis on "The Church" as the most sinister force in Arthurian England goes way beyond the place it occupies in his medievalist sources—Malory, Scott, Tennyson and so on¹⁴

¹² แสงโสม เกษมศรี, *ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน* (กรุงเทพฯ: สนพ.ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 44.

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน,

¹⁴ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 196.

การที่เรื่องเกี่ยวกับศาสนจักรไม่เคยปรากฏในตำนานกษัตริย์อาเธอร์เล่มไหน ก็เพราะเป็นยุคก่อนที่ศาสนาคริสต์จะเริ่มแพร่หลาย และศาสนจักรเริ่มมีบทบาทมากไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคมหรือการเมือง งานเขียนที่มีในสมัยหลังจึงมีบทบาทของนักบวชเพิ่มเข้ามา แม้จะไม่ปรากฏอย่างเด่นชัด เป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ประกอบพิธีกรรม แต่มักจะเห็นการอ้างถึงพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

(...)characters in the stories can feel God's all around. A victory is God's gift. Excalibur is God's gift. Mordred is God's punishment. Galahad is God's messenger.¹⁵

ในเนื้อเรื่องนั้นศาสนจักรนิกายโรมันคาทอลิกที่ใช้อำนาจในการเมืองการปกครองเป็นศัตรูหลักของแองค์ มอร์แกน ในการที่เขาพยายามพัฒนาคาเมลอทให้เป็นเมืองที่มีความเจริญทางเทคโนโลยีเหมือนอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 19 แม้ว่าในตอนแรกอาจไม่เห็นการต่อต้านของศาสนจักรที่มีต่อแองค์เท่าไร แต่ความขัดแย้งก็เริ่มก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายแองค์ก็ถูกส่งตัวไปที่อื่น เมื่อเขารู้ตัวและย้อนกลับมาศาสนจักรก็ต่อต้านเขาอย่างเปิดเผยเพื่อนำอำนาจกลับคืนมา ทวนเพิ่มสงครามระหว่างแองค์กับศาสนจักรลงไปสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกกังวลของประชาชนในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19 ของอเมริกาเกี่ยวกับการขยายนิกายคาทอลิก กระแสต่อต้านนิกายคาทอลิกก็เริ่มที่จะมีมากขึ้นเรื่อยๆเช่นกัน ซึ่งในอดีตเคยมีการปลุกระดมต่อต้านที่ค่อนข้างใหญ่ในช่วงปี ค.ศ.1840-1850 ในช่วงก่อนสงครามต่อต้านคาทอลิกนั้น ชาวคาทอลิกในยุโรปตระหนักถึงความขัดแย้งนี้จึงอพยพเข้าไปในอเมริกาเพื่อที่จะช่วยต่อสู้กับพวกต่อต้าน ในที่สุดในช่วงปี ค.ศ.1860-1890 ประชากรที่นับถือนิกายคาทอลิกก็เพิ่มขึ้นสามเท่า หรือจากจำนวนประมาณ 3,100,000 คนเป็น 8,900,000 คน มีการสร้างโบสถ์คาทอลิกเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก¹⁶

แท้จริงแล้วความรู้สึกของประชาชนที่ต่อต้านคาทอลิกนั้นไม่ได้เกิดจากปัญหาความขัดแย้งเรื่องความเชื่อทางศาสนาแต่เพียงประการเดียว หากแต่เป็นเพราะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองด้วย ไม่ว่าจะเป็นการที่เศรษฐกิจอ่อนแอลง ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่กลัวว่าจะถูกชาวต่างชาติแย่งเงินและงานไป นอกจากนี้ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกยังเป็นศาสนาที่เกี่ยวข้องพันแน่นแน่นกับการปกครองแบบศักดินาในสังคมยุโรปโดยเฉพาะประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งที่คน

¹⁵ R.J.Grady, *In Genre: Arthurian Romance* [Online] Available from: <http://www.rpg.net/news+reviews/columns/ingenre26nov03.html> [2004, February 3]

¹⁶ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 139.

อเมริกันที่แสวงหาเสรีภาพไม่ต้องการ ในการต่อสู้ครั้งนี้ก็มีพวกพระเข้าร่วมด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นแรงบันดาลใจสำคัญประการหนึ่งต่อทเวนในการแต่งเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* นั้นเอง

อย่างไรก็ดีทเวนยังคงยืนยันว่าตัวเขานั้นไม่ได้ต่อต้านคาทอลิกแต่อย่างใด ซึ่งก็มีนักวิจารณ์บางคนได้กล่าวแย้งคำปฏิเสธนี้ และเห็นว่าทเวนไม่เพียงแต่ต่อต้านคาทอลิกเท่านั้นหากแต่เขายังไม่ชอบพวกโปรเตสแตนต์ที่ไม่ดีอีกด้วย หรือสรุปว่าเขาเสียดสีศาสนจักรโดยรวมโดยไม่เจาะจงว่าเป็นนิกายอะไร

ในส่วนของประเด็นเกี่ยวกับการต่อต้านศาสนจักรนี้ ทเวนได้ข้อมูลส่วนใหญ่มาจากเอกสารของเลคกี (Lecky) *The History of European Morals* ซึ่งเขาได้กล่าวไว้ว่า "Church is almost absolute empire"¹⁷

ทเวนอธิบายถึงสาเหตุที่ศาสนจักรมีอำนาจมากเป็นเวลานานเพราะอำนาจนั้นมีรากฐานบนความเชื่อถือและศรัทธาของประชาชน ที่เหนียวแน่นจนประชาชนไม่มีความคิดต่อต้านและข้อสงสัยใดๆต่อการกระทำของศาสนจักรเลย โดยเฉพาะความคิดที่ว่าผู้ที่มีความเชื่อมั่นในคำสอนของศาสนจักรเป็นคนดี และผู้ที่มีความเคลือบแคลงถือเป็นคนบาป

At another point Clement emphasized by heavy underscoring the explanation that for many centuries during the Christian era men had failed to question even the most "grotesquely extravagant" histories, principally because of "the theological notion that the spirit of belief is a virtue and the spirit of skepticism a sin."¹⁸

การที่ทเวนหยิบยกเรื่องนี้มาเขียนก็เป็นเพราะเขาต้องการที่จะทำให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่า การเชื่อถืออย่างไร้เหตุผลและงมงายต่อศาสนานั้นก็อาจจะนำไปสู่อันตรายได้

¹⁷ Howard G. Baetzhold, *Mark Twain and John Bull: The British Connection* (London: Indiana University Press, 1970.) p. 134.

¹⁸ Ibid., p. 135.

นอกจากนั้นยังทำให้ประชาชนได้ตระหนักว่าอำนาจของศาสนจักรนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่เรื่องทางจิตใจเท่านั้น หากแต่ยังมีอิทธิพลในด้านการเมืองการปกครองด้วย

The author surely hoped that his book, through its broad farce, slapstick, serious satire, and direct diatribe, would help to sweep away the nineteenth-century remnants of the “superstitions” that had defeated Hank Morgan.¹⁹

จากในเรื่องนั้นจะเห็นได้ว่าแฮงค์ มอร์แกนมองศาสนจักรเป็นเหมือนกับศัตรูคนสำคัญของเขาเลยทีเดียว เขาเชื่อว่าศาสนจักรเป็นต้นเหตุสำคัญของปัญหาทั้งหมดในคาเมลลอท ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อถือในสิ่งมงายของประชาชน การที่ตำแหน่งสำคัญต่างๆ ทั้งทางด้าน การปกครองและเศรษฐกิจล้วนแต่ต้องสืบทอดกันทางสายเลือดมากกว่าการพิจารณาจากความสามารถก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางสถานภาพในสังคม นอกจากนี้เขายังเห็นว่าศาสนจักรขัดขวางการพัฒนาที่เขาวางแผนเอาไว้และมีอำนาจที่จะควบคุมคนอย่างมาก แฮงค์ได้กล่าวว่ศาสนจักรนั้นได้เปลี่ยนประชาชนทั้งประเทศให้กลายเป็นเพียงหนอนที่ไม่มีความคิดเท่านั้น

There you see the hand of that awful power, the Roman Catholic Church. In two or three little centuries it had converted a nation of men to a nation of worms.²⁰

เขายังเห็นว่า แท้จริงแล้วศาสนจักรนำเอาข้อได้เปรียบที่พวกเขาได้รับจากการนับถือและศรัทธาจากประชาชนมาใช้ประโยชน์ทางด้านการเมือง

(...) [Church] embodies the evils of manipulating religion for political purpose...The established Church is only a political machine(...)²¹

การที่ประชาชนมงายเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติและเวทมนตร์เป็นอย่างมากทำให้พวกเขาตกเป็นเหยื่อของคนที่ใช้ประโยชน์จากความเชื่อของพวกเขาได้โดยง่าย เช่นพวกเขาต้องเป็นทาสของ

¹⁹ Ibid., 40.

²⁰ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 43.

²¹ *Classicnote, A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* [Online] Available from:

www.gradesaver.com/classicnote/Titles/connecticut/themes.html [2002, December 14]

ศาสนจักร และแองค์ที่อาศัยความรู้ทางเทคโนโลยีที่เหนือกว่าสร้างปาฏิหาริย์เพื่อแย่งชิงอำนาจมา

If everybody about here was so honestly and sincerely afraid of Merlin's pretended magic as Clarence was, certainly a superior man like me ought to be shrewd enough to contrive some way to take advantage of such a state of things.²²

แม้ว่าแองค์มีความคล้ายคลึงกับศาสนจักรที่ใช้ความศรัทธาจากประชาชนเป็นฐานอำนาจของตน แต่การที่เขาได้รับการนับถือจากประชาชนนั้นไม่ได้เป็นไปอย่างถาวรแต่อย่างใด เห็นได้จากตอนท้ายของเรื่องที่สุดท้ายแล้วประชาชนที่เคยนับถือเขาหันกลับไปเป็นผู้สนับสนุนศาสนจักรอีกครั้งหนึ่ง แม้แองค์จะคิดว่าการเรียนรู้และการฝึกฝนในของเทคโนโลยีนั้นจะสามารถทำให้ประชาชนเกิดความเปลี่ยนแปลงได้ อาจกล่าวได้ว่าเวทมนตร์ที่เขาแสดงนั้นได้รับเพียงแค่ความสนใจและความตื่นตัวจากประชาชนชั่วคราว แต่ความศรัทธาที่มีต่อศาสนจักรนั้นเป็นไปอย่างลึกซึ้งมากกว่า ดังจะเห็นได้จากในตอนท้ายในระหว่างการต่อสู้กับทัพของศาสนจักร แคลเรนซ์ได้กล่าวกับแองค์ว่า เขาไม่มีทางเปลี่ยนความเชื่อของประชาชนได้ "Did you think you had educated the superstition out of those people?"²³ ดังนั้นในสงครามระหว่างแองค์และศาสนจักรในตอนจบแคลเรนซ์จึงเลือกทหารของฝ่ายแองค์ให้มีแต่คนอายุน้อยทั้งหมด วิเคราะห์ได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากกว่าในการที่จะปลูกฝังความคิดแบบใหม่ให้กับคนรุ่นใหม่มากกว่าพวกผู้ใหญ่ที่ยากจะเปลี่ยนแปลงความเชื่อแบบดั้งเดิม

Because all the others were born in an atmosphere of superstition and reared in it. It is in their blood and bones. We imagined we had educated it out of them; they thought so, too; the Interdict woke them up like a thunderclap! It revealed them to themselves, and it revealed them to me, too. With boys it was different. Such as have been under our training from seven to ten years have had no acquaintance with the Church's terrors, and it was among these that I found my fifty-two.²⁴

²² Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 21.

²³ Ibid., p. 326.

²⁴ Ibid., p. 321.

นอกจากการอ้างอิงจากเอกสารของเลคกีแล้ว ทเวนยังได้นำความคิดบางส่วนมาจากเอกสารของแตนและคาร์ไลล์ (Taine & Carlyle) เรื่อง *French Revolution* อีกด้วย โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการที่ศาสนจักรก้าวเข้ามาใช้อำนาจทางการเมือง ซึ่งบทบาทของศาสนจักรที่มีผลกระทบต่อสังคมมากที่สุดคือ การที่ริเริ่มให้มีการสืบทอดอำนาจต่างๆ ผ่านทางสายเลือดและความเหมาะสมด้านชาติกำเนิดนั่นเอง ซึ่งก่อนหน้านี้การสืบทอดอำนาจต่างๆ จะพิจารณาทางด้านความสามารถเท่านั้นซึ่งทำให้ประชาชนมีความเท่าเทียมกัน กล่าวคือไม่ว่าจะเกิดในครอบครัวเช่นไรหากเป็นคนดี มีความสามารถก็อาจจะมีความสำคัญทางสังคมได้ ซึ่งทเวนได้กล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ผ่านแฮงค์ มอร์แกนว่าก่อนการแบ่งชนชั้นตามกฎหมายของศาสนจักรนี้ ประชาชนเคยมีอิสระและความภาคภูมิใจ

Men were men, and held their heads up, and had a men pride and spirit and independence.²⁵

เมื่อกฎเกณฑ์การสืบทอดเปลี่ยนไป อำนาจก็จะตกอยู่กับกลุ่มคนเพียงแค่มุมเดียว ซึ่งไม่เพียงทำให้เกิดช่องว่างทางสังคมเท่านั้น หากแต่การจะสืบทอดอำนาจในแต่ละครั้งล้วนแต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากศาสนจักร ดังนั้นศาสนจักรจึงเป็นเหมือนสังคมทั้งหมดโดยอัตโนมัติ

แตนและคาร์ไลล์กล่าวว่าศาสนจักรเป็นศัตรูสำคัญของความคิดและการกระทำที่อิสระ "the Established Church is an enemy of free thought and expression"²⁶ เช่นการที่ในสมัยก่อนยุคของพระเจ้าจอร์จที่ 4 (George IV) คนที่ฆ่าตัวตายนั้นจะไม่ได้รับการทำพิธีศพที่เหมาะสม เป็นการแสดงให้เห็นว่าศาสนจักรควบคุมแม้แต่ความต้องการที่จะอยู่หรือตายของประชาชน ทเวนได้นำเรื่องนี้มาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อศพและครอบครัวของเขาอย่างโหดร้าย เช่นการฝังศพตอนเที่ยงคืนกลางทางแยกเพื่อสาปแช่งให้วิญญาณเขาตกนรก

(...)the gentle Church condemned him to eternal fire, the gentle law buried him at midnight at the cross-road with a stake through his back, and his master the

²⁵ Howard G. Baetzhold, *Mark Twain and John Bull: the British Connection*, p. 136.

²⁶ Ibid., p. 137.

baron or bishop confiscated all his property and turned his widow and his orphans out of doors.²⁷

ทเวนยังได้โยงเรื่องของศาสนจักรนี้ไปเกี่ยวพันกับประเด็นเรื่องทาสที่เขาได้หยิบยกมาเสียดสีไว้ด้วย ทเวนเห็นว่าศาสนจักรและรัฐไม่ต่างกัน รัฐบังคับให้ประชาชนต้องเป็นทาสใช้แรงงาน ขณะที่ผู้แสวงบุญก็เหมือนเป็นทาสของศาสนจักรต่างกันที่เป็นด้วยความเต็มใจ แองค์เห็นว่าทุกคนในคาเมลลอนั้นต่างก็ตกเป็นทาสโดยที่ไม่รู้ตัว ไม่ว่าจะเป็นทาสของระบบศักดินาหรือศาสนจักร

The most of King Arthur's British nation were slaves, pure and simple, and bore that name, and wore the iron collar on their necks; and the rest were slaves in the fact, but without the name; they imagined themselves men and freemen, and called themselves so.²⁸

ทเวนยังเน้นให้ประเด็นนี้ชัดเจนขึ้นในตอนที่แองค์ปลอมตัวออกเดินทางไปกับกษัตริย์อาเธอร์ ซึ่งเขาทั้งสองคนได้เดินทางไปกับกลุ่มผู้แสวงบุญกลุ่มหนึ่ง ในระหว่างทางนั้นพวกเขาได้พบกับขบวนทาส และผู้คุมโบยตีพวกเขาอย่างทารุณ แทนที่พวกผู้แสวงบุญจะกล่าวห้ามอย่างที่คุณกล่าวอ้างว่าเป็นสาวกพระเจ้าฟังกระทำ แต่พวกเขากลับมองดูพร้อมกับแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการโบยที่ถูกต้อง “(...)look on and commented—on the expert way the whip was handled (...)”²⁹

จากในเรื่องอาจจะตั้งข้อสังเกตได้อีกว่าศาสนจักรและการปกครองแบบศักดินานั้นมีความเกี่ยวข้องกันอย่างแยกไม่ออกไม่ว่าจะเป็นการที่ศาสนจักรเข้ามาบีบบทบาททางการเมือง ซึ่งทเวนได้แสดงความคิดเห็นผ่านแองค์ มอร์แกนตัวละครหลักว่า แม้เขาจะเห็นว่าสังคมมีความจำเป็นต้องมีศาสนา แต่ควรจัดระบบขององค์กรศาสนาเป็นแบบกระจายอำนาจเหมือนรัฐสภาในระบบประชาธิปไตยในอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพื่อให้ผู้ครองอำนาจตรวจสอบกันและกัน ไม่ควรมีองค์กรทางศาสนาที่รวมอำนาจเบ็ดเสร็จเพราะจะใช้อำนาจหาประโยชน์ทางการเมือง

²⁷ Ibid.

²⁸ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 41.

²⁹ Ibid., p. 140.

We must have a religion—it goes without saying—but my idea is, to have it cut up onto forty free seats, so that they will police each other, as had been the case in the United States in my time. Concentration of power in a political machine is bad; and an Established Church is only a political machine; it was invented for that; it is nursed, cradled, preserved for that; it is an enemy to human liberty, and does no good which it could not better do in a split-up and scattered condition.³⁰

ไม่เพียงทเวนเท่านั้นที่สนใจประเด็นเกี่ยวกับการต่อต้านศาสนจักร หากแต่เป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจจากนักเขียนและนักวิจารณ์จำนวนมากเป็นเวลานานแล้ว เนื่องจากว่าการใช้อำนาจของศาสนจักรในทางการเมืองนั้นเป็นเหมือนกันทุกสมัย เห็นได้จากคำพูดของแองค์ว่า การกดขี่และการใช้อำนาจในทางการเมืองของศาสนจักรนั้นไม่เพียงแต่พบในอังกฤษยุคคริสต์ศตวรรษที่ 6 เท่านั้นหากแต่ยังปรากฏในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ของเขาด้วย

Even down to my birth-century that poison was still in the blood of Christendom and the best of English commoners was still content to see his inferiors impudently continuing to hold a member of positions.³¹

4.1.3 ระบบศักดินา

ระบบศักดินาและการแบ่งชนชั้นยังคงมีอยู่ในประเทศอังกฤษ แม้ว่าจะเปลี่ยนมาเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตยแล้วก็ตามโดยรัฐสภาอังกฤษในตอนแรกนั้น ชนชั้นสูงยังคงมีเสียงดังเสียงสภามัญอยู่ในสภาขุนนาง และในสภามัญนั้นก็ยังมีชนชั้นสูงอยู่หลายที่นั่ง อีกทั้งตัวแทนต่างๆ ในคณะรัฐมนตรีก็ยังมีชนชั้นสูงอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้ชนชั้นล่างยังคงตกเป็นเบี้ยล่างและถูกกดขี่เหมือนเดิม³²

³⁰ Ibid., p. 270.

³¹ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 191.

³² แสงโสม เกษมศรี, *ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน*, หน้า 170.

สำหรับในอเมริกานั้นแม้ว่าจะมีการปกครองแบบประชาธิปไตย แต่ก็ยังหลงเหลือความเป็นศักดินาอยู่ในกลุ่มของผู้เป็นเจ้าของกิจการและบริษัทอภิสิทธิ์ที่ครอบครองที่ดินผืนใหญ่ เช่นทางภาคใต้และภาคกลางก็มีการดำเนินสิทธิสืบสกุลโดยบุตรชายคนโต กำหนดว่า ที่ดินในกองมรดกจะสืบทอดโดยบุตรชายคนโตเท่านั้น เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้ที่ดินถูกกระจาย กฎหมายจำกัดผู้สืบสกุลกำหนดว่า ผู้สืบมรดกจะชายหรืออินทรีพยัสสินและที่ดินให้แก่ผู้อื่นไม่ได้³³

แม้ว่าศาสนจักรและระบบการปกครองแบบศักดินานั้นจะโหดร้ายเป็นอย่างมากแต่ประชาชนส่วนใหญ่ก็ยังคงมีความภักดีและความศรัทธาไม่ต่างจากทาสและสุนัขที่ภักดีต่อเจ้าของที่โหดร้าย ซึ่งทเวนได้แสดงความเห็นผ่านแสงศรัทธาว่าเป็นเรื่องน่าเวทนาเป็นอย่างยิ่งที่ประชาชนผู้มีสิทธิเป็นอิสระยอมถูกกดขี่เช่นนั้น

It was pitiful for a person born in a wholesome free atmosphere to listen to their humble and hearty outpourings of royalty toward their king and Church and nobility; as if they had any more occasion to love and honor king and Church and nobel than a slave has to love and honor the lash, or a dog has to love and honor the stranger that kicks him!³⁴

ทเวนได้ให้ผู้อ่านเห็นถึงความกดขี่ของระบบศักดินาหลายตอน แต่ตอนที่ชัดที่สุดได้แก่ตอนที่แองค์พบคูร์กถูกคุมขังอยู่ในคุกของพระนางมอร์แกน เลอ เพย์ เนื่องจากในคืนแต่งงานของทั้งคู่ เจ้าสาวจะต้องไปนอนกับเซอร์บรูเซ ซองซ์ พิเต (Sir Breuse sance Pite) เจ้าของที่ดินของพวกเขา แต่ทั้งคู่ปฏิเสธที่จะทำตาม ฝ่ายชายผลักท่านเซอร์ล้มลง และฝ่ายหญิงทำให้ท่านเซอร์บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย การกระทำของทั้งคู่ถูกตัดสินว่าเป็นความผิดร้ายแรงและถูกนำมาหักขังให้แยกกัน ซึ่งคูร์กทั้งสองทุกข์ทรมาน แสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมของการปกครองแบบศักดินาที่ชนชั้นปกครองสามารถทำเช่นไรกับคนในปกครองของตนก็ได้

Here they were, keneled like toads in the same rock; they had passed nine pitch-dark years within fifty feet of each other, yet neither knew whether the other was alive or not. All the first years, their only question had been—asked

³³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 340.

³⁴ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 41.

with beseechings and tears that might have moved stones, in time, perhaps, but hearts are not stones: “Is he alive?” “Is she alive?” But they had never got an answer; and at last that question was not asked any more—or any other.³⁵

ทเวนยังเห็นว่ากฎหมายเอื้อประโยชน์ให้กับคนในชนชั้นปกครองเท่านั้น เช่นตอนที่แฮงค์ไปพบนักโทษชายคนหนึ่งชื่อโดนกล้าวา และโดนทรมานเพื่อให้ยอมรับความผิด ถึงแม้ว่าภรรยาและบุตรของเขาจะอ่อนวอนให้เขาได้รับผิดเพื่อจะได้ไม่ต้องทนทรมาน แต่ชายคนนี้ก็ปฏิเสธ เพราะว่ากฎหมายนั้นบัญญัติไว้ว่าหากรับว่ามีความผิดจริงรัฐมีสิทธิ์ยึดทรัพย์สินของเขาทั้งหมด แต่หากเขาตายไปโดยไม่รับผิดรัฐจะไม่มีสิทธิ์ทำเช่นนั้น

“Oh, heart of gold, now I see it! The bitter law takes the convicted man’s estate and beggars his widow and his orphans. They could torture you to death, but without conviction or confession they could not rob your wife and baby. You stood by them like a man; and you—true woman that you are—you would have bought him release from torture at cost to yourself of slow starvation and death.”³⁶

ในการปกครองของคาเมลอนนั้นบุคคลที่มีอำนาจก็เป็นเพียงคนกลุ่มน้อย ในขณะที่ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนั้นเป็นชนชั้นล่างและหากว่าประชากรส่วนใหญ่ลุกขึ้นมาประท้วงต่อต้าน ย่อมสามารถล้มล้างระบบศักดินาที่ไม่เป็นธรรมได้ ทเวนยังได้เปรียบเทียบการปกครองของคาเมลอนกับระบบศักดินาของฝรั่งเศส ซึ่งถูกประชาชนล้มล้างในช่วง The Reigns of Terror

And now here [Hank Morgan] was, in a country where a right to say how the country should be governed was restricted to six persons in each thousand of its population. For the nine hundred and ninety-four to express dissatisfaction with the regnant system and propose to change it, would have made to whole

³⁵ Ibid., p. 114.

³⁶ Ibid., p. 108.

six shudder as one man, it would have been so disloyal, dishonorable, such putrid black treason.³⁷

Why, it was like reading about France and the French, before the ever memorable and blessed Revolution, which swept a thousand years of such villainy away in one swift tidal wave of blood (...)³⁸

ในช่วงที่ทเวนแต่งนวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* เป็นช่วงที่ระบบการปกครองแบบกษัตริย์ในประเทศบราซิลได้ล่มสลายลง เขาได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในจดหมายที่เขียนถึงซิลเวสเตอร์ แบกซ์เตอร์ (Sylvester Baxter) ที่เป็นคนในสำนักพิมพ์ของเขาว่าต่อไประบบศักดินาก็คงจะค่อยๆหมดไป

I believe I should really see the end of what is surely the grotesquest of all the swindles ever invented by man—monarchy.³⁹

วิเคราะห์ได้ว่าทเวนให้แฮงค์ มอร์แกนเป็นเหมือนตัวแทนของคนอเมริกาที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตยและดูถูกคนในประเทศที่ยังคงใช้ระบบการปกครองแบบศักดินาโดยเฉพาะอังกฤษ ในขณะที่พวกของกษัตริย์อาเธอร์ผู้เป็นตัวแทนของอังกฤษดูถูกในความต่ำต้อยไร้วัฒนธรรมของแฮงค์

Well, I liked the king, and as king I respected him-respected the office; at least respected it as much as I was capable of respecting any unearned supremacy; but as men I looked down upon him and his nobles-privately. And he and they liked me, and respected my office; but as animal, without birth or sham title, they looked down upon me-and were not particularly private about it, either.⁴⁰

³⁷ Ibid., p. 77.

³⁸ Ibid., p. 75.

³⁹ *The Dissolution of Monarchy : Letter to Sylvester Baxter* [Online] Available from: www.mepainting.com [2003, February 24]

⁴⁰ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 38.

แม้ทเวนเห็นว่าระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย เป็นระบบการปกครองที่ดีกว่าระบบศักดินา แต่เขาได้กล่าวเตือนว่าหากมีการใช้อย่างไม่ระมัดระวัง ระบบประชาธิปไตยอาจเป็นเหมือนระบบศักดินาที่อำนาจในการปกครองขึ้นอยู่กับคนเพียงกลุ่มเดียว เช่นการที่เฮงค์กล่าวว่าหากมีคนทีคิดเหมือนเขาสัก 1,000 คนเขาก็สามารถทำอะไรก็ได้⁴¹

4.1.4 ทาส

เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่ทเวนนำมาสะท้อนในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* นั้นก็เป็นเรื่องที่เกิดในอเมริกาหรือเรื่องรอบตัวที่เป็นประสบการณ์ตรงของเขา นั่นเอง เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมทำให้มีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้น รวมไปถึงสภาพสังคมที่เห็นความเจริญและคุณค่าของวัตถุและเงินเป็นสิ่งสำคัญ ทำให้มีคนผิวขาวซึ่งอพยพมาจากประเทศต่างๆในยุโรป และคนยากจนในประเทศเองที่ขาดเงินทองจึงขายตัวเป็นทาสโดยสมัครใจ นอกจากนี้นโยบายการล่าอาณานิคมของอเมริกายังได้ส่งทาสผิวดำมาทำงานในไร่ เนื่องจากว่าแรงงานทาสผิวดำมีความอดทนมากกว่าคนงานผิวขาว ความต้องการจึงมีสูงส่งผลให้การค้าทาสรุ่งเรืองมาก จนชั้นนำทุนจำนวนมากที่ได้ผลกำไรมหาศาลจากการค้านี้ การพัฒนาเศรษฐกิจทุนนิยมของอเมริกา ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นพร้อมๆกับการกดขี่และค้าทาสนั่นเอง⁴²

ทเวนยังเห็นว่าคนทุกคนก็ล้วนแต่เป็นทาสของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเหมือนกัน เช่นเป็นทาสของความเชื่อและศาสนาอย่างที่ได้อ้างมาบ้างแล้ว ซึ่งสถานการณ์เช่นนี้ก็ดำเนินมาจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19

Clemens was concerned with the existence of such "slavery" in his own time, for there he defines a "slave" as anyone "owned by another person", anyone, that is, who is subject by law, custom, or tradition, to any requirement "not required of all men in his country" or denied anything "that is privileged to another man".⁴³

⁴¹ Ibid., p. 149.

⁴² แสงโสม เกษมศรี, *ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน*, หน้า 48.

⁴³ Howard G. Baetzhold, *Mark Twain and John Bull: The British Connection*, p. 159.

ประเด็นเรื่องทาสโดดเด่นที่สุดในตอนที่แองค์และกษัตริย์อาเธอร์ถูกจับไปเป็นทาสขณะที่ทั้งสองปลอมตัวออกเดินทาง จากเหตุการณ์นี้เองที่ทำให้กษัตริย์อาเธอร์ได้ตระหนักถึงความไม่ยุติธรรมและโหดร้ายของระบบทาส พระองค์ตัดสินพระทัยที่จะสั่งยกเลิกทันทีที่พระองค์ได้กลับไปคาเมลอต แองค์ยังพูดกับกษัตริย์อาเธอร์ว่า การที่ได้รับประสบการณ์ตรงเช่นนี้เป็นเรื่องที่ดี เพราะทำให้พระองค์นั้นเข้าใจถึงความลำบากของทาสได้ดีกว่าการฟังเพียงคำบอกเล่า

You see, he knew his own laws just as other people so often know the laws; by words, not by effects. They take a meaning, and get to be very vivid, when you come to apply them to yourself .⁴⁴

การที่ทเวนให้กษัตริย์อาเธอร์กับแองค์ไปเป็นทาสนั้นก็เพื่อที่จะสะท้อนภาพของชนชั้นสูงและเหล่าชนชั้นปกครองที่ชอบพูดถึงปัญหาและแสดงความเห็นใจแต่ไม่ดำเนินการแก้ปัญหา ต้องรอให้เรื่องเดือดร้อนมาถึงตัวเองก่อนจึงจะคิดแก้ไข ไม่เฉพาะแต่เพียงเรื่องทาสเท่านั้น นอกจากนั้นการที่กษัตริย์อาเธอร์ไม่สามารถพิสูจน์ความเป็นไทของพระองค์ได้ แสดงให้เห็นว่าคนเป็นทาสกับคนเป็นไทนั้น ไม่มีความแตกต่างกัน

ทเวนยังโยงประเด็นเรื่องทาสในอเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 ว่าแม้คนส่วนใหญ่จะรู้ถึงความเลวร้ายของระบบทาสที่เกิดขึ้นในสังคมของตน แต่ไม่ได้ให้ความสนใจที่จะแก้ไข ในตอนที่แองค์และกษัตริย์อาเธอร์ถูกประมุขขายเป็นทาส แองค์ได้กล่าววาระบบการค้าทาสเช่นนี้ยังคงมีในยุคของเขา แต่เขาไม่เคยสนใจจนเมื่อตัวเขาเองต้องถูกขายจึงได้รู้ว่าระบบทาสและการค้าทาสเป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก

There is no use in stringing out the details. The earl put us up and sold us at auction. This same infernal law had existed in our own South in my own time, more than thirteen hundred years later, and it hundreds of freemen who could not prove that they were freemen had been sold into life-long slavery without the circumstance making any particular impression upon me; but the minute law and

⁴⁴ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 265.

the auction block came into my personal experience, a thing which had been merely improper before became suddenly hellish.⁴⁵

ในฉากที่เกี่ยวกับการกดขี่ทาสประชาชนบางฉาก เช่น การเผาทาสหญิงที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดเพื่อให้ความอบอุ่นแก่พวกทาสในบทที่ 35 หรือการที่สั่งประหารหญิงยากไร้คนหนึ่งซึ่งพยายามจะขโมยอาหารให้ลูกในบทเดียวกัน ทเวนแสดงให้เห็นว่าผู้เป็นเจ้านายนั้นสามารถที่จะทำอะไรกับทาสของตนก็ได้และไม่เห็นค่าของชีวิตทาส

A master might kill his slave for nothing: for mere spite, malice, or to pass the time—just as we have seen that the crowned head could do it with his slave, that is to say, anybody.⁴⁶

ทเวนเห็นว่าการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้คนพ้นจากการถูกกดขี่และการเป็นทาสได้ แต่เนื่องจากว่าชนชั้นปกครองที่ได้รับผลประโยชน์จากระบบทาส ย่อมที่จะขัดขวางการเลิกทาส เช่นการที่แองค์พยายามเลิกระบบทาสด้วยการส่งคนไปเรียนที่โรงเรียนของเขา ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตัวเขาและชนชั้นปกครอง

(...)to serve as an implicit examination of man's "slavery" to "superstition" not only as it existed in medieval times but as it had persisted down through the centuries into his own age. The Yankee's effort to reform the system and "train" the "slave" for their proper roles as independent citizens of a republic, of course, provides the conflict (...)⁴⁷

ทเวนยังให้ความคิดว่า การที่ระบบทาสและการกดขี่ของระบบศักดินานั้นยากที่จะล้มล้างไปเป็นเพราะประชาชนที่โดนกดขี่เองไม่มีความคิดที่จะลุกขึ้นมาต่อต้านเพื่อตัวเองด้วยหากแต่มีความคิดที่ยอมรับสภาพนั้นมากกว่า และการกดขี่ที่ไม่เป็นธรรมเหล่านี้ไม่เพียงเกิดขึ้นในยุคกลางเท่านั้น หากยังปรากฏอยู่ในทุกสังคม ทุกสมัย

⁴⁵ Ibid., p. 266.

⁴⁶ Mark Twain, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*, p. 111.

⁴⁷ Howard G. Baetzhold, *Mark Twain and John Bull: The British Connection*, p. 132.

The ungentle laws and customs touched upon in this tale are historical but not necessarily in the sixth century; “ they existed in the English and other civilizations of far later times”⁴⁸

งานเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของทเวน ได้รับคำชื่นชมแต่เขาก็ถูกวิจารณ์อย่างหนักเช่นกัน โดยผู้วิจารณ์กล่าวว่านวนิยายเรื่องนี้มีความขัดแย้งอยู่ในตัวเอง เช่นการที่ตลอดเวลาทเวนนั้นโจมตีความไม่ดีของสังคมยุคกลาง แต่ในตอนท้ายเมื่อแฮงค์มอร์แกนใกล้จะตายเขากลับเพื่อที่จะกลับไปมีความสุขอยู่ในดินแดนที่สงบนั้นอีก ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนว่าแท้จริงแล้วทเวนต้องการจะให้ภาพของยุคกลางนั้นเป็นเช่นไรกันแน่ หรือในตอนที่เขาบอกว่าคนทุกคนนั้นล้วนแต่เท่าเทียมกัน สิ่งที่ทำให้ทุกคนแตกต่างกันเป็นเพียงแค่เสื้อผ้าเท่านั้น แต่ในตอนท้ายแฮงค์นั้นออกเดินทางกับกษัตริย์อาเธอร์โดยปลอมตัวเป็นคนธรรมดา นั้น เขาได้กล่าวว่าเป็นการยากที่จะทำให้พระองค์ดูเหมือนคนธรรมดา

นักวิจารณ์ส่วนหนึ่งยังเห็นว่าเรื่องนี้มีประเด็นที่ต้องการบอกกับผู้อ่านหลายเรื่องเกินไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทาส การต่อต้านศาสนจักร ระบบศักดินา ความไม่มีสาระของคติอัศวิน ประเด็นเหล่านี้ผู้วิจารณ์เห็นว่าไม่เหมาะกับแนวการประพันธ์แบบตลกเสียดสี และการที่ทเวนใส่เนื้อหามากเกินไปทำให้เขาไม่สามารถที่จะเจาะเรื่องใดให้ชัดเจนไปได้ทำให้ประเด็นความคิดที่ต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านเห็นนั้นไม่น่าหนัก อีกทั้งทำให้นวนิยายเรื่องนี้ไม่น่าเบื่ออีกด้วย⁴⁹

ถึงอย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังคงเห็นว่านวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน นี้เป็นบทประพันธ์ที่โดดเด่น ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาที่มีการเสียดสีความไม่ยุติธรรมของสังคมและความหน้าไหว้หลังหลอก การพยายามทำให้อำนาจของคนไม่ว่าเป็นสังคมและสมัยใด ผสมผสานกับอารมณ์ขันและความเพลิดเพลินที่ผู้อ่านจะได้รับ ปัจจัยที่สำคัญที่สุดได้แก่การนำตำนานของกษัตริย์อาเธอร์ที่นับได้ว่าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่และโด่งดังมาประพันธ์ใหม่ในรูปแบบที่แตกต่างออกไป ซึ่งนอกจากสะท้อนให้เห็นถึงการพยายามที่จะตัดความสัมพันธ์กับประเทศอังกฤษที่เป็นเมืองแม่โดยการแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาของวัฒนธรรมยุโรป

⁴⁸ Olivia Verna and Nick Smith, *About Connecticut Yankee* [Online] Available from : <http://gradesaver.com/ClassicNotes/Titles/connecticut/about.html> [2002, December 17]

⁴⁹ Ibid.

เช่นคตินิยมอัศวินและเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสียของสังคมอเมริกาของเขาเช่นการมีระบบประชาธิปไตยที่เน้นเรื่องความเท่าเทียมกันแต่ยังคงมีการใช้แรงงานทาส ทเวนยังนำตำนานกษัตริย์อาเธอร์ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุโรปคริสต์ศตวรรษที่ 6 มาใช้ก็เพื่อเป็นการปกป้องตนเองที่วิพากษ์วิจารณ์สภาพสังคมทั้งอังกฤษและอเมริกาในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 19

4.2 *The Once and Future King*

สำหรับไวต์นั้น นอกจากเขาจะกล่าวถึงประเด็นที่เกี่ยวกับการศึกษา การปกครอง และความรุนแรงของสงครามแล้ว ไวต์ยังกล่าวถึงลักษณะต่างๆของมนุษย์ผ่านทางตัวละครสัตว์แต่ละชนิด รวมไปถึงการพูดถึงสภาวะทางจิตใจของมนุษย์อีกด้วย

4.2.1 การศึกษา

ระบบการศึกษาของอังกฤษในแบบดั้งเดิมนั้นเน้นเรื่องการสอนภาษาและวรรณคดีเป็นหลัก โดยต่อมานักวิชาการชื่อเบคอน (Bacon) ได้วิจารณ์ว่าวิชาที่เกี่ยวข้องกับอักษรศาสตร์อย่างเดียว นั้นไม่ทำให้เกิดประโยชน์กับเด็ก น่าจะมีการสอนเรื่องเกี่ยวกับคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์มากกว่านี้เพราะเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ ซึ่งต่อมาทำให้เกิดการจัดการศึกษาแบบใหม่ที่เน้นการเรียนจากของจริงและการทดลอง โรงเรียนที่มีอยู่เดิมต่างก็ปรับหลักสูตรเพื่อนำเอาวิชาการใหม่ๆ และวิธีการเรียนแบบใหม่เข้าไปใช้ในโรงเรียน ต่อมาเมื่อมีความรู้ใหม่เพิ่มมากขึ้น โรงเรียนแนวใหม่จึงได้ลดการเรียนการสอนวิชาทางอักษรศาสตร์ลง อย่างไรก็ตามยังคงมีโรงเรียนจำนวนมากที่คงการเรียนการสอนแบบเดิมที่เน้นให้เด็กท่องจำอยู่⁵⁰

ประเด็นเกี่ยวกับระบบการศึกษา ที่ไวต์กล่าวถึงใน *The Sword in the Stone* ซึ่งเป็นส่วนแรกของ *The Once and Future King* ไวต์ได้แสดงความเห็นว่าการสอนเด็กนั้นควรจะมีแนวทางใหม่ที่ไม่ปิดกั้นพลังจินตนาการของเด็ก เพราะว่าการสอนที่ดีและถูกต้องจะเป็นการสร้างเสริมให้เด็กที่เป็นทรัพยากรของสังคมต่อไปนั้นมีคุณภาพ และสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมแบบเก่าได้ การสอนแบบที่ไวต์ชื่นชมก็คือการสอนของเมอร์ลินที่ให้เด็กเรียนรู้ด้วยตนเองในทุกเรื่อง ต่างไปจากระบบการศึกษาที่ให้เด็กได้เรียนรู้เฉพาะเรื่องที่สังคมเห็นว่าจำเป็นเท่านั้น เช่นระบบการศึกษาในยุคกลางที่เน้นการพัฒนาทางด้านร่างกายมากกว่า เนื่องจากเป็นเพราะว่าในสมัยนั้นการที่จะได้รับ

⁵⁰ แสงโสม เกษมศรี, *ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน*, หน้า 68.

การยอมรับจากสังคมก็คือ การได้เป็นอัศวิน เพราะฉะนั้นความรู้ทางด้านอื่นจึงไม่มีความสำคัญเท่า ในสายตาของคนส่วนใหญ่

Merlyn grumbled about athletics, saying that nowadays people seemed to think that you were as educated man if you could knock another man off a horse and that the craze for that games was the ruin if scholarship.⁵¹

The education of any civilized gentleman in those days used to go through three stages, page, squire, knight .⁵²

นอกจากนั้นเมอร์ลินยังเป็นตัวแทนของครูที่ดี ไม่ว่าจะการที่สอนได้อย่างสนุกสนานและยึดหลักว่าครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะ ทั้งยังให้เรียนรู้กับผู้รู้โดยตรง "That is the way to learn, by listening to the expert"⁵³

ไวต์เห็นว่าการศึกษาที่ดีนั้นควรที่จะเป็นการที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ด้วย ไม่ใช่แค่เพียงเรียนจากตำราเท่านั้น เพราะว่าต่อไปในอนาคตเด็กจำเป็นที่จะต้องดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตัวเอง โดยปราศจากครูหรือหนังสืออ้างอิง เมื่อวาร์ทต้องแปลงร่างเป็นสัตว์ต่างๆเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับการปกครองแบบต่างๆ เมอร์ลินไปกับวาร์ทเพื่อให้คำแนะนำในครั้งแรกเท่านั้นโดยเขากล่าวว่า ประสบการณ์นั้นเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง

"For this once," said a large and solemn tench beside his ear, "I will come. But in future you will have to go by yourself. Education is experience, and the essence of experience is self-reliance."⁵⁴

ประเด็นที่เกี่ยวกับการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นการถ่ายทอดความรู้ลึกของไวต์ที่เป็นผู้เขียนออกมานั่นเอง เนื่องมาจากการเรียนของเขาในสมัยเด็กนั้นเป็นไป

⁵¹ T.H.White, *The Once and Future King*, p. 56.

⁵² Ibid., p. 156.

⁵³ Ibid., p. 75.

⁵⁴ Ibid., p. 46.

โนแบบที่ถูกบังคับ ซึ่งเป็นแนวทางการเรียนการสอนที่ไวต์ต่อต้าน ดังนั้นไวต์จึงได้สร้างให้วาร์ทหรือกษัตริย์อาเธอร์ในสมัยเด็กมีวัยเด็กที่มีความสุขและได้เรียนรู้สิ่งต่างๆจากประสบการณ์ตรง โดยไวต์ให้ความเห็นว่าการเรียนของเด็กนั้นควรเป็นไปโดยวิถีธรรมชาติที่สุด

At the end of his life, White gave lecture on 'The Pleasure of Learning,' citing his own powerful need to learn new skill throughout his life as a comprehension for an unhappy childhood whose legacy was what he termed 'my sense of inferiority, my sense of danger, my sense of disaster.'⁵⁵

(...)the child's learning should be natural, from the natural(experience).⁵⁶

ไวต์ยังได้กล่าวว่าบุคคลสามารถจะเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ตรงที่เกี่ยวกับเรื่องต่างๆในชีวิตอีกด้วย กล่าวคือแม้ว่าจะทำเรื่องผิดพลาดหรือเสียใจ แต่หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์นั้นบุคคลก็จะเรียนรู้จากข้อผิดพลาดเพื่อที่จะนำมาปรับปรุงในอนาคต

"The best thing for being sad is to learn something. That is the only thing that never fails. You may grow old and trembling in your anatomies, you may lie awake at night listening to the disorder of your veins, you may miss your only love, you may see that world about you devastated by evil lunatics, or know your honor trampled in the sewers of baser minds. There is only one thing for it then—to learn. Learn why the world wags and what wags it. That is the only thing which the mind can never exhaust, never alienate, never be tortured by, never fear of distrust, and never dream of regretting."⁵⁷

⁵⁵ *Natural Histories: Learning form Animals in T.H. White's Arthurian Sequence*. [Online]

Available from: <http://search.epnet.com/diract.asp?an=4160941&db=aph> [2004, February 3]

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ T.H. White, *The Once and Future King*, p. 183.

การเรียนรู้จากประสบการณ์นี้ ไวต์ได้กล่าวถึงอีกครั้งในตอน *The Ill-Made Knight* เขาได้กล่าวถึงสิ่งที่เรียกว่าการรู้จักโลก (knowledge of the world) ซึ่งหมายถึงสังขรณ์ต่างๆของชีวิตที่ไม่สามารถถ่ายทอดให้กันได้ แต่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเองโดยผ่านประสบการณ์

There is a thing called knowledge of the world, which people do not have until they are middle-aged. It is something which cannot be taught to younger people, because it is not logical and does not obey laws which are constant. It has no ruled. Only, in the long years which bring women to the middle of life, a sense of balance develops. You can't teach a baby to walk by explaining the matter to her logically—she has to learn the strange poise of walking by experience. In some way like that, you cannot teach a young woman to have knowledge of the world. She has to be left to the experience of the year.⁵⁸

4.2.2 จิตวิทยา

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับจิตวิทยาคือแนวคิดที่ได้รับความนิยมในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 จากการค้นคว้าของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่เสนอความคิดว่ามนุษย์มีความต้องการเก็บกดอยู่ในจิตใต้สำนึก โดยเฉพาะแรงขับทางเพศที่เป็นสิ่งผลักดัน นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับปมอดิปัส ว่าเด็กทุกคนในวัยเด็กต้องการจะตอบสนองของความปรารถนาทางเพศของเขาโดยมุ่งไปที่พ่อหรือแม่ ซึ่งเป็นเพศตรงข้ามกับตัวเด็ก โดยที่เด็กเองไม่รู้ตัว และเด็กจะมีความไม่พอใจพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตัว ในเด็กเพศชายจะรู้สึกมีความต้องการทางเพศกับแม่แต่กลัวว่าพ่อจะตองเขา ความรู้สึกนี้จะเก็บกดอยู่อย่างปกติ จนเมื่อเด็กโตขึ้นเรื่องเพศจะปรากฏออกมาน้อยลง แต่มันจะกลับบรรลู่ถึงพัฒนาการขั้นสืบพันธุ์เมื่อเริ่มวัยผู้ใหญ่ ทฤษฎีนี้เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตของผู้ใหญ่ว่าเขาผ่านขั้นตอนเหล่านี้มาได้ปกติเพียงใด หากการพัฒนาไม่อุปสรรคยอมก่อให้เกิดอาการผิดปกติต่างๆกันไป⁵⁹

แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยานั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ *The Once and Future King* มีความแตกต่างไปจากตำนานอาเธอร์ดั้งเดิม ในด้านการสะท้อนความคิดและสภาพจิตใจของตัวละคร

⁵⁸ Ibid., p. 377.

⁵⁹ เฉลิมเกียรติ ผิววณ, *จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์* (นนทบุรี: สำนักพิมพ์สมิต, 2535), หน้า 132.

เพราะไวต์ต้องการทำให้ตัวละครของเขาที่มีความสมจริงในแง่ของความเป็นมนุษย์มากยิ่งขึ้น เป็นการให้เหตุผลกับการกระทำของตัวละครที่เคยถูกตีเตียนและอ้างเรื่องของเวทมนตร์ในตำนานดั้งเดิม เช่นการที่เซอร์อ๊กกราเวนฆ่าพระนางมอร์กอสมาดาฝ่ายของตนเมื่อพบว่าพระนางมีคนรักและความรักระหว่างพระนางกวีนิเวียร์และเซอร์ลานสลอต

เนื่องมาจากว่าสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นช่วงที่มีการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิทยา ซึ่งไวต์ได้กล่าวอ้างอิงไปถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ เช่น ในตอนที่กล่าวถึงความฝันของเซอร์ลานสลอต ที่สะท้อนให้เห็นความต้องการจะเป็นอัศวินที่ดีที่สุดของเขา

Seven hundred years ago—or it may have been fifteen hundred according to Malory’s notation—people took dreams as seriously as the psychiatrists do today,⁶⁰

ผู้อ่านจะเห็นปมปัญหาทางจิตได้อย่างชัดเจนจากพี่น้องตระกูลออร์คนี่ทั้ง 4 คนได้แก่กาเวน อ๊กกราเวน กาเฮอริส และกาเรธนั่นเอง เพราะพระนางมอร์กอสผู้เป็นมารดาไม่ให้ความรักและความอบอุ่นแก่บุตรชายของพระนาง ทำให้พวกเขาโหยหาความรักจากแม่มาก ทำให้พวกเขามีความรักต่อมารดาอย่างรุนแรง ทฤษฎีปมอดิปัสของฟรอยด์ ที่ว่าเด็กชายมักจะรักมารดาของตน และชิงชังบิดา แต่เมื่อพี่น้องทั้ง 4 นั้นไม่มีบิดา ประกอบกับไม่ได้ใกล้ชิดและรับความรักจากมารดาอย่างที่ควรจะเป็น อาจจะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความผิดปกตินั้นจนถึงวัยผู้ใหญ่ เช่นตอนที่พี่น้องทั้งสี่ออกไปล่ายูนิคอร์นเพื่อนำมามอบให้มารดา อ๊กกราเวน ฆ่ายูนิคอร์นอย่างโหดร้ายเพียงเพราะว่ายูนิคอร์นมานอนชบบนตักของเด็กสาวที่พวกเขาสมมุติว่าเธอเป็นมารดาของพวกเขา และในบรรดาพี่น้องทั้งหมดมีเพียงกาเรธที่รู้ลึกสังสารยูนิคอร์น

“What have you done?” cried Gareth. “You have killed him. He was beautiful.”

Agravaine bawled, “This girl is my mother. He put his head in her lap. He had to die.”⁶¹

⁶⁰ T.H.White, *The Once and Future King*, p. 317.

⁶¹ Ibid., p. 259.

ในเวลาต่อมาเซอร์อักกราเวนก็ได้สังหารพระนางมอร์กอสมารดาของตนเอง เนื่องมาจากเขารับไม่ได้ที่เห็นพระนางมีความสัมพันธ์กับชายอื่น เซอร์กาเร็ยยังได้เปรียบเทียบกับพระนางกับยูนิคอร์นที่เซอร์อักกราเวนฆ่าในตอนเป็นเด็ก ซึ่งเซอร์กาเร็ยเห็นว่าเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุด วิเคราะห์ได้ว่าแม้เซอร์กาเร็ยนั้นจะไม่โหดร้าย แต่เขาก็มีปมรักมารดาของตนเอง

“My brother has killed our mother, because he found her sleeping with a man.”

“Keep quite, Lancelot, please.” Said the King. Then to Gareth : “What did they do to Sir Lamorak?”

But Gareth had not finished the first part of his story.

“Agravaire cut off her head,” he said. “Like the unicorn.”

“The unicorn?”

“Please Lancelot.”

“He killed our mother in her bed”

“I am sorry.”

“I always knew he would,” said Gareth.⁶²

ซึ่งจากความขาดแคลนความรักในวัยเด็กนี้เอง ที่ส่งผลต่อพวกเขาต่อมาในอนาคตเมื่อได้เข้ามาเป็นอัศวินของกษัตริย์อาเธอร์ เช่น การที่เซอร์กาเวนไม่สามารถควบคุมความโกรธของเขาได้ ตอนที่อัศวินผู้หนึ่งฆ่าสุนัขของเขาตาย เซอร์กาเวนตั้งใจสังหารอัศวินผู้นั้นแม้ว่าเขาจะยอมแพ้และร้องขอชีวิต เซอร์กาเวนได้ฆ่าหญิงคนรักของอัศวินผู้นั้นที่ออกมาขวางไว้โดยไม่ตั้งใจ กษัตริย์อาเธอร์ก็ได้ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักจากมารดาในตอนที่เป็นเด็ก จึงทำให้เป็นคนที่ไม่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้และหวาดระแวงไม่ไว้ใจผู้อื่น และเป็นการยากที่จะทำให้พวกเขาเข้าถึงคตินิยมของอัศวินโต๊ะกลมตามอุดมคติของกษัตริย์อาเธอร์อย่างถ่องแท้

The King looked uncomfortable. He said: “The real matter with them is Morgause, their mother. She brought them up with so little love or security that they find it difficult to understand warm-hearted people themselves. They are suspicious and frightened. They don't get hold of the idea as I wanted them to

⁶² Ibid., p. 429.

do. We have three of them here—Gawaine, Gaheris and Agravaine. It is not their fault.”⁶³

ประเด็นที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางด้านจิตใจนั้น ผู้อ่านจะเห็นได้อีกครั้งเมื่อไวด์กล่าวเกี่ยวกับความรัก ซึ่งในเรื่อง *The Once and Future King* นี้ก็มีความรักหลายแบบหลายประเภท เช่น ตอนที่ 3 ของเรื่องได้แก่ ตอน *The Ill-Made Knight* ซึ่งเป็นตอนของเซอร์ลานสล็อตโดยเฉพาะ แก่นสำคัญของตอนนี้ก็คือ เรื่องของความรักที่มีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นความรักที่ผิดศีลธรรมระหว่างเซอร์ลานสล็อตกับพระนางกวีนิเวียร์ ความรักที่รุนแรงและผิดปกติของเซอร์อักราวเนตต่อมารดาของเขา ความรักที่ไม่สมหวังของอีเลน (Elaine) ที่มีต่อเซอร์ลานสล็อต หรือความรักในศาสนาของตนของเซอร์กาลาฮาดที่เห็นว่าการฆ่าคนนอกศาสนานั้นไม่เป็นบาป อย่างไรก็ตามความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ปรากฏในตอนนี้ก็คือ ความรักที่ลานสล็อตมีต่อพระเจ้า

(...)explores the ways that different kinds of love and devotion (to people, chivalry and God) affect one's character, and how one man—Lancelot—struggles with the different loves in his heart until he finds peace in a love greater than any worldly affection(...)⁶⁴

ความรักที่จัดได้ว่าเป็นส่วนที่มีผลกระทบสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากที่สุดได้แก่ความรักของพระนางกวีนิเวียร์กับเซอร์ลานสล็อต ซึ่งนำไปสู่ความล่มสลายของคาเมลอทในที่สุด ไวด์ได้นำเอาทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาพิจารณา เพื่อเป็นการที่ช่วยแก้ต่างให้กับการกระทำที่ผิดศีลธรรมของทั้งสอง โดยบอกว่าความรักที่พระนางกวีนิเวียร์มีต่อเซอร์ลานสล็อตกับความรักที่พระนางมีต่อกษัตริย์อาเธอร์นั้นเป็นความรักที่แตกต่างกัน แม้ว่าพระนางจะรักเซอร์ลานสล็อตแต่ไม่ได้หมายความว่าความรักที่มีต่อกษัตริย์อาเธอร์นั้นจะลดน้อยลง

It is difficult to explain about Guenever, unless it is possible to love two people at the same time. Probably it is not possible to love two people in the same way, but there are different kinds of love. Women love their children and their husband at the same time—and men often feel a lusty thought for one woman

⁶³ Ibid., p. 332.

⁶⁴ Daniel Moran, *CliffsNotes "The Once and Future King"*, p. 66.

while they are feeling a love of the heart for another. In some way such as this Guenever did come to love the Frenchman without losing her affection for Arthur.⁶⁵

ในประเด็นที่ว่าความรักที่กวีนิเวียร์มีต่อเซอร์ลันสลอตและกษัตริย์อาเธอร์เป็นรูปแบบที่แตกต่างนั้น ไรต์ได้ให้เหตุผลเพิ่มเติมว่าอาจจะเป็นไปได้ว่า ปมด้อยของพระนางกวีนิเวียร์ได้แก่ การที่พระนางไม่มีบุตร ซึ่งอาจจะทำให้ความรู้สึกที่พระนางมีต่อกษัตริย์อาเธอร์เป็นเหมือนความรักแบบเครพที่มีต่อบิดา ขณะที่ความรักแบบหวงแหนที่มีต่อเซอร์ลันสลอตนั้นเป็นความรักที่มีต่อบุตร

Guenever's central tragedy was that she was childless. Arthur had two illegitimate children, and Lancelot had Galahad. But Guenever—and she was the one of the three who most ought to have had children, and who would have been best with the children, and whom God had seemingly made for breeding lovely children—she was the one who was left an empty vessel, a shore without a sea. This was what broke her when she came to the age at which her sea must finally dry. It is what turned her for a little time into a raving woman, though that time was still in the future. It may be one of the explanations of her double love—perhaps she loved Arthur as a father, and Lancelot because of the son she could not have.⁶⁶

ไรต์ยังแก้ต่างให้กับพระนางกวีนิเวียร์ว่าไม่ได้เป็นสาเหตุของการล่มสลาย หากแต่สาเหตุแท้จริงเกิดจากธรรมชาติของผู้ชายที่ต้องการอำนาจและฉวยโอกาสก่อสงครามสนองความต้องการของตนเอง โดยได้ยกตัวอย่างเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกกล่าวหา

People write tragedies in which fatal blondes betray their paramours to ruin, in which Cressidas, Cleopatras, Delilahs, and sometimes even naughty

⁶⁵ T.H White, *The Once and Future King*, p. 362.

⁶⁶ *Ibid.*, p. 472.

daughters like Jessica bring their lovers or their parents to distress: but these are not the heart of tragedy. They are fripperies to the soul of man.⁶⁷

4.2.3 สงคราม

การสะท้อนทัศนคติเกี่ยวกับสงครามและการใช้ความรุนแรง ในเรื่อง *The Once and Future King* เป็นส่วนที่มีผลกระทบจากประสบการณ์ของตัวผู้เขียนโดยตรง เนื่องมาจากว่าไวต์ได้เข้าร่วมเป็นทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อกลับมาเขาต้องการแต่งเรื่องนี้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งบท ซึ่งก็คือตอน *The Book of Merlyn* แต่ก็ไม่ได้รับการตีพิมพ์ในทันที อีกทั้งยังไม่ได้รวมอยู่ใน *The Once and Future King* ด้วย นอกจากนั้นหนังสือเล่มนี้ยังไม่เป็นที่นิยมเพราะว่ามีประเด็นเกี่ยวกับความโหดร้ายของสงครามขณะที่ประชาชนช่วงหลังสงครามต้องการสิ่งที่ช่วยปลดปล่อยโลมใจมากกว่า และการดำเนินเรื่องที่ไม่เป็นนวนิยายเสียทีเดียว หากแต่เป็นแนววิวาทะระหว่าง กษัตริย์อาเธอร์ เมอร์ลินและสัตว์ต่างๆเกี่ยวกับสงครามและมนุษย์ ทั้งนี้เพราะหลังจากกลับมาจากสงครามไวต์ได้เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อมนุษย์เป็นการรังเกียจและเห็นว่ามีแต่สัตว์เท่านั้นที่บริสุทธิ์

ในเรื่อง *The Once and Future King* มีประเด็นเกี่ยวกับสงครามปรากฏขึ้นเกือบตลอดเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการก่อสงครามของพวกมด ในตอนของ *The Sword in the Stone* อ้างเหตุผลที่เห็นแก่ตัวและเข้าข้างตัวเอง ว่าเพราะพวกเขาที่มีจำนวนประชากรหนาแน่นจึงอดอยาก ฉะนั้นจึงมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะแย่งชิงอาหารและที่อยู่อาศัยของผู้อื่นได้ ไวต์เห็นว่าการก่อสงครามก็เป็นเช่นนี้เหมือนกันทุกฝ่าย กล่าวคือต้องการแต่จะสนองความต้องการของฝ่ายตนเท่านั้น

- A. We are so numerous that we are starving.
- B. Therefore we must encourage still larger families so as to become yet more numerous and starving.
- C. When we are so numerous and starving as all that, obviously we shall have a right to take other people's stores of seed. Besides, we shall by then have a numerous and starving army.⁶⁸

⁶⁷ Ibid., p. 611.

⁶⁸ Ibid., p. 44.

ในตอน *The Queen of Air and Darkness* ซึ่งเป็นตอนที่กษัตริย์อาเธอร์ได้ครองราชย์แล้ว แต่พระองค์ยังเชื่อมั่นว่าในสงครามนั้นย่อมมีฝ่ายที่ถูกและผิด แต่เมอร์ลินเห็นว่าไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดที่แยกมากกว่าอ้าง ทั้งสองฝ่ายต่างก็ต้องยกเหตุผลที่เข้าข้างตัวเอง แต่แท้จริงแล้วเมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้นควรเจรจาด้วยสันติวิธีมากกว่าการใช้ความรุนแรงเข้าแก้ปัญหา

“But the reasons,” protested Arthur. “If one side was starving the other by some means or other—some peaceful, economic means which were not actually warlike—then the starving side might have to fight its way out—if you see what I mean?”

“I see what you think you mean,” said the magician, “but you are wrong. There is no excuse for war, none whatever, and whatever the wrong which your nation might be doing to mine—short of war—my nation would be in the wrong if it started a war so as to redress it. A murderer, for instance, is not allowed to plead that his victim was rich and oppressing him—so why should a nation be allowed to? Wrongs have to be redressed by reason, not by force.”⁶⁹

เมอร์ลินได้ให้ความเห็นว่า เหตุผลเดียวที่รับฟังได้ในการใช้ความรุนแรงก็คือทำไปเพื่อป้องกันตัว “Merlin tells Arthur that the only time the use of force is justified is for self-defense.”⁷⁰

การใช้ความรุนแรงของเหล่าอัศวินโดยยึดติดกับขนบของอัศวินและอ้างศักดิ์ศรีนั้นเป็นเรื่องที่ไวด์ต้องการแสดงว่าเป็นเรื่องที่ไร้สาระ มากกว่าน่าชื่นชม ซึ่งเป็นแนวคิดที่แตกต่างไปจากเรื่องราวเกี่ยวกับกษัตริย์อาเธอร์เรื่องอื่นๆที่เคยมีมาที่มองเห็นว่าการต่อสู้ของอัศวินนั้นเป็นเรื่องที่มีเกียรติ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือเซอร์ลานสล็อตได้รับการยกย่องตลอดมาว่าเป็นอัศวินที่ดีที่สุดเพียงเพราะเขามีความสามารถในการต่อสู้ และเขายังฆ่าคนจำนวนมาก

⁶⁹ Ibid., p. 233.

⁷⁰ *The Once and Future King* [Online] Available from :

http://www.hauntedlibrary.cam/thwhite/ttoafk_a.html#essay1 [2003, May 31]

Nonetheless, because knights rely on muscle instead of morals, the novel examines them in much the same way it examines war. White often depicts knights as oafish clowns, in contrast to their portrayal as heroes and romantic figures in earlier interpretations of the King legend. White also illustrates the tension between the brutal violence of knightly behavior and the elaborate codes of morality and courtesy that knights must follow to maintain their honor. This hidden tension between violence and chivalry is best embodied in the figure of Lancelot. He seems to be an almost unrealistic character, as he encounters so much death and violence without ever losing commitment to honor.⁷¹

นอกจากนั้นการรบของพวกชนชั้นสูงหรือชนชั้นปกครองนั้นก็ก็เป็นไปเพื่อศักดิ์ศรีของตน และมองว่าสงครามนั้นเป็นเรื่องที่สูงส่งมีศักดิ์ศรี ในความเป็นจริงชนชั้นสูงเหล่านี้ได้แต่เพียงแต่ ชูดเกราะที่สอยงามอยู่เบื้องหลัง ขณะที่ฝ่ายต้องออกไปรบและล้มตายเป็นพวกทหารที่ไม่มีความ ต้องการจะสู้รบแต่อย่างใด ซึ่งไวต์ก็ได้เปรียบเทียบสงครามลักษณะนี้ว่าเหมือนกับการล่าสุนัข จิ้งจอกของยุควิคตอเรียน (Victorian fox hunt)⁷² ซึ่งเป็นเกมที่สนุกสำหรับผู้ล่าหรือชนชั้นสูงแต่ไม่ สนุกสำหรับจิ้งจอกหรือทหารนั่นเองความคิดที่ว่าสงครามเป็นเรื่องที่มีศักดิ์ศรีน่ายกย่องนี้กษัตริย์ อาเธอร์ก็เคยทรงคิดเช่นนั้นเช่นกัน แต่เมอร์ลินได้เตือนว่าพระองค์ทรงมองข้ามไปว่าในสงครามนั้น ต้องมีทหารล้มตายไปจำนวนมากทั้งของฝ่ายตรงข้ามหรือแม้แต่ทหารของฝ่ายพระองค์เอง โดย ภาพของสงครามในความคิดของพวกชนชั้นสูง เห็นได้ชัดผ่านทางความคิดของกษัตริย์ทั้ง 11 พระองค์ที่เป็นศัตรูของกษัตริย์อาเธอร์

รูปแบบของสงครามที่ส่งผลทหารออกไปรบเป็นเรื่องปกติสำหรับยุคกลาง แต่ว่ากษัตริย์ อาเธอร์ทรงมีความคิดและการกระทำที่แตกต่างออกไป เช่นการที่พระองค์ที่บุกเข้าโจมตีพวกผู้นำ ท้าพที่อยู่เบื้องหลังกำลังพลของตนมากกว่าที่จะปล่อยให้พวกทหารต่อสู้กันเอง ศัตรูของพระองค์ ต่างก็รู้สึกตื่นตระหนกกับการรบที่ผู้นำออกมาต่อสู้ก่อนและเห็นว่าเป็นการรบอย่างไร้เกียรติ

⁷¹ Ibid.

⁷² Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 348.

They were indignantly surprised by what they considered as unchivalrous personal outrage—outrageous to be attacked with ‘positive manslaughter’, as if baron could be killed like Saxon kern.⁷³

แม้ว่ากษัตริย์อาเธอร์เห็นว่าการสงครามเป็นเรื่องที่โหดร้าย แต่พระองค์ก็ยังคงทรงเลือกที่จะทำสงครามเพื่อที่รวบรวมแผ่นดินให้เป็นระเบียบและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระองค์ทรงเรียกการทำเช่นนั้นว่าเป็นการใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะนำมาซึ่งความถูกต้อง (Might for Right)

“About Might for Right. I don’t think thing ought to be done because you are able to do them. I think they should be done because you ought to do them.”⁷⁴

การที่กษัตริย์อาเธอร์ต้องการจะใช้ความรุนแรง โดยการทำสงครามเพื่อที่จะยุติความรุนแรงอื่นๆ ก็เป็นเหมือนสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่ถูกเรียกว่า เป็นสงครามที่มีเพื่อยุติสงครามทั้งปวง (The War to End all Wars) หรือเป็นการล้มล้างระบบเก่าเพื่อที่จะสร้างระบบใหม่แต่มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น

ไวต์คิดว่า การใช้ความรุนแรงเพื่อหยุดยั้งความรุนแรงไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพราะความรุนแรงนั้นย่อมย้อนกลับมาส่งผลร้ายต่อผู้กระทำเอง รวมไปถึงลูกหลานของเขา เช่น การที่กษัตริย์อาเธอร์ต้องมาต่อสู้กับกลุ่มคนที่มีความบาดหมางมาตั้งแต่รุ่นพระบิดาของพระองค์ หรือการที่กษัตริย์อาเธอร์ฆ่าเด็กที่เกิดในเดือนพฤษภาคมทั้งหมดเพื่อฆ่ามอร์เดรดป้องกันหายนะที่จะเกิดในอนาคตแต่เป็นการสร้างความแค้นให้มอร์เดรด เขาจึงมุ่งที่จะทำลายพระองค์ กษัตริย์อาเธอร์ก็รู้สึกว่าเป็นความผิดของพระองค์ที่ก่อตั้งโต๊ะกลมขึ้นมาเพราะการใช้ความรุนแรงเพื่อรักษาความเรียบร้อยของสังคมทำให้พระองค์ไม่สามารถบริหารจัดการใช้ความรุนแรงไปจากสังคมของพระองค์ได้ จะเห็นได้จากการที่พระองค์พูดกับเซอร์ลานสล็อตว่า พระองค์คงต้องรับผลของการกระทำของพระองค์

⁷³ T.H.White, *The Once and Future King*, p. 64.

⁷⁴ Ibid., p. 246.

“(...)Right must be established by right : it can't be established by Force Majeur. But that is what I have been trying to do. Now my sins are coming home to roost. Lancelot, I am afraid I have sown the whirlwind, and I shall reap the storm.”⁷⁵

สงครามระหว่างกษัตริย์อาเธอร์กับมอร์เดรต เปรียบเทียบได้ว่ามอร์เดรตที่เป็นบาปที่กลับมาสู่ต้นกำเนิด (sin coming home to roost) การที่สงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น แม้จะเชื่อว่าเป็นสงครามที่มีเพื่อยุติสงครามอื่นๆแต่ก็มีสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่โหดร้ายมากกว่าตามมา เพราะสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้นก็ก่อปัญหาให้เกิดขึ้นด้วย ไม่ว่าจะเป็ความบาดหมางที่บ่มเพาะไว้ หรือการสร้างอาวุธที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4.2.4 การปกครอง

ประเด็นสุดท้ายที่ไวต์กล่าวถึงได้แก่เรื่องการปกครองแบบต่างๆที่เขาแสดงให้เห็นผ่านทางตัวละครสัตว์ต่างๆไม่ว่าจะเป็นมด ห่านป่า ปลา เหี้ยวและแบดเจอร์ เมอร์ลินสอนวาร์ทเรื่องการปกครองด้วยการแปลงร่างเขาเป็นสัตว์ต่างๆ สัตว์แต่ละชนิดเป็นตัวแทนของคนและการปกครองแต่ละประเภท ซึ่งสัตว์ชนิดแรกคือปลา วาร์ทได้พบกับปลาที่เป็นผู้นำของปลาทั้งหมดในคูเมือง (King of the Moat) ที่ชื่อว่ามิสเตอร์พี (Mr.P) ซึ่งเป็นตัวแทนของการปกครองที่ใช้อำนาจและความรุนแรง ซึ่งมิสเตอร์พี เห็นว่าคนเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจคือผู้ที่มีอำนาจ นอกจากนั้นมิสเตอร์พียังได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการปกครองของเขาต่อวาร์ทว่า การใช้ความรุนแรงและอำนาจในการปกครองนั้นคือสิ่งที่ถูกต้อง (Might is Right)

There is only power. Power is of the individual mind, but the mind's power is not enough. Power of the body decides everything in the end, and only Might is Right.⁷⁶

สัตว์ชนิดต่อไปที่วาร์ทศึกษาได้แก่เหี้ยวซึ่งเป็นตัวแทนการปกครองแบบทหาร ไวต์เรียกโรงเลี้ยงเหี้ยวว่าเป็นเหมือนระบอบการปกครองของทหารสปาร์ตา (Spartan military mess) พวกเขาเสียใจในเรื่องของวงศ์ตระกูล ลำดับชั้นทางสังคม มารยาททางสังคมซึ่งเมื่อวาร์ทจะเข้า

⁷⁵ Ibid., p. 428.

⁷⁶ Ibid.

ร่วมกับพวกเขาก็ต้องผ่านการทดสอบเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ความกล้าหาญและกล่าวคำปฏิญาณต่อหน้านักบวช การยึดถือกฎระเบียบเหล่านี้เทียบได้กับสังคมของอัศวินในยุคหนึ่ง

They look on themselves as being dedicated to their profession, like order of knighthood or something of that sort. You see, the membership of the mews is, after all, restricted to the raptors—and that does help a lot. They know that none of the lower classes can get in.⁷⁷

ลำดับต่อมาที่วาร์ทไปพบคือ สังคมของมดซึ่งเป็นตัวแทนของระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ซึ่งไวต์เน้นให้เห็นด้านที่เลวร้ายโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นการที่ประชาชนทุกคนยกเว้นผู้นำ ล้วนแต่เท่าเทียมกัน มดทุกตัวไม่มีชื่อเฉพาะของตนเองหากแต่มีหมายเลขประจำตัวเป็นเครื่องบ่งชี้ ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่ามดทุกตัวนั้น ไม่มีความสำคัญในแง่ของการเป็นปัจเจกแต่มีความจำเป็นเพียงแค่ว่าเป็นแรงงานสำคัญของรัฐ วาร์ทยังพบว่ามดทุกตัวนั้นต่างก็ทำแต่หน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายเพียงเท่านั้น ไม่มีความคิดเกี่ยวกับความสนุกสนานและใช้ชีวิตชีวา นอกจากนี้ยังไม่รู้จัก คำศัพท์ว่า ความสุขหรืออิสระ เพราะพวกเขาไม่ตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้มีอยู่จริงในโลก ภาษาที่ใช้ระหว่างกันก็รวบรัดและล้วนแต่เกี่ยวข้องกับการทำงานทั้งสิ้นการปกครองระบบคอมมิวนิสต์นั้น สะท้อนผ่านทางสังคมของพวกมด ที่ผู้นำมีการให้คิดภาษาขึ้นมาใหม่ให้เหลือแต่คำศัพท์ที่เห็นว่าเป็นเท่านั้น เช่น "done" "not done" ที่เป็นศัพท์เกี่ยวกับการทำงาน โดยไม่มีคำศัพท์ที่แสดงความรู้สึกเช่นคำว่า "happiness" "freedom" หรือ "liking"

ประเด็นนี้ก็มีการพูดถึงในงานเขียนของ George Orwell 1984 ว่าการปกครองแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จนั้น ได้สร้างภาษาที่เรียกว่า "Newspeak" ขึ้นก็เพื่อตัดคำศัพท์ที่ไม่จำเป็นออกไป โดยเฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบเพื่อไม่ให้ประชาชนสามารถจะเปรียบเทียบการปกครองของตนต่อการปกครองแบบอื่นได้⁷⁸

นอกเหนือไปจากนั้น การที่ตัดคำศัพท์แสดงความรู้สึกส่วนตัวหรือคำศัพท์ที่เกี่ยวกับเสรีภาพออกไป ก็เพราะการที่ไม่มีคำศัพท์เหล่านั้น ก็สามารถที่จะทำให้ประชาชนลืมได้ว่า สิ่งเหล่านี้

⁷⁷ Ibid., p. 75.

⁷⁸ Stephen Knight, *Arthurian Literature and Society*, p. 450.

นั่นมีอยู่ จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เมื่อมีการเริ่มการปกครองแบบเผด็จการผู้ปกครองมักจะเผาตำรา หนังสือและสังหารผู้มีความรู้ ทั้งนี้เพื่อจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อการปกครองของตนเอง

เมื่อวาร์ทได้เห็นสงครามของมดเขาก็รู้สึกตระหนกมากเพราะมดไม่กลัวตายและการตายในสงครามที่มีขึ้นเพื่อการแย่งชิงอาหารนั้นก็เพียงการทำตามหน้าที่อย่างหนึ่ง

He found two dead ants. They were laid there tidily but yet untidily, as if a very tidy person had taken them to the place, but had forgotten the reason when he got there. They were curled up, and did not seem to be either glad or sorry to be dead. They were there, like a couple of chairs.⁷⁹

สัตว์อีกชนิดที่แตกต่างกับมดได้แก่ ห่านป่าซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการปกครองแบบอนาธิปไตยหรือการไม่มีผู้ปกครอง ซึ่งห่านป่าแต่ละตัวนั้นก็ล้วนแต่มีเกียรติในตัวเองและมีความเป็นผู้นำอยู่แล้ว จึงทำให้เป็นสัตว์ที่มีความสง่างามและความเป็นระเบียบสูง ห่านที่ชื่อลิโอ-ลียอก (Lyo-Lyok) ที่ได้คุยกับวาร์ทนั้นรู้สึกตื่นตระหนกอย่างมากเมื่อได้รู้ถึงเรื่องของการทำสงคราม เธอไม่เข้าใจว่าสัตว์ชนิดใดที่ต่ำต้อยขนาดที่สามารถจะฆ่าพวกเดียวกันเองได้ ซึ่งคำตอบนั้นก็คือมนุษย์ “ But what creatures could be so low as to go about in bands, to murder others of its own blood?”⁸⁰ ห่านปายังอธิบายให้วาร์ทฟังอีกว่า สงครามเป็นเรื่องไม่จำเป็นสำหรับพวกเขา เนื่องจากว่า บนท้องฟ้าที่ไม่มีเส้นเขตแดน นอกจากนั้นพวกเขายังไม่มีกษัตริย์ ไม่มีกฎหมาย สมบัติส่วนตัวเพียงอย่างเดียวก็คือรังของตนเอง ไรต์เห็นว่าหากประชาชนมีความสามารถที่จะปกครองตนเองโดยไม่ก้าวร้าวสิทธิของคนอื่นการมีผู้ปกครองและกฎหมายก็ไม่จำเป็น แต่มนุษย์ไม่เป็นระเบียบเช่นห่านป่า ดังนั้นจึงต้องมีกฎหมายมาควบคุม และยังเห็นว่าสงครามแย่งชิงดินแดนนั้นเป็นเรื่องไร้สาระเพราะว่าเส้นแบ่งเขตแดนบนโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งที่คนกำหนดขึ้นมาเพื่อยึดเป็นอาณาเขตของตน

สำหรับในส่วนของการปกครองแบบศักดินาไรต์คิดว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่คนที่รู้สึกว่าคุณด้อยกว่านั้นย่อมที่จะนับถือบุคคลที่ตนเห็นว่าสูงส่งกว่าตน เช่นความรู้สึกที่เด็กโง่คนเล็กลงสนิมมีต่อวาร์ท ก็เป็นความรักที่เหมือนกับสุนัขรักเจ้านายของตน

⁷⁹ Ibid., p. 123.

⁸⁰ Ibid., p. 170.

(...)this hierarchy is reflected in and thus confirmed by the natural world. In the kennels, The Dog Boy is god to the hounds, but 'loves the Wart in almost the same way as his dog loved him, and thought the Wart was almost holy because he could read and write.' As parts of the castle it is unsurprising that the societies of kennel, moat and mews should be ordered in this way, but so the world if trees, and the relationship between wild mammals like hedgehogs and badgers.⁸¹

ดังนั้นการปกครองแบบศักดินาก็ไม่ใช่เรื่องที่เลวร้ายเสมอไปนอกจากนั้นไวต์ยังได้พูดแสดงทัศนคติเกี่ยวกับระบบการปกครองแบบศักดินาว่า สิ่งที่ไม่ดีไม่ได้เป็นที่ตัวของระบอบการปกครองหากแต่เป็นที่ตัวบุคคล

In other parts of Gramarye, of course, there did exist wicked and despotic masters – feudal gangsters whom it was to be King Arthur's destiny to chasten – but the evil was in the bad people who abused it, not in the feudal system.⁸²

สัตว์ชนิดสุดท้ายที่วาร์ทพบก็คือตัวแบดเจอร์ นับว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของบทนี้เพราะว่าเป็นการสรุปความคิดเกี่ยวกับการปกครองทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นการปกครองคอมมิวนิสต์ของมดแบบทรราชย์ของปลาและอนาธิปไตยของห่านป่า

ตัวแบดเจอร์เป็นเหมือนผู้มีความรู้ ห้องของแบดเจอร์มีบรรยากาศเหมือนกับห้องนั่งเล่นรวมของนักศึกษาออกซ์ฟอร์ดหรือเคมบริดจ์

It was difficult to know whether to think of it as a college or as a castle...

Badger called it the Combination Room. All round the panelled walls there were

---

⁸¹ *The Once and Future King Source* [Online] Available from:

<http://search.epnet.com/direct.asp?an=9008010555&db=aph> [2004, February 3]

⁸² T.H White, *The Once and Future King*, p.131.

ancient paintings of departed badgers, famous in their day for scholarship of godliness, lit from above by shaded glow-worms.⁸³

เมื่อแบดเจอร์ได้รู้ถึงความคิดของวาร์ทเกี่ยวกับการสงครามและการเข้าเป็นอัศวิน เขาก็ได้ให้ความเห็นว่า การศึกษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า อีกทั้งสงครามก็เป็นเรื่องไร้สาระ แบดเจอร์ถามคำถามที่เป็นแก่นความคิดทั้งหมดของบทนี้คือวาร์ทต้องการที่จะเป็นเหมือนสัตว์ประเภทไหน ระหว่างมดหรือการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่เขินฆ่ากันเอง กับห่านป่าที่เป็นการปกครองแบบอนาธิปไตยที่ไม่มีสงครามเกิดขึ้น "Which do you like the best," he asked, "the ants or the wild geese?"⁸⁴ และยังกล่าวว่าสิ่งมีชีวิตในโลกนี้ที่ฆ่ากันเองก็มีเพียงมด 5 ชนิด ปลวก และมนุษย์ วัตต์เปรียบเทียบว่ามนุษย์เป็นเหมือนมดที่ต่อสู้รุกรานและยึดครองดินแดนของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเอง ขณะที่ในความจริงแล้วการมีชีวิตอย่างห่านป่าที่ไม่มีความโลภในทรัพย์สินสมบัติ และไม่มีการรุกรานแดนของผู้อื่นเพราะว่าการกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนนั้นเป็นเพียงแค่เส้นสมมุติ ขึ้นมา และภาพโหดร้ายในสงครามของมดก็เป็นเหมือนความโหดร้ายในสงครามของคน

ทั้งทเวนและวัตต์เหมือนกันที่นำตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่เป็นตัวแทนของอดีตมาเพื่อวิพากษ์ปัจจุบัน แต่มีความแตกต่างกันในรายละเอียดเนื่องจากความแตกต่างของบริบททางสังคมวัฒนธรรม การเมืองที่นักเขียนแต่ละคนอาศัยอยู่ ดำเนินอยู่แตกต่างกันออกไป

ในเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมอเมริกาของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่ต้องการตัดขาดความสัมพันธ์กับประเทศอังกฤษที่เป็นเมืองแม่ รวมไปถึงความภาคภูมิใจในความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของตน ดังนั้นทเวนจึงแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาและข้อเสียของสังคมอังกฤษเช่นความโหดร้ายของศาสนจักรนิกายโรมันคาทอลิกและการกดขี่ของระบบศักดินา ในเวลาเดียวกันเขาก็แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเทศอเมริกาที่พัฒนาเทคโนโลยีไปอย่างรวดเร็วว่าการใช้เทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสมอาจก่อให้เกิดผลเสีย รวมไปถึงข้อเสียของอเมริกาได้แก่การล่าอาณานิคมและการใช้แรงงานทาส

สำหรับเรื่อง *The Once and Future King* ของวัตต์นั้น เขาต้องการวิพากษ์วิจารณ์สังคมอังกฤษของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องระบบการศึกษาที่ควรเน้นให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยประสบการณ์

⁸³ Ibid., p. 189.

⁸⁴ Ibid., p. 194.

ความโหดร้ายของมนุษย์และสงครามโลกครั้งที่ 2 รวมไปถึงระบบการปกครองแบบต่างๆที่เขาเห็นว่า มีข้อดีและเสียต่างกันไป จึงควรนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมและการปกครองจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวของผู้ปกครองมากกว่าระบบ

แม้ทเวนและไวต์จะวิพากษ์วิจารณ์สังคมยุคกลางด้วย แต่ทั้งสองก็ยังคงเห็นว่าอาณาจักรของกษัตริย์อาเธอร์นั้นมีความสงบสุขกว่ายุคของตน โดยในตอนจบของเรื่องงานเขียนทั้งสองชิ้นนั้นเหมือนกันตรงที่ตัวละครต่างก็โยยหาโลกยุคกลางที่สงบสุข แต่ต่างกันตรงที่ทเวนนั้นได้ให้ตัวละครของเขากลับมาสู่ยุคปัจจุบัน และให้โลกที่สวยงามของกษัตริย์อาเธอร์เป็นเหมือนโลกความฝัน ขณะที่ไวต์ได้ทิ้งท้ายให้คิดว่า กษัตริย์อาเธอร์นั้นอาจจะกลับมาสร้างสังคมที่สวยงามอีกครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

บทสรุป

จากการศึกษาผู้วิจัยค้นพบว่านวนิยายเรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน และเรื่อง *The Once and Future King* ของ ที.เอส.ไวต์ นำตำนานกษัตริย์อาเธอร์มาเขียนขึ้นใหม่และแต่งเนื้อหาเพิ่มเติม โดยใช้ต้นแบบของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท เรื่อง *History of the Kings of Britain* และ *Le Morte D'Arthur* ของเซอร์โทมัส มาโลรี เพื่อสะท้อนทัศนคติเกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรม และการเมือง ของตน

ในเรื่อง *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ นับเป็นตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่ได้รับการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเล่มแรก โดยเจฟฟรีย์ต้องการให้งานของเขาเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์การสร้างชาติของประเทศอังกฤษ แต่ก็ยังคงหลงเหลือความเป็นตำนานอยู่ เช่นมีบางส่วนของเค้าโครงคล้ายคลึงกับนิทานของชาวเวลส์ (Welsh) และถึงแม้ว่า *History of the Kings of Britain* ชิ้นนี้จะได้รับการยอมรับในฐานะของบันทึกทางประวัติศาสตร์มากกว่า 600 ปี แต่นักวิจารณ์และนักวิชาการในยุคต่อมาก็เริ่มที่จะตั้งข้อสงสัยในความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ ดังนั้น *History of the Kings of Britain* จึงเริ่มที่จะแปรเปลี่ยนบทบาทไปเป็นเหมือนงานวรรณกรรมหรือตำนาน อย่างไรก็ตามงานเขียนชิ้นนี้ก็ยังคงเป็นงานที่มีความโดดเด่น ไม่ว่าจะเป็นการที่ผู้ประพันธ์กล้าที่จะทำให้ประวัติศาสตร์ของอังกฤษนั้นยิ่งใหญ่เทียบเท่ากับประวัติศาสตร์ของกรีกและโรมัน และยังเป็นจุดกำเนิดของกระแสนิยายแนวอัศวินต่างๆ หรือ แนว Arthurian Romance ทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่สะท้อนให้เห็นในเรื่อง ได้แก่ ปัญหาสงครามระหว่างประเทศอังกฤษกับชนชาติรุกรานและผู้ประพันธ์ต้องการปลุกฝังจิตสำนึกให้ชาวอังกฤษรักและภาคภูมิใจในความยิ่งใหญ่ของประเทศอังกฤษ

ในคริสต์ศตวรรษที่ 15 เซอร์โทมัส มาโลรี นักประพันธ์ชาวอังกฤษได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตำนานกษัตริย์อาเธอร์ฉบับต่างๆ รวมไปถึงงานของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท มาเขียนเป็นตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่เป็นร้อยแก้วภาษาอังกฤษเล่มแรก เรื่อง *Le Morte D'Arthur* โดยมีเนื้อเรื่องที่สนุกสนาน ชื่นชมชวนติดตามเพราะว่าเป็นเชิงนิยายไม่ได้เป็นงานเขียนทางประวัติศาสตร์อย่างเช่น *History of the Kings of Britain* ของเจฟฟรีย์ ออฟ มอนมัท แล้ว มาโลรียังได้เติมเรื่องของกษัตริย์อาเธอร์ให้แตกต่างไปจากต้นฉบับเดิมอีกด้วย งานเขียนของมาโลรีนี้ ถือได้ว่าเป็นตำนานของ

กษัตริย์อาเธอร์ฉบับมาตรฐานของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อาเธอร์ในยุคหลังเลยก็ว่าได้ เพราะนอกจากจะเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายแล้ว ยังเป็นงานที่มีอิทธิพลต่องานเขียนในยุคหลังอย่างมากในแง่ของการเป็นต้นแบบ อีกทั้งเรื่อง *Le Morte D'Arthur* สะท้อนสภาพสังคมของคริสต์ศตวรรษที่ 15 ซึ่งนอกจากจะมีสงครามการขยายและปกป้องดินแดนของประเทศอังกฤษชนชั้นสูงตระกูลต่างๆ ต่างมุ่งที่จะก่อสงครามเพื่อแย่งชิงอำนาจ ดังนั้นนอกจากความต้องการปลูกฝังความรู้สึกรักและภาคภูมิใจในชาติแล้ว มาโลรียังแสดงให้เห็นว่าปัญหาความขัดแย้งภายในของคนในชาติเป็นสาเหตุหลักที่นำอาณาจักรไปสู่ความล่มสลาย เช่น อาณาจักรคาเมลอทของกษัตริย์อาเธอร์ที่มีชัยเหนือชาติอื่น แต่ต้องพ่ายแพ้ให้กับการก่อกบฏ

เรื่อง *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* ของมาร์ก ทเวน เป็นการนำเอาบางส่วนของตำนานมาและแต่งเพิ่มเติมขึ้นใหม่ เพื่อสะท้อนสภาพสังคมซึ่งเป็นช่วงที่อเมริกามีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยี เป็นช่วงหลังการฟื้นฟูประเทศหลังสงครามกลางเมือง ซึ่งอเมริกาเข้าสู่ยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม กลายเป็นชาติที่มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและมีความรู้ทางเทคโนโลยีสูงกว่าชาติอื่น ทำให้ประชาชนอเมริกันรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชาติของตนและต้องการตัดขาดตนเองจากประเทศอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่ นอกจากนั้นยังเป็นช่วงซึ่งมีการออกล่าอาณานิคมในดินแดนห่างไกลเพื่อขยายความมั่งคั่งและก้าวหน้า และจากการขยายตัวทางอุตสาหกรรมทำให้ความต้องการแรงงานเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เกิดชนชั้นกรรมกรผิวขาวและแรงงานทาสผิวดำ

ทเวนวิพากษ์วิจารณ์ทั้งสังคมอังกฤษและอเมริกาของตน โดยกล่าวถึงการครองอำนาจและกดขี่ขูดรีดประชาชนของศาสนจักรนิกายโรมันคาทอลิก ซึ่งมีความสัมพันธ์เหนียวแน่นกับการปกครองศักดินาแบบชนชั้น ทั้งสองสถาบันต่างเป็นปัจจัยหลักที่ขัดขวางความมีอิสระเสรีภาพของประชาชนในสังคมอังกฤษ ซึ่งแตกต่างจากอเมริกาที่เป็นประชาธิปไตย แต่ทเวนได้วิพากษ์วิจารณ์ประเทศของตนว่าการพัฒนาเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีส่งผลให้ประชาชนมีค่านิยมยึดติดกับวัตถุและตัดสินคุณค่าจากความเจริญทางวัตถุเท่านั้น ทเวนวิจารณ์นโยบายจักรวรรดินิยมของอเมริกาว่า เป็นระบบที่ผู้ล่าอาณานิคมนั้นกอบโกยผลประโยชน์จากดินแดนใหม่ที่ตนค้นพบ และยังพยายามเปลี่ยนแปลงสังคมและวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนพื้นเมืองให้เป็นเหมือนวัฒนธรรมของอเมริกาเอง ซึ่งการพัฒนาเหล่านี้ไม่เหมาะสมและก่อให้เกิดหายนะทั้งกับดินแดนอาณานิคมและอเมริกาเอง ทเวนยังเห็นว่าแม้อเมริกาจะภูมิใจในระบบประชาธิปไตย และความมีอิสระของประชาชน แต่ขณะเดียวกันก็ยังคงมีการใช้แรงงานและกดขี่ทาส

สำหรับเรื่อง *The Once and Future King* ของไวต์ สะท้อนให้เห็นสังคมคริสต์ศตวรรษที่ 20 ที่มีการพัฒนาทางการศึกษา มีการค้นพบความคิดใหม่ๆ เช่น ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของมนุษย์มากขึ้น รวมทั้งเป็นช่วงของสงครามโลกครั้งที่ 2 สงครามที่รุนแรงและมีความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินจำนวนมาก

ไวต์ไม่เพียงวิพากษ์วิจารณ์สังคมอังกฤษในยุคของตนเท่านั้น เขายังเสนอแนะแนวคิดต่างๆ เพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนสังคมให้ดีขึ้น เช่น ผู้ปกครองควรเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักและเอาใจใส่เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดปกติทางจิตของเด็ก รวมถึงควรให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องต่างๆ จากประสบการณ์ของตนเอง โดยให้ครูเป็นเพียงผู้คอยดูแลชี้แนะเท่านั้น ไวต์ยังแสดงให้เห็นความรุนแรงของสงครามซึ่งเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโหดร้ายที่ไร้สาระ เขาเสนอว่าการใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหานั้นเป็นวิธีการที่ผิด ไวต์เสนอการปกครองแบบต่างๆ ที่ใช้ความรุนแรงในการปกครอง อย่างเช่นระบบทราชาธิปไตย และคอมมิวนิสต์ แม้ไวต์นั้นชื่นชมระบบการปกครองแบบอนาธิปไตยที่ไม่มีผู้ปกครอง แต่เขาเห็นว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นชั่วร้าย จึงไม่อาจใช้ระบบการปกครองแบบอิสระ ไม่มีผู้ปกครองหรือกฎหมายบังคับได้

ทั้งทเวนและไวต์ เหมือนกันตรงที่ต่างนำเอาตำนานกษัตริย์อาเธอร์ที่เป็นความภาคภูมิใจของอังกฤษและเป็นตัวแทนของอดีตมาเพื่อวิพากษ์ปัจจุบัน แต่งานของทั้งสองต่างมีความแตกต่างกันรายละเอียด เนื่องจากความแตกต่างของบริบททางสังคม วัฒนธรรม การเมือง ที่ นักเขียนแต่ละคนมีชีวิตอยู่แตกต่างกันออกไป ได้แก่ อเมริกาคริสต์ศตวรรษที่ 19 ของทเวนและอังกฤษคริสต์ศตวรรษที่ 20 ของไวต์ การนำตำนานกษัตริย์อาเธอร์ซึ่งเป็นเรื่องอดีตไกลตัวมาใช้ นั้นยังเพื่อเป็นการปกป้องตัวเองจากคำวิจารณ์และต่อต้านของคนผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ผู้ประพันธ์วิพากษ์วิจารณ์นั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ชัยวัฒน์ คุปตะกุล,ดร. *วิทยาศาสตร์ในนิยายวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นหมาก, 2524.

แสงโสม เกษมศรี,ม.ว.ว. *ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.2520.

ภาษาอังกฤษ

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court [Online]. Available from:

<http://index2.html.cyhompg.html> [2003, February 22]

Anderson, George K., and Buckler, William E. *The Literature of England*. New York: Scott, Foresman&Company, 1966.

Baetzhold, Howard G. *Mark Twain and John Bull: The British Connection*. London: Indiana University Press,1970.

Baugh, Albert C. *A Literary History of England*. New York: Meredith Publishing Company, 1967.

BookRags,Inc. *The Once and Future King*. [Online] Available from:

<http://www.bookrags.com/notes/ofk.htm> [2004, February 3]

Carey, Gary. *Cliff's Notes "A Connecticut Yankee in King Arthur's Court"*. New York: Cliff's Notes.,2000.

Classicnote, *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* [online] Available from:

www.gradesaver.com/classicnote/Titles/connecticut/themes.html [2002, December 14]

Ferrante, Joan M. *The Conflict of Love and Honor: The Medieval Tristan Legend in France, Germany and Italy*. Netherlands: Moutan&Co.N.V.,Publisher,1973.

Ford, David Nash. *Knights of the Round Table* [Online] Available from :

www.britannia.com/history/arthur/knights.html [2002, October 25].

Grady, R.J. *In Genre: Arthurian Romance* [Online] Available from:

<http://www.rpg.net/news+reviews/columns/ingenre26nov03.html>

[2004, February 3]

- Guratana, Aphiradi. *"Mark Twain: His Development as a writer,"* Master's Thesis, Department of English, Faculty of Arts, Chulalongkorn University, 1966.
- Hillegass, C.K. *Cliff's Notes "Le Morte D'Arthur"*. New York: Cliff's Notes., 1967.
- King Arthur and Knights of the Round Table* [Online] Available from;
www.kingarthurknights.com [2002, October 26].
- Knight, Stephen. *Arthurian Literature and Society*. London: Macmillan Press Limited, 1985.
- Knowledge Matters Ltd., *Mark Twain's Brave New World* [Online] Available from:
http://www.literature.org/Works/Mark_Twain/ [2004, February 2]
- Knowles, James., Sir. *The Legends of King Arthur and His Knights*. London: The Guernsey Press, 1995.
- Loomis, Roger Sherman. *The Development of Arthurian Romance*. New Jersey: The Norton Library, 1970.
- Malory, Thomas., sir. *Le Morte D'Arthur*. Great Britain: Penguin Books, 1979.
- Mark Zimmerman, *Idylls of the King* [Online] Available from :
www.selfknowledge.com/idyll10.htm [2004, May 5]
- Moran, Daniel. *Cliff's Notes "The Once and Future King"*. New York: Cliff's Notes., 2000.
- Nationmaster, *Polydore Vergil* [Online] Available from:
www.nationmaster.com/encyclopedia/Polydore_Vergil/ [2004, May 5].
- Natural Histories: Learning from Animals in T.H. White's Arthurian Sequence*. [Online]
Available from: <http://search.epnet.com/diract.asp?an=4160941&db=aph> [2004, February 3]
- Neiders, Charles. *The Autobiography of Mark Twain*. Bangkok: Duangkamol, 1987.
- Of Monmouth, Geoffrey. *The History of the King of Britain*. Great Britain: Penguin Classic, 1966.
- Railton, Stephen. *Industrializing the 6th Century* [Online] Available from:
<http://etext.lib.virginia.edu/railton/yankee/cyhompg.html> [2002, December 15]
- The Dissolution of Monarchy: Letter to Sylvester Baxter* [Online] Available from:
www.mepainting.com [2003, February 24]

The Once and Future King [Online] Available from:

http://www.hauntedlibrary.com/thwhite/ttoafk_a.html#essay1 [2003, May 31]

The Once and Future King Source [Online] Available from:

<http://search.epnet.com/direct.asp?an=9008010555&db=aph> [2004, February 3]

Twain, Mark. *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*. USA: Cambridge Book.1969.

Verna,Olivia. and Smith, Nick. *About Connecticut Yankee* [Online] Available from :

<http://gradesaver.com/ClassicNotes/Titles/connecticut/about.html>

[2002,December 17]

White, T.H. *The Once and Future King*. USA: Berkley Medallion Books,1969.

Yankee Anti-Cathoslicism [Online] Available from:

<http://etext.lib.virginia.edu/railton/yankee/cyhomp.html> [2003, February 23]

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

แก้วคำทิพย์ ไชย. *กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินผู้กล้า* แปลจาก *The Legends of King Arthur and his Knights*. ของ Sir James Knowles. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คลาสสิก, 2539.

จิราภรณ์ มาตังคะ. *กษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลม*. **กุลสตรี** 107

(มิถุนายน 2543), 35-37.

เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. *จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สมิต, 2535.

ทัศนีย์ นาควัชระ. *วรรณกรรมเอกยุโรปยุคกลาง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

นันทนา กปิลกาญจน์. *ประวัติศาสตร์และอารยธรรมโลกสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ, 2546.

พงษ์ศรี เลขาวัฒนะ. *สังคมอเมริกันร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรตติ้ง, 2540.

ราชบัณฑิตยสถาน. *หลักเกณฑ์การทับศัพท์*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2535.

อรุณ โรจนสันติ. *ประวัติศาสตร์โลกยุคใกล้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุขภาพใจ, 2542.

ภาษาอังกฤษ

Bloom, Clive.,ed. *Literature and Culture in Modern Britain*. New York: Longman Publishing, 1993.

Buchan, John. *A History of English Literature*. New York: Nelson,1938.

Butler, A.C.Ward. *20th Century English Literature 1901-60*. Great Britain: Tanner, 1964.

De Troyes, Chretien. *Arthurian Romances*. London: Penquin Books, 1991.

Dent, J.M. *Richard III* [Online] Available from :

<http://www.historybookshop.com/articles/people/monarchs/richard-3.asp> [2004, March 31]

Pooley, Robert C.,ed. *England in Literature*. NewYork: Scott& Foreman and Company, 1963.

Radice, Belty.,and Baldick, Robert.,ed. *The Quest of the Holy Grail*. Great Britain: Penquin Books, 1971.

Smith, Henry Nash.,ed. *Mark Twain A Collection of Critical Essays*. New York:

Eaglewood Cliffs,1993

Y, Thomas. *Bulfinch's Mythology*. New York: Crowell Company, 1976.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว สุธินี แจ่มอุทัย เกิดวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ 2521 ที่จังหวัดชัยนาท
สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์ เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาที่
โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาภาษา
อังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ 2543

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย